

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE SECRETS SERIES

CR AVE

LUNA MASON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CRAVE

SIRLARIN ALTINDA

LUNA MASON

CRAVE

Telif Hakkı © 2024 Luna Mason tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Coffin Print Designs

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Biçimlendirme: Peachy Keen Yazar

Hizmetleri

*Sizi kusurlarınıza rağmen değil, kusurlarınızdan
dolayı seven birini bulmanın şerefine.
Dışarıda size dünyanın sadece yarısını değil, ~~tamam~~ verecek
biri var.
Ve belki de, onun için çözüldüğünüzde ne kadar güzel
olduğunuzu görmek için vizöründeki yansımanıza bakmanızı
söyleyen akli dengesi yerinde olmayan bir motorcu
olacaktır.*

***Dizlerinizin üzerine çöküp Alexei'ye hoş geldin deme zamanı...
Seni vahşi bir yolculuğa çıkarmaya hazır.***

İÇİNDEKİLER

[Yazar](#)
[Notları](#)
[Oynatma](#)
[Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. [Lara](#)
2. [Alexei](#)
3. [Lara](#)
4. [Alexei](#)
5. [Lara](#)
6. [Alexei](#)
7. [Lara](#)
8. [Alexei](#)
9. [Lara](#)
10. [Alexei](#)
11. [Lara](#)
12. [Alexei](#)
13. [Lara](#)
14. [Alexei](#)
15. [Lara](#)
16. [Alexei](#)
17. [Lara](#)
18. [Alexei](#)
19. [Lara](#)
20. [Alexei](#)
21. [Lara](#)
22. [Alexei](#)
23. [Alexei](#)
24. [Lara](#)
25. [Alexei](#)
26. [Alexei](#)
27. [Lara](#)
28. [Alexei](#)
29. [Lara](#)
30. [Alexei](#)
31. [Lara](#)

32. [Alexei](#)
33. [Lara](#)
34. [Alexei](#)
35. [Lara](#)
36. [Alexei](#)
37. [Lara](#)
38. [Alexei](#)
39. [Lara](#)
40. [Alexei](#)
41. [Lara](#)
42. [Alexei](#)
43. [Lara](#)
44. [Alexei](#)
45. [Lara](#)
46. [Alexei](#)
47. [Lara](#)
48. [Alexei](#)
49. [Lara](#)
50. [Alexei](#)
51. [Lara](#)
52. [Alexei](#)
53. [Alexei](#)
54. [Lara](#)
55. [Alexei](#)
56. [Lara](#)
57. [Alexei](#)
58. [Alexei](#)
59. [Lara](#)
60. [Alexei](#)
61. [Lara](#)
62. [Alexei](#)
63. [Alexei](#)
64. [Alexei](#)
65. [Lara](#)
66. [Alexei](#)
67. [Lara](#)
68. [Alexei](#)
69. [Lara](#)
70. [Alexei](#)
71. [Lara](#)
72. [Alexei](#)

73. [Lara](#)
74. [Alexei](#)
75. [Lara](#)
76. [Alexei](#)
77. [Lara](#)
78. [Alexei](#)
79. [Lara](#)
80. [Alexei](#)
81. [Alexei](#)
82. [Lara](#)
83. [Alexei](#)
84. [Lara](#)
85. [Alexei](#)
86. [Lara](#)
87. [Alexei](#)
88. [Lara](#)
89. [Alexei](#)
90. [Lara](#)
91. [Alexei](#)
92. [Lara](#)

[Sonsöz](#)

[BIRAZ DAHA ALEXEI VE LARA İSTER MİSİN?](#)
[Yazar Hakkında](#)

YAZAR NOTU

CRAVE karanlık, tek başına bir mafya romanıdır. Beneath The Secrets Serisi'nin üçüncü kitabıdır.

Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik ve durumlar içermektedir. Bu kitap müstehcen ve açık cinsel içeriğe sahiptir, 18 yaşından büyük okuyuculara yöneliktir.

**Bu kitaptaki FMC bulimia ve vücut dismorfisi ile mücadele ediyor.*

Tetikleyicilerin ve bilgilerin tam listesini şu adreste bulabilirsiniz
web sitesi: www.lunamasonauthor.com

OYUN LİSTESİ

- Kabus, Halsey
- Kendini Yok Etme, Biz
- *Kimiz*, Hozier Rescue,
- Lauren Daigle D0A, I
- Prevail
- Silence, Marshmello, Khalid
- Ya Sana Seni Sevdiğimi Söyleseydim, Ali
- Gatie. Psikopat Sirk, Diggy Graves
- Hata, NF
- ALWAYS BEEN YOU, Chris Grey
- Joy Ride, Hueston
- Sahip Olduğum En İyi Şey, Limi
- BENİM İÇİN ÖL, Chase Atlantic
- DARK, WesGhost
- Biliyorum (soluk) Ex
- Habit Sleep Token- Fall
For Me.
- Fire Up The Night, New
- Medicine I'll Look After You,
- The Fray breathe, mxze
- Sleep Token, Sugar
- Gasoline, I Prevail

- *Uyu, Vatandaş*
- *The Other Side, Ruelle*
- *Sleep Token, Alkaline*
- *Euclid, Sleep Token*
- *Ocean, Martin Garrix, Khalid*
- *DIAMONDS, MIKOLAS*
- *Body Loud, SWIM, Limi.*
- *Aldırmazdım, O Biziz*
- *Lolipop, Henley'i*
Çerçevelemek

PROLOGUE

ALEXEI

Yirmi Yıl Önce

Şekerlerim bitince eve gideceğim.

Babam sarhoşken beni bununla yakalarsa, hırsızlık yaptığım için beni yine döver. Dudağım geçen seferkinden beri iyileşmedi ama sonunda ağrıyan kaburgalarımın tekrar tam bir nefes alabiliyorum.

Ondan nefret etmiyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimden değil.

Ama ondan kaçıyorum.

Ayaklarım yarım ay daireler çizerek salıncağın altındaki su birikintisini izliyor. Hava nefesimi görecektik kadar soğuk, bu yüzden ikramlarım bitene kadar saklanacak sıcak bir yer bulmam gerektiğini biliyorum.

Onları ben almadım. Hikaye uydurmamalı. Babam bana her zaman yalan söylemenin yanlış olduğunu söyler ama sonra doğruyu söylediğimde bile beni cezalandırır.

"Sen, çocuk! Neden hep buradasın?" Benden daha büyük, kahverengi saçlı bir çocuk ıssız oyun alanında bağırıyor.

Yalnız olduğumu sanıyordum.

İki kişiler, ikisi de benden uzun ve geniş. Bahse girerim gençler.

Bir yaşıma gelene kadar bekleyemem. Olsaydım babama karşı gelirdim.

Siyah saçlı olan yaklaşıyor. "Kardeşimi duymadın mı?" Belinden eğilerek kara gözleriyle bana bakıyor.

En azından kötü görünmüyor.

"Yüzüne ne oldu?" Sesi yumuşuyor, sanki benden daha küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Neredeyse ergenlik çağındayım, bebek değil.

Meydan okurcasına çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Seni ilgilendirmez." Ağzımın diğer tarafına kaydırduğımda sert şeker dişlerime çarpıyor.

Gülümsemesi onu daha iyi gösteriyor. Belki de benim ikramımı almayacaklar?

"Senin adın ne?" Kahverengi saçlı olan, önümde çömelen kardeşinin arkasında duruyor. "Ben Nikolai. Sen bana Niki diyebilirsin. Bu-" Bir elini kardeşinin omzuna atıyor. "-Bu Mikhail. Sana zarar vermeyeceğiz."

Niki'nin mavi gözleri var. İnsanların yüzlerini izlemeyi öğrenmek zorunda kaldım. Duyguları tahmin etmekte pek iyi değilim, ama yüz hatları genellikle ne düşündüklerini bana söylüyor.

Sallanmaya başlamadan hemen önce babamın ağzı bükülür ve kaşları burnu boyunca bir çizgi halinde düşer.

"Sana Miki diyebilir miyim?" Çömelmış çocuğa bakıyorum. Çenesindeki kirli sakalla neredeyse bir yetişkin gibi görünüyor.

Nikolai sırtıtıyor. "Eğer yaşamak istiyorsan, hayır." Mikhail başını sallarken bana göz kırpmıyor. Kafa karıştırıcı.

Bu bazen mi demek?

"Demek insanları öldürüyorsun? Bana öğretebilir misin?" Bir dahaki sefere babam kötü davrandığında bunu kullanabilirim.

Mikhail'in kaşları çatılıyor ve bu bana babamı hatırlatıyor.

Salıncaktan kayarak geri çekiliyorum ve direği aramıza koyuyorum. Bana kızmasını istemiyorum.

Mikhail kardeşine bakar, sonra yüz hatları yumuşar. "Neden bilmek istiyorsun? Sana kim zarar verdi? Gözünün dışını zar zor görebiliyorsun gibi görünüyor."

Bunu unutmuşum. Birinin ya da ikisinin birden şişmesine o kadar alışmışım ki o kadar fark etmiyorum.

"Babam hırsızlık yaptığımı söyledi ama yapmıyordum." Kollarımı yırtık pırtık paltomun üzerinde kavuşturup kenarlarını birleştiriyorum.

Nikolai eğilir ve kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldar.

Mikhail başını sallıyor ve bana bakıyor. "Baban Akim mi?"

Çenem sallanıyor ama cevap vermiyorum. Yüksek sesle söylemezsem başım belaya girmez.

Mikhail iç geçirir ve ayağa kalkmak için ellerini kalçalarına bastırır. "Bak ne diyeceğim evlat, eğer yardım istiyorsan bir dahaki gelişimde burada ol ve bana nerede yaşadığını göster. Khorosho?"

"Tamam." Başlarının birbirine yaklaştığını ve benim duyamayacağım kadar sessiz konuştuklarını izliyorum.

Ancak gitmeye başladıklarında sorularına cevap vermediğimi hatırlıyorum.

Babam her zaman bana bir şey sorduğunda onu görmezden gelmenin kabalık olduğunu söylerdi.

"Alexei!" Bağırıyorum.

Nikolai geri döner. "O da ne?"

"Benim adım! Alexei!"

Buna alışmış olmalıyım. Okuldaki öğretmenlerden biri bize yara dokusunun daha sert olduğunu söyledi.

Tümü . ve Yara izleri Papaverir Ben gerekir yapmak yenilmezim.

Ama yine gözümün dışını göremiyorum ve dilimi ısırduğımdan beri ağzımda yağ var.

Ben izlemediğimde çok sert vuruyor.

Herhangi bir hareket için sokağı izliyorum. Bugün burada olmalılar.

Neredeyse gitme vaktim geldi. Bu salıncakta takılıp onları beklemek ayak parmaklarımı karıncalandırıyor.

Çocukları kaçıрма korkusu ayaklarımın küçük bir sorun gibi görünmesine neden oluyor. Eğer gelmezlerse, eve gitmek zorunda kalacağım.

Artık istemiyorum.

Eski tuğla binadan uzun gölgeler uzanıyor. Kum havuzuna ulaştıklarında gideceğim.

Sadece birkaç dakika daha.

Oyuktan ayak sesleri yankılanıyor. Belki de onlardır?

Geçtiklerinde taze morlukları görebileceklerini umarak çenemi dışarı çıkarıyorum.

"Hey, Alexei! Seni günlerdir görmüyoruz." Beni ilk gören Nikolai oldu.

Gülümsüyor ve yaklaşıyor. Ama ağzı bir anda kaşlarını çatıyor. "Mikhail, bak." Bana eliyle işaret ediyor.

Sanki ben bir şeymişim gibi.

Mikhail yanında küçük bir kızı sürüklüyor. Parlak pembe şapkasından çıkan hafif tutam saçlarıyla benden daha genç görünüyor.

Beni gördüğünde ona doğru çekiyor.

"'Merhaba' demelisin." Mikhail onu cesaretlendirir. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Ben hallederken burada kalıp oynamak ister misin?"

Büyük mavi gözleriyle bana bakarken pembe alt dudağı dişlerinin arasında yuvarlanıyor.

Nikolai önümde çömeliyor ve avucunu başıma doğru uzatıyor.

Kendimi geri çekmeye çalıştığımda duraklıyor. "Kıpırdama," diye homurdanıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Baban evde mi?"

Hareket etmiyorum ama yüzümü sağa sola çevirmesine izin veriyorum. "Evet. Sokağın sonundaki mavi ev." Kolumu kaldırıp montumdaki delikleri gösteriyorum.

Gözlerini kısıyor ve ağzı inceliyor. Bu genellikle tahriş anlamına gelir.

Nikolay Mikhail'e seslenerek, "Bu sefer bir numara yaptı," dedi.

Mikhail iç çeker ve kızı kendine yaklaştırır.

"Alexei? Bu Lara. Benim için çok önemli biri. Babana yardım etmen karşılığında sana bir iş vereceğim. Biz yokken ona göz kulak olman ve onu güvende tutman gerekiyor. Bunu yapabilir misin?" Elini kızın sırtına koyuyor ve onu yaklaştırıyor. "Döndüğümde bizimle eve geleceksin, tamam mı?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

Elimi kalbimin üzerine koyarak Nikolai'nin yüzüne elimden geldiğince ciddiyetle bakıyorum. "Sana yemin ederim, ne istersen yaparım." Burnumun kırıştığını hissedebiliyorum. Yüzümün sağ tarafı acıyor. "Sonsuza kadar ne demek? Süslü olan mı?"

Mikhail bana orantısız bir gülümseme veriyor. "'Sonsuzluk' mu demek istiyorsun?"

Çenemi sallamak boynumu ağrıtıyor. Düştüğümde babam beni tekmeledikten sonra dönmek hâlâ zor.

"Evet, yemin ederim sonsuza kadar benden ne istersen yapacağım." Ağzımın bir tarafı sırtıyor.

Diğer taraf yarılmaya ve tekrar kanamaya başlar. "Ne oldu sana böyle?" Kız sorar. Kızın sesi tatlı ve müzikal. Kocaman gözlerle yanımdaki salıncağa oturdu.

Ona yanlışlıkla bir bardak kırdığımı ve bunun babamı çok kızdırdığını, beni yere yatırıp tekmelediğini mi anlatayım?

"Dev bir boz ayı evime girdi. Bazı eşyaları kırdı ama ben onu kovaladım." Bu kulağa daha hoş geliyor.

Nikolai'nin kaşları kalktı.

Omuz silkerken kollarım hareket ediyor. "Ne? Bu gerçeğinden daha iyi."

Lara kıkırdar. "Bunun doğru olmadığını biliyorum. Ama çok komiksin. Bana başka bir tane anlatabilir misin?"

Nikolai bacağımı okşuyor ve ayağa kalkıyor. "Geri döneceğiz. Ona eşlik edin."

"Söz veriyorum. Sonsuza kadar."

BÖLÜM 1

LARA

YIRMI YIL SONRA

KİMSE bunun ne kadar zor olduğunu anlayamaz.

Her zaman mükemmel olmalıyım, yoksa yargılanırım.

Babam en kötüsüydü. Sürekli arkamdan onu aramak çok yorucu. Bazen her şey çok fazla geliyor.

Ağabeylerim Nikolai ve Mikhail'den her şeyi beklerdi ama benden kusursuz olmamı isterdi. Olmamı istediği mafya prensesi.

İnsanlar beni kontrolden çıkmış halde göremez. Kendimi yataktan zor kaldırdığım günler. Her zaman her şeyi berbat ettikten ve aldatmaya karar verdikten sonra.

Aptalca. Bu zayıflık.

Bundan daha güçlü olmalıyım. Duramadığım o kadar çok gün var ki.

Sonra beni cezalandırmak için geri geliyor.

En azından Alexei anlıyor gibi. Beni kabul ediyor.

Yıllar önce Vegas'a ilk geldiğimizde bana bu kulübeden bahsetmişti. Küçük, sessiz ve uzak.

Etrafı kafeler ve pastanelerle çevrili olmayan güvenli bir yer.

En kötüsü onlar.

Sokakta yürürken taze hamur işlerinin kokusunu alabilmek bir suç olmalı. Birinin karşı koymasını nasıl bekliyorlar?

Beni içine çekti. Neredeyse beni yemeye zorluyor.

Hayır. Burada tek koklayabildiğim çamlar. Unutmak daha kolay. Bavulumu her zaman hafif tutarım, böylece asla baştan çıkmam.

Alexei buraya hiç gelmediğine yemin ediyor ama ben her geldiğimde burası temiz ve ferah oluyor.

Düzenli olarak kontrol eden biri olmalı. Yoksa nasıl bu kadar rahat olabilirdi?

Ortadan kaybolmamın onu delirttiğini biliyorum. Sadece bunaltıcı baskılarla başa çıkmak çok zor.

Belli bir yöne bakmak.

Ne olup bittiğini biliyormuşum gibi davranıyorum. Asla bir adım bile atlamamak.

Jax ve Sofia'nın dünyası yıkılırken kimi aradılar?

Ben.

Niki, Mila'nın karakterini yargılamak için kime güvendi? Yine ben.

Onunla ilgili garip hislerim olduğu konusunda onu uyarmaya çalıştım, sonra onu bıçakladı.

Belki de daha çok denemeliydim. Yaralanması benim suçum.

Bu kadar çok şeker yememiş olsaydım, daha net olabilirdim.

Babamın dediği gibi. Tatlılar beni sıkıcı ve şişman yapıyor.

Nikolai'nin bana ihtiyacı vardı. Dikkat etmediğim için kardeşimin yaralanmasına izin verdim.

Detoks için birkaç güne ihtiyacım var. İyi bir oruç ve tekrar zinde olacağım. Endişelenirken aldığım fazla kiloları vereceğim.

O zaman daha iyi olacağım. Bir dahaki sefere ikramlar beni etkilemeyecek.

Direneceğim.

BÖLÜM 2

ALEXEI

Neden benden saklandığını düşünüyor bilmiyorum ama kasabaya geri döndüğünde her zaman mutlu oluyorum.

Kabinden gelen görüntü o kadar net değil. Belki de Enzo'yla daha iyi bir internet bağlantısı için konuşmalıyım. Ama bu onu izlediğimi söylemek anlamına gelir.

Herkesi gözetliyor, ne fark eder ki? Onun bilmesini istemiyorum.

O *benim* sorumluluğumda.

"Şu taraftan gidebilir misin?" Kokpitteki Mikhail'e bağıriyorum.

Arkasını dönmeden kulaklığına dokundu, sonra orta parmağını bana doğru kaldırdı. Yüzünü görebildiğimden değil, artık hep siyah kar maskesi takıyor.

Kahretsın. Hep unutuyorum.

Benimkinin mikrofonunu etkinleştirmek için düğmeye basıyorum. "Sola doğru kes. Şu tepenin üzerinden geçmek istiyorum."

Mikhail başını sallıyor ve Cessna'nın kanadı dönüşü doğru eğiliyor.

Lara saklandığında bu her zaman iyi bir dikkat dağıtıcıdır.

Hoparlörlerden bir zil sesi geliyor. Ona baktığımda Mikhail bana başparmağıyla onay veriyor.

Kapı açıldığında, sıcak Vegas rüzgârı uçağın küçük kabinine doluyor.

Bunun gücüyle tökezlememek için kendimi desteklemek zorunda kalıyorum.

Vakit geldi.

Kulaklığımı ağır kancaya asıyorum ve son dakikada kayışlarımı ve tokalarımı okşuyorum.

Evet. Her şey yerli yerinde.

Tek kelime etmeden gökyüzüne sıçradım.

Bu hava o Yani yüksek sesle olarak I
düşmek o Bu neredeyse sessiz, her
düşünceyi bastıran.

Mikhail'in gölgesi üzerimde titreşiyor. Güvenli bir şekilde indiğimden emin olmak için her zaman yaptığı gibi daireler çiziyor.

Zahmet etmesin. Bunu milyonlarca kez yaptık. Evet. En az yüz kere.

Kendimi özgür hissediyorum. Sadece kollarımın ve bacaklarımın rüzgara karşı direnciyle yönlendiriliyorum, savruluyorum ve yuvarlanıyorum. Dönüyorum ve dalıyorum.

Yerçekimi dışında hiçbir şeye bağlı değil. Daha hızlı.

Vücudumu düzene sokarak, yeryüzüne doğru roketliyorum. Alacakaranlıkta süzülen bir füzeyim.

Onu neredeyse görebildiğimi biliyor mu? İçinde bulunduğu kulübenin çatısının sık ağaçların arasından bana el sallıyormuş gibi görüldüğünü?

Kameralar asla yeterince göstermiyor.

Mikhail her zaman burada atlamayı sevmemin nedeninin çölün içinden geçen sarp şelale olduğunu düşünür.

Ona buranın benim sessiz yerim olduğunu söyledim.

Gerçekten, iyi olduğundan emin olmak için Lara'yı izliyorum. Bunu yapmam gerekiyor. Bu sadece benim işim değil, benim amacım. Tüm varlığım onun etrafında dönüyor.

Spiralleri her zaman kaybolmak istemesine neden oluyor. Ben de ona kaçabileceği, güvende olduğu bir yer verdim. Orada sıfırlanmaya, zihnini temizlemeye ve yeni bir bakış açısı kazanmaya çalıştığını biliyorum.

Bazen diğ erlerinden daha uzun oluyorlar.

Ama Nikolai ve benim yakında Rusya'ya gideceğimizi
bildiğim için onu kontrol etmem gerekiyor.
Kendine gelecektir.
Her zamanki gibi.

BÖLÜM 3

LARA

SADECE kendimi ormandan sürükleyerek çıkarmış olmam, geri dönüp Elena'ya bakmak zorunda kalmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Nikolai ve Alexei Mila'yı bulmaya mı gidiyor? Melissa'yı mı? Adı her neyse, yeğenime bakmak için dönmem çok önemli.

O kadın hakkında içimde kötü bir his vardı. Bir şeyler sakladığını biliyordum.

"Babam eve ne zaman gelecek?" Elena kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Annesini kardeşimden daha çok seviyor.

Babamın Katerina'yı öldürdüğü geceden beri her şey çok değişti.

"Bilmiyorum tatlım. Ben Mikhail Amca'yı arayıp bir şey duyup duymadığına bakarken sen de çizgi film izlemek ister misin?" Suçluluk duygusu içimi ürpertiyor.

Nikolai ölmüş olabilir, tüm bildiğim bu. Günlerdir ondan haber almadım.

Alexei bile beni güncel tutmuyor. Genelde fazla paylaşır.

Ama ona endişelendiğimi söyleyemem.

Küçük pembe dudağı somurtarak dışarı çıkıyor. "Tamam. Mısır gevreğın var mı? O pırınç keklerini sevmiyorum." Kollarını tezgahın üzerinde kavuşturuyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Korkarım ben yokum." Bunu evimde asla istemiyorum. Onu yiyebilirim.

"AmaI yap var bazı Çilek. Nasıl yok bu ses?" Beklemedim, buzdolabından çıkardım.

Eğer ona tartışma şansı veririm, tartışacaktır.

"Peki. Teşekkür ederim." Sesi pek hevesli gelmiyor.

Ona sehpanın üzerinde duran bir kâse getirdim. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." "Haber veririm, Lara Teyze." Kafasını kaldırıp bakmıyor. Çoktan arkasındaki ekrandaki animasyon karakterlerine odaklanmış durumda.

Ben.

Yeniden yedi yaşında olmak ve yetişkin hayatının stresini yaşamamak.

Mikhail tüm Las Vegas mafyasının başı olabilir ama her zaman yanımda olmaya özen gösterir.

"Lara. Sen ve Elena nasılsınız?" diye soruyor hoyratça. Sesi her zaman böyledir, kaba ve meşgul.

"Biraz oldu. Nikolai ve Alexei'nin iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Bir şey duydun mu?" Tırnağımı çiğnemek hiçbir şeyi düzeltmiyor.

Yine de bir şeyler çiğnemeliyim.

"Alexei aradı. Onları almaya gitmek için bir uçak hazırlıyorum. Hepsi iyiler ve yarın evde olacaklar." Sesi dalgın geliyor.

Hmm. "Hepsi mi?" Bununla ne demek istiyor?

"Mila ve kardeşini geri getiriyorlar," diyor kesin bir dille. Bu onun "tartışma istemiyorum" sesidir.

Zor iş.

"Ne demek istiyorsun? Onu öldürmeye çalıştı!" Lanet olsun. Elena beni duymadan önce bağırmayı kesmeliyim.

"Nikolai'ye göre, hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Ama babamız kendi çılgın yöntemiyle her şeyin kökenindeydi." İç çekiyor.

"Oh." Ne zaman Ivan işin içine girse, hayatları mahvediyor. Belki de Mila'dan nefret etmeyi yeniden düşünmeliyim.

Muhtemelen sadece babamın yapabileceği gibi babam tarafından zorlandı. Hasta piç.

"Döndükten sonra bu konuyu daha detaylı tartışırız. Sanırım bilmeniz gereken bazı şeyler var."

"Bekle? Gidiyor musun? Asla gitmeyeceğine yemin etmiştin-"

Mikhail sözümü kesti. "Nikolai ve Alexei. Evet, ben gidiyorum. İyi olacağım." Sesi nazik, neredeyse mırıldanıyor.

Yine sesim yükseliyor.

"Döner dönmez bana haber ver." Midem gurulduyor. Gerçekten aç mıyım, yoksa karnımı kemiren bu yeni endişe mi ses çıkarıyor?

"Yapacağım." Telefonu kapattığında tık yok.

Geri dönüyor.

Vegas'tan ve güvenlikten uzakta. Değer verdiğim herkes Rusya'da. Geçen sefer neredeyse kaçamıyorlardı.

Neden hepsi gitmek zorundaydı?

Sessizlik. Elena'nın karikatürlerinin alçak uğultusu beni gerçekliğe geri getiriyor.

Karnım yine gurulduyor.

Bir şeyler yesem iyi olur. Beklerken beni meşgul eder.

BÖLÜM 4

ALEXEI

"MIKHAIL, UÇAĞININ INTERNETE İHTİYACI VAR." İşe yaramaz sinyal sihirli bir şekilde ortaya çıkmıyor. O ve Nikolai, eve dönüş uçuşunun büyük bölümünde derin bir sohbete dalmış iki dev kaya gibiydiler. Ben Hepsini duydum ama umurumda değil.

Bunların hiçbirisi benimle ilgili değil. Ya da Lara'yla.

Benim tek endişem bunlar. Bir de evcil flamingom Sheila. Ama ben yokken komşum ona bakıyor.

Umarım balığını yemiştir. Bu onun için iyi, onu güçlü ve pembe tutar.

"Alexei, birazdan iniş yapacağız. Sen porno aramaya geri dönebilirsin," diye homurdanan Nikolai yanımdan geçip jetin arka tarafına doğru ilerliyor.

"Ben değilim!" İtiraz ediyorum. Sheila'nın güvende olduğundan emin olmak için evimin kamerasını kontrol ediyorum.

Mila onu selamlamak için ayağa kalkar ve oturmadan önce ona bir öpücük verir.

Ivan'dan kurtarıldıklarında da aynı şeyi yaptıklarını fark ettim.

Uçak iner inmez, telefonumun ekranındaki küçük dalgaları bir bağlantı gösterene kadar izliyorum.

BEN

Geri döndük.

LARA

Çok sevindim. Herkes iyi mi?

BEN

Sanırım. Niki ve Miki az önce konuştular. Miki'ye ona öyle dediğimi söyleme.

LARA

Ben asla yapmam.

Siyah BMW'm hâlâ Mikhail'in kumarhanesinin garajında park ettiğim yerde duruyor. Herkesten uzaklaşmak ve rüzgarı tekrar yüzümde hissetmek için can atıyorum.

Lara Elena'yı bırakmayı bitirdiğinde onu görmem gerekecek.

Bir şeyler değiştiğinde strese giriyor. Elena'ya sahip olmak bunlardan biri, onu eve göndermek ise bir diğeri.

Evet. Bir dahaki sefere onu kontrol edeceğim.

Kahretsin, bu sürüş için iyi hissettiriyor. Ayak parmaklarım peglerin uçlarına kayıyor ve gaz tenekesini dizlerimin arasına sıkıştırıyorum, böylece ayakta durup esneyebiliyorum, ellerim olmadan trafiğin arasında dolaşırken kollarımı açıyorum.

Yüzlerini görmek en güzel kısmı.

Ağızları açık kaldığında ve kaşları saçlarına doğru kalktığında duygularını anlamak kolaydır.

Bu hariç. O kız neden bana öyle gülümseyip parmağını kıvrıyor?

El salladığımda dengemi öyle bir bozuyor ki lastikler altımda yalpalıyor ve büyük bir kamyonun önüne savruluyorum.

Frene basıyor ama ben yolundan çekiliyorum.

Çıtırdayan çelik sesi beni takip ediyor.

Çoktan gitmiş olmam çok kötü.

Başka kimsenin garip ifadeler takındığını görmüyorum.

Garaj açıcısına basıp içeri giriyorum ve tam telefonum çalarken motorumu park ediyorum.

Vegas şeridinde kaza.

Hmm. Bunu kaçırdığıma sevindim, az önce oradaydım.

Kaskımı çıkarıp kapının yanındaki masaya atıyorum ve arka verandaya varana kadar evin içinde ilerliyorum.

Sheila orada duruyor, sıcak öğleden sonra güneşine karşı muhteşem.

Pembe gölge derinleşti, yani en azından yemek yediğini biliyorum.

"Merhaba güzelim." Yaklaşıyorum ama o irkiliyor ve uzaklaşıyor.

"Bugün utangaç mısın? İyi, ben buradan bakarım." Zulamı karıştırarak kök birası aromalı bir emici çıkardım ve ambalajını soydum.

Kiraz ikinci favorim. Bana Lara'nın dudaklarını bana doğru büzüştürürkenki halini hatırlatıyor.

Genelde bunu bana bir şey için kızmadan hemen önce yapar. Ama ben yine de seviyorum.

"Havuzunu dolduracağım. İyi bir kız olup burada kalacak mısın? Artık kaçmak yok. Seni tekrar kovalamak zorunda kalacağım." Hortumu çözüyorum, su dışarı çıktığında beni yakıyor.

Burası çok sıcak, her zaman. Rusya'dan daha mı çok seviyorum?

Evet. Daha az kıyafet, daha çok motosiklet zamanı.

Rusya'da aylarca buz ve kaygan yollar var.

Burada o kadar değil.

Ve Sheila'm burada.

"İşte. Lara'nın iyi olduğundan emin olmalıyım. Daha fazla karidese ihtiyacın var mı?" Küçük besleme akvaryumu gölgeye kurulmuştur ve minik yaratıklarla doludur.

Büyük bir kepçe çıkarıp havuzuna boşaltıyorum. "Güzel kuş, gitmem gerek. Geç kalacağım, uyanık kalma." I İçeri girmeden önce arabadaki kadına yaptığım gibi ona da el sallayacağım.

Lara'yı görmeden uzun süre geçirmek midemi ağrıtıyor. Birinin pizzanın son parçasını yemesi gibi.

Keşke daha fazla alabilseydim.

Çocukken bir araya gelmiş olmamız, onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmam gerektiği anlamına gelmiyor.

O benim insanım. Yanında olmak kolay. Beni yargılamıyor.

Kendim olabilirim.

Diğerleri, onlar gibi davranmamı bekliyorlar. Bu çok zor. Bir şey düşündüğümde söylemek istiyorum.

Bunu saklamam gerekmiyor ama benden bunu bekliyorlar. Ya da benim için çok açık olan bir şeyi onlara söylediğimde bana garip garip bakıyorlar.

Ben tuhaf değilim, onlar tuhaf. Ama içimdekini saklamak zorundayım. Lara ile değil.

Ben kapıyı çalamadan kapıyı açıyor, sonra da mutfığa doğru ilerlerken kapıyı öylece bırakıyor.

"Bana yolculuk hakkında bilgi ver. Mikhail bana pek bir şey anlatmadı." Kendine bir bardak su dolduruyor, sonra buzdolabında benim için sakladığı zuladan bana bir soda uzatıyor.

Omuz silkiyorum ve kendimi kanepeye atıyorum. "Onu tekrar bıçakladı. Sanırım birbirlerine aşık. Nikolai öyle söyledi." Yüzümün buruştuğunu hissedebiliyorum. "Aşık insanlar böyle mi yapar?"

"Hayır, Alexei. Bu normal değil. Nikolai'nin evli olduğu zamanı hatırlıyor musun? Birbirlerini bıçaklamıyorlardı. Olması gereken de buydu." Lara uzun sarı saç örgüsünü omzunun üzerinden iterek yanıma oturdu ve ayak parmaklarını kalçamın altına sıkıştırdı.

Bunu yapması hoşuma gidiyor. Genelde bana kızgın olmadığı anlamına gelir.

Elini salladı. "Tamam, yani birlikte sıçıp batırdılar. Başka ne oldu?"

"Ivan tarafından kaçırıldılar. Onları mahvetti. Bahse girerim Nikolai'nin saksı yastığına dönüştükten sonra iyileşmesi haftalar alıyordur." Şekeri ağzımın diğer tarafına kaydırduğımda, yanağımı buruşturuyor.

Bir kaşı kalkık ve dudakları çarpık. "Pin."

"Neyi iğneleyeyim? Senin için yazmamı ister misin?"

Mavi gözleri kapanıyor ve başını sallıyor. "Hayır, 'iğne yastığı'. Dikiş dikmek için. Neyse boş ver.

Ivan ne istedi? Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz."

Ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum, sonra televizyonu açmak için uzaktan kumandanın düğmelerine basıyorum. "Bilmiyorum. Zoya adında biri hakkında sorular soruyordu. Onu tanımıyorum, bu yüzden dinlemeyi bıraktım."

Karikatürler. At yarışı. Şampuan reklamı.

Hiçbir şey yok.

"Yellowstone'u izleyebilir miyiz?" Ben gitmeden önce başlamıştık.

Bundan sonra ne olacağını görmek istiyorum. Bu kovboylar da en az bizim kadar acımasız.

Daha büyük şapkalar ama.

Lara uzun bir iç geçirir. "Elbette." Ben diziyi açarken o telefonuyla oynuyor.

Onun büyük mavi gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Ne?" Şekeri ağzımın diğer tarafına tıklıyorum.

"Yani, bir adam var..." Sözünü kesiyor.

Ugh. Bunu yapmasından nefret ediyorum. "Tamam mı? Sorun mu çıkarıyor? Onunla ilgilenebilirim." Daha önce yaptım, yine yapabilirim.

Kaşları düşüyor.

Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım.

"Hayır, o sorun değil, Alexei. Yarın akşam yemeği için onunla buluşmam gerekiyor." Başparmakları ekrana yazıyor.

"Yani, eğer her şey yolunda giderse..." Sesi soluklaşıyor.

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

"Ve? Ne? Kelimelerini kullan. Düşüncelerini okumakta berbatım," diye homurdanarak televizyona geri dönüyorum.

"Her şey yolunda giderse, buraya geri dönebiliriz." Alt dudağı dişlerinin arasında kıvrılıyor.

Omuz silkiyorum. "Yellowstone'u bizimle izleyebilir." Ona döndüğümde ısırđığım enayi parçalanıyor. Islak çubuğu kullanarak kendimi vurgulamak için işaret ediyorum. "Yine de yetişmek için bölümleri yeniden izlemeyeceğiz."

Geri dönmek için hala çok fazla kişi var.

Ayak parmakları uyluğumun altından kayboluyor ve bacak bacak üstüne atıyor.

Kızgın mı? Bence kızgın.

Gösteriyi durdurup ona baktım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Gözlerini kısıyor ve uzun süre bana bakıyor. "Kendi evinde bir akşam geçirmeyi deneyebilirsin."

"Oh. Hepsi bu mu? Bunu neden söylemedin?" Avucum dizinin üzerine düşüyor. "Kurnaz olmana gerek yok. O kadar iyi anlamıyorum."

Elimin arkasına bakarken nefesi kesiliyor. "Tamam."

"Gördün mü? Sakin ol." Parmaklarımı başımın arkasına geçirip ağır minderlere yaslanarak gösteriyi izlemeye devam ediyorum.

BÖLÜM 5

LARA

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım, koridorda hışımla ilerledim ve çantamı yere fırlattım.

Orospu çocuğu.

Tanıştığı en yavaş yemek yiyen kişi olduğumu söylediğine inanamıyorum. *Bir restoranda* o lanet randevuya çıkmak için kendimi ne kadar kandırdığım hakkında hiçbir fikri yok.

Boğazım düğümlendi. O yorumu yaptıktan sonra, İştahımı hızla kaybetmeme rağmen tabaktaki yağın çoğunu yedim. Kendimi iğrenç hissediyorum.

Nikolai Rusya'da Mila'nın peşinden koşmaya başlayana kadar kendimi daha iyi idare ettiğimi sanıyordum. O ve Alexei'nin eve dönmeyeceği endişesiyle sürekli paniklememek çok zordu. Beş yıl önceki o geceyi hatırladım.

Nikolai'nin acı dolu bağırışları. Mikhail yaralıydı ama bizi acele ettirmeye çalışıyordu.

Korkmuş olmama rağmen Alexei yanımdan hiç ayrılmadı. Tüm hayatımız etrafımızda parçalanıyordu.

Hepimiz kötü babamızdan uzakta kendi yöntemlerimizle yeniden inşa etmek zorunda kaldık. Bir gün beni bir ittifakla evlendirebilmek için formda kalmam için beni aç bırakan adam.

Mutfak tezgahına tutunarak, bir bardak soğuk su almadan önce birkaç derin nefes alıyorum.

Belki yarın bir şey yemezsem kilo almam.

Telefonumu çıkarırken parmağım Alexei'nin numarasının üzerinde geziniyor. Tüm çılgınlığına rağmen bana huzur veriyor. Her gün hayatıma girdiğinde, onun öngörülemezliği ve dengesiz mizahında o kadar kayboluyorum ki, karnımda her zaman varmış gibi görünen endişeli kemirmeyi unutabiliyorum.

O felaket randevudan sonra, her şeyden çok ihtiyacım olan kişi o,

Tam çevir tuşuna bastığımda, daha çalmadan cevap veriyor. "Pchelka. İyi misin?" Onun ağırbaşlı sesi hayal kırıklığı.

Ekrana gülümsüyorum. "Evet, sladkiy. Ben iyiyim."

Hırıltılı bir ses var, bahse girerim kirli sakalını kaşıyordur.

"Hmm. Neden sana inanmıyorum?" Duraklıyor. "Ön kapıyı aç."

Kaşlarımı çatıyorum, saate bakıyorum. Neredeyse gece yarısı olmuş. Emirlerine uyararak kapıyı açıyorum ve onu verandanın demirine yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, eli cebinde ve telefonunu kulağına dayamış halde buluyorum.

Geniş sırtışı, güvenlik ışıklarında parlayan gümüş dişini ortaya çıkarıyor.

Onu gördüğüm için mutlu olabilirim ama bunu bilmesini istemiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkerek önümde ayağa kalktı. "Geçiyordum, en sevdiğim Volkov'u bir kontrol edeyim dedim." Alt dudağını çiğniyor. "Ve o şeker kavanozunu doldurup doldurmadığını görmek için."

Değiştirilen tek dişin gümüş diş olmasına şaşırdım. O kadar çok şeker yiyor ki, şimdiye kadar bütün ağzının çürümüş olmasını beklerdim.

Yine de mükemmel beyaz bir gülümsemesi var.

"Ben yaptım." Parmağımdaki elmas yüzüğü çeviriyorum ve arkamı dönüyorum. Bu gece konteynere bakamayacağımı biliyorum, ya da

Yarısını tek başıma yiyeceğim.

Yanımdan geçip gidiyor ve seçim yapmadan önce kaşlarını çatmak için kapağı açıyor.

"Burada olmanın tek sebebi bu mu? Bu gece arkadaşlık edecek havada olduğumdan emin değilim." Alexei'yi ne kadar sevsem de, o benim en iyi arkadaşım ve bu gece ihtiyacım olan şeyi bana veremez.

Sadece kendim için üzölmek istiyorum. Bunu ona açıklamanın bir yolu yok.

"Yellowstone'un bir sonraki bölümünü izlemek istiyorum." Beni itti ve kanepeye uzandı. "Arkadaşın nerede?" Sırtlığın üzerinden bana bakıyor. Boynundaki dövmeleler, minderin bej rengiyle keskin bir kontrast oluşturuyor.

Buzdolabının önünde dururken, bir cheesecake'in ortaya çıkmasını çok isterdim.

Bir gecelik hile sayılmaz, değil mi?

"İşe yaramadı." Ağır yemekleler yüzünden midem hala bulanıyor. Muhtemelen burada Alexei'nin zulası dışında tatlım olmaması iyi bir şey.

"Birini izledin mi? İleriye atlamaya çalıştı." Kumandayı cam sehpanın üzerine fırlatmadan önce üzerindeki düğmelere basıyor.

"Sanki senin sinir bozucu yorumların olmadan izlemeye cesaret edebilirmişim gibi," diye homurdanıyorum boş dondurucuma doğru.

"Buna ihtiyacı var. Seni güldürüyor." Yanındaki koltuğa vuruyor.

Tam da ihtiyacım olan şey, Alexei'nin neden olduğu kahkahalelerle dolu bir gece.

"Öyle." Kabul ediyorum. Sonunda çileklerde karar kılıp küçük bir kâseyi dolduruyorum ve televizyonun önünde ona katılıyorum.

Nikolai ile gittiğinde, neredeyse derim kaşınacaktı. Dünyam onsuz sessiz ve sıkıcıydı.

Ayaklarımı altıma kıvrarak battaniyeyi çekiyorum ve onun sıcak koluna yaslanıyorum. Ben rahatlarırken onun rahatlatıcı kokusu etrafımı sarıyor.

Bazen keşke yakın arkadaştan öte bir şey olsaydık

diyorum.

Ama yaşıadığım her romantik ilişkiyi mahvettim. Alexei'nin bu kadarına sahip olmayı, her şeyi berbat edip hiç olmamasına tercih ederim.

Çoğu gün aklımı başımda tutan tek şey o.

Nikolai'nin eve döndüğünde ne kadar mutlu olduğunu görmek yine de içimi sızlatıyor. Her parçamı sevecek biri.

Alexei'nin bunu yapabilecek kapasitede olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu yüzden zorlamayacağım.

Beni yargılamıyor. Beni değiştirmeye çalışmıyor. Dünyadaki onca insan arasında beni olduğum gibi kabul ediyor.

Ve bunu kaybetmekten çok korkuyorum.

BÖLÜM 6

ALEXEI

BU GECE BİR RANDEVUSU VARDI. Önceki kalıpları takip ederek, her zaman yanlış giderler.

Neden bilmiyorum. O bu dünyada yürüyen en muhteşem kız.

Kimse benim Lara'mla kıyaslanamaz. Onu üzen adamları öldürmek istiyorum.

Evet, öldürdüm. Birçok kez, ona zarar veren kadın ve erkekleri öldürdüm.

Gece geç saatlerde beni aradığında ya da bana hafifçe gülümsediğinde iyi olmadığını biliyorum.

Yüzükleriyle oynadığında, kıyafetlerini çekiştirdiğinde ve başparmağının tırnağını ısırduğunda, bu bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor.

Bugün bunların hepsini yaptı.

"Bunu sonsuza dek yapamayacağımızı biliyorsun, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum, sözlerini sindirmeye çalışıyorum.

"Anlamıyorum. Neden olmasın?"

Burada onunla birlikte olmadığım bir gelecek yok. Öyle bir şey yok. Buna izin vermeyeceğim.

"Bir gün benden hoşlanan birini bulacağım." Sanki karşılığında bir şey söylemem gerekiyormuş gibi bana sertçe bakıyor.

Ama cevap çok açık. Omuz silkerek tekrar televizyona bakıyorum. "Senden hoşlanıyorum. Bu kadarı yeterli."

Sessizce alt dudaklarını çiğniyor. Birkaç kez nefesi kesiliyor, sanki bir şey söylemeye hazırlanıyor ama söylemiyor.

"Bir ilişkide aptalca şovlar izlemekten daha fazlası vardır. Birimiz istediğinde ne olur..." Sesi kesiliyor.

"Ne? İstedğin buysa patlamış mısır yapabilirim." Kaşlarının birbirine yaklaşmasını izliyorum.

Hayır, yapmak istediği bu değildi.

"Yani, daha fazlası mı? Niki onu bıçaklayan bir kadını eve getirmek için kaçtı ve yine de onu seviyor." Pembe dudakları dönüyor ve yanağının içini çiğniyor.

Ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yüzümdeki ifade şaşkınlığımı gösteriyor olmalı çünkü bıkkın bir iç çekiş yaptı.

"Ya birimiz bir ortak alırsa? O zaman bu-" Parmağıyla aramızda bir ileri bir geri işaret ediyor. "-artık işe yaramaz."

"Ha? Ortaklarım var. Niki, Jax. Mikhail de." Arkama yaslanıp kolumu başımın arkasına sıkıştırdım.

Böyle daireler çizerek konuştuğunda, yorucu oluyor.

"Hayır. Mila artık Nikolai'de. Jax de Sofia'ya sahip. İşte ben böyle bir ilişkiden bahsediyorum." Başparmağı dişlerinin arasında yolunu bulmak için çalışıyor.

Eminim Niki yüzünden strese girmiştir. Onun Rusya'ya ölmeye gittiğine ikna olmuştu.

"Ya bir erkek arkadaşım olursa?" Battaniyeyi elinin etrafında döndürüyor ve televizyonu aniden büyüleyici buluyor.

"Oh. Şey, hiçbir şey değişmeyecek." Battaniyeyi itiyorum ve boş bardağımı alıyorum. "İşte, bardağını bana ver." Önünde durup elimle bir işaret yapıyorum.

Neden kafasını başka tarafa çeviriyor? Ben buradayım.

"Alexei. Eğer birini bulursam, bunu daha fazla yapamayız." Kolunu yorganın altında yanında oturduğum yere doladı.

Gözlerimi kırpıştırarak ne ima ettiğini anlamaya çalışıyorum.

Biraz zaman kazanmak için mutfağa gidiyorum. Stresli olduğunda sadece su içer.

Diğer her şey onun için "kötü", ya da o öyle diyor.

İçkisini yanına koyduktan sonra bacaklarının üzerinden sürünerek yanıma geliyor. "Çok basit o zaman. Erkek arkadaşına izin yok."

Alay ediyor. "Ne yani, senin için kız arkadaş yok mu?"

Bardağımı döndürüyorum, yutkunmadan önce buz küpleri kenara çarpıyor. "Sana sahibim."

Gözleri o kadar kısık ki maviyi zar zor görebiliyorum. "Aynı değil, Alexei."

Ne zaman o Haçlar onu kollar ve
çöküyor karşı Sırtlığı kaldırırsa işinin
bittiğini anlarım.

Çok kafa karıştırıcı.

BÖLÜM 7

LARA

Şarkı- Nightmare, Halsey

Koşmama bir mil kala ciğerlerim yanıyor. Ama koşabilecek miyim bilmiyorum, bu sabah içtiğim protein karışımı muhtemelen beni beslemeye yetmeyecek. Ama kötü geçen bir haftanın ardından daha fazla kalori alamam. Kot pantolonum yine dar gelmeye başladı bile.

Alnımdaki teri silerek bara tutunuyorum, görüşüm bulanıklaşmaya başladığında göz kırpıyorum. Nefes almak için çırpınırken beni tekrar hafif bir yürüyüşe sokan kırmızı durdurma düğmesine basıyorum.

Sikeyim.

Makine durdu ve ben biraz su içerek nefesimi toparlamaya çalıştım. Titreyen bacaklarım beni makineden çıkarıyor ama oda etrafımda dönmeye başlayınca bırakamıyorum.

Bu hissi çok iyi biliyorum. Soğuk sıvıyı içmeye devam ediyorum, hareketsiz kalıyorum ve derin nefes alıp vermeye odaklanıyorum. Gececektir.

Kilo vermeye degecek.

Gerçekten yürüyebileceğimden emin olduğumda, evimdeki spor salonundan çıkıyorum ve doğruca duşa gidiyorum.

Terli egzersiz kıyafetlerimi çıkarıp çamaşırhaneye atıyorum. Sıcak sis odayı doldurmaya başlıyor ama duvardaki dev aynada kendimi hâlâ görebiliyorum. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken yansımamı inceliyorum.

Kalça kemiklerimi tekrar görebiliyorum, hatta kaburgalarımı bile derimin içinden görebiliyorum.

Hala iğrenç.

Kalçalarımındaki soluk beyaz çatlaklara odaklandığımda gözlerim yaşıyor. Baktıkça kendimde daha fazla yanlışı buluyorum.

Asla yeterince iyi değil. Asla yeterince güzel değil. Bir eş olarak satılmak için bile.

Çılgılık atmak ve aynayı yumruklayarak milyonlarca parçaya ayrılmasını sağlamak istiyorum. Bir parçam bunu her birine yapmak istiyor ki bir daha asla kendime bakmak zorunda kalmayayım.

Aklımda tek duyabildiğim yıllar boyunca yapılan yorumlar.

"Hasta mısın? Çok kilo vermişsin Lara." "Hiçbir erkek senin böyle görünmeni istemez." "Yemek yemeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Eğer bir erkeği elinde tutmak istiyorsan, kendine çeki düzen vermelisin."

Ellerimi makyaj lavabosunun üzerine koyup gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum ve buharlı spreyin altına giriyorum. Bu benim günlük ritüelim.

Belki de beynimi yeniden ayarlamak için Alexei'nin kulübesine geri dönmeliyim. İşe yarayan tek şey bu. Sosyal medya yok, insanlar yok ve sadece o nerede olduğumu biliyor. Geri dönmeye hazır olduğumda ona söylüyorum ve hiçbir soru sorulmuyor.

Bir saat sonra yüzüm makyajlı ve saçlarım fönli. Mikhail'i kumarhanede ziyaret edip onun için biraz daha idari iş yapmak dışında bir planım yok. Konu mafya işine geldiğinde kardeşlerim zeki ve acımasızdır. Ancak kumarhaneler ve barlar umurlarında bile değil. İşte ben burada devreye giriyorum, hapse girmemeleri için kayıtları temiz tutuyorum.

Dışarıdaki kimseye bununla uğraşacak kadar güvenmiyoruz ve bu iyi bir şey, beynimi meşgul ediyor.

Çantamla uyumlu altın rengi Chanel topuklularımı giydim, beyaz slip elbisemle mükemmel oldu. Neyse ki dün bronzlaştım, bu yüzden cildim parlıyor.

Tam çantamı yolcu koltuğuna atarken, Alexei'nin BMW'sinin tanıdık gürültüsünü duyuyorum. Dikiz aynasına baktığımda siyah motosikleti görünüyor ve tabii ki kapıdan geçerken tekerlekli bir dönüş yapıyor.

Ona gönderdiğim her güvenli sürüş mesajı tamamen anlamsız, yine de denemekten asla vazgeçmeyeceğim. Ona beni terk edemeyecek kadar çok ihtiyacım var. Arabamın yanına yanaşıyor ve ben camımı indirirken o kaskını ve maskesini çıkarıp koyu renk buklelerini silkeliyor.

Dişleriyle eldivenlerini çıkarıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, bisikletinden inip kapımı açarken.

"İş."

"Öğle yemeği için vaktin var mı?"

Rolex'ime bakıyorum ve çeneme vuruyorum.

"Hmm, gerçekten bilmiyorum. Patronum biraz sert, işimi kaybetmek istemiyorum."

Elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırırken ben de elimi oraya koyuyorum.

"Ona on milyon kaybedebilir ve binayı havaya uçurabilirsin ve yine de bir işin olur."

Alay ediyorum ama haksız değil.

"Gördün mü, sen de inkâr edemiyorsun. Üçümüzü de parmağında oynattığını biliyorsun." Sırıttıyor ve yanıma geliyor.

"Küçük, Alexei."

"Benim hakkımda küçük bir şey yok." Omuz silkiyor, kaskını kolunun altına alıyor ve beni kendi ön kapıma doğru sürüklüyor. Güvenlik şifresini giriyor ve buzdolabımı karıştırarak kendini evimde hissediyor.

Bar taburesine oturuyorum ve Mikhail'e geç kalacağıma dair hızlı bir mesaj atıyorum.

Hemen cevap veriyor.

MIKI

Alexei'yi de yanında getir. İkinizle de konuşmam gerek.

"Hey, A? Kardeşimi kızdırdın mı?"

Duraklıyor ve elinde bir domatesle bana dönüyor.

"Hangisi?"

Ona ekranı göstermek için telefonumu çeviriyorum. "Mikhail. Sizinle konuşmak istiyor."

Başını kaşıyor. "Uslu durdum. Sanırım."

Gerçekten ne yaptığını anlamaya çalıştığı gerçeğine bir kahkaha atıyorum.

"Oh." Omuzlarıyla birlikte yüzü de düşüyor.

Kaşlarımdan biri kalkıyor. "Ne yaptın sen?"

Dudağını çiğniyor ve yan tarafa bakıyor. "Dün 'darbe' kelimesinde küçük bir karışıklık oldu."

Şakağımı ovuyorum. Bunun başımı ağrıtacağına hiç şüphe yok. "Ne şekilde?"

"Nikolai bana darbeyi almamı söylediğinde, bilirsin işte, bom demek istediğini düşündüm." Elleriyle bir patlamayı taklit eder ve ellerinden aşağı akan domatesi patlatır.

"Ew." Lavaboya atıyor ve ellerini yıkıyor.

"Yani kokain almak yerine mekânı havaya mı uçurdun?" Başımı sallıyorum. Nikolai daha iyi bilmeliydi, özellikle de böyle kelimelerle.

Islak avuçlarını kaldırıyor. "Evet, benim hatam."

"Orada ne kadar uyuşturucu olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Suratını asarak buzdolabından bir şişe su aldı. "Gelecek yıl beni eşek gibi çalıştırmasına yetecek kadar."

"Ben onunla konuşurum." Kardeşimle çoğu zaman tatlı dille konuşabiliyorum. Bu aile için yaptığı onca şeyden sonra Mikhail'in bile Alexei'ye gerçekten kızabileceğini sanmıyorum.

Bana soğuk içeceklerden birini uzatıyor ve araçlara işaret ediyor. "Sanırım kral çağırıyorsa, gitmeliyiz?" Benim için kapıyı tutarken sırtışı gümüş dişlerini gösteriyor.

"Benimle mi geliyorsun?" Çoğu zaman bunu tercih ederim. Motosiklet üzerinde ne kadar ukala olduğu konusunda endişeleniyorum.

Omuz silkiyor ve yolcu tarafına geçiyor. "Cesedimi arabaya kadar taşıyabilecek misin? Motosikletimle birlikte gömülmek istiyorum."

Araba yolundan geri döndüğümde avuç içi cama yaslanıyor. "Güle güle, Betty. Eğlenceli bir hayatımız oldu."

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalıyorsun. Mikhail gerçekten o kadar üzgün olsaydı bana söylerdi."

Alexei parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "O maske takılıyken onu okumak çok zor. Asla anlayamıyorum. En azından uçakta başparmak yukarı ya da aşağı. Yüzünü göremiyorum."

Midem sıkışıyor. "Hâlâ o atlayışları mı yapıyorsun?" Paraşütle atlamayı sevmesinden nefret ediyorum. Neredeyse Mikhail'in pilot olmasından nefret ettiğim kadar.

İkisi de çok tehlikeli.

Alexei'nin gözlerini kısarak bana baktığını hissedebiliyorum ama yüzümü nötr tutuyorum.

"Belki mi?" Kelimeyi uzatıyor, hâlâ bana bakıyor.

Havada düşerken onu düşünmek midemi bulandırıyor.

Ya paraşütü açılmazsa?

"Keşke yapmasaydın." Tırnağımı çiğnemek karnımdaki sancıları dindirmeyecek.

Binanın gölgeleri arabayı kararttığında arkasını dönüyor. "Uçaktan başka nasıl çıkabilirim ki?" diye homurdanıyor cama doğru.

Buna verecek bir cevabım bile yok.

Otoparka girdiğimizde, ana girişin yanında kendime ayrılan yeri buluyorum.

Mikhail'in kumarhanenin sahibi olmasının avantajları var.

Otomatik cam kapılardan geçerken topuklarım sert mermer zeminde tıkırdıyor.

Vegas öğleden sonrasının boğucu sıcağından sonra klimanın yıkaması ferahlatıcıdır.

"Önce bir buzlu kahve içmeliyim." Şekeri sonra öderim. Karnımdaki sinirleri yatıştırmaya yardımcı olacak.

Koşu bandında fazladan yarım saat. Akşam yemeğini atlayabilirim.

Alexei iki çikolatalı kurabiye alıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"İstemiyorum." Bu içkinin parasını zaten ben ödeyeceğim.

Kafası karışmış görünüyor. "İkisi de benim için. Ne kadar küçük olduklarını görüyor musun?" Onları ayrı ayrı tuttuğunda, her biri neredeyse eli büyüklüğünde.

Bunun neresi adil? Endişelenmeden istediği her şeyi yiyebilir mi?

Yine de her bir kalori için acı çekmem gerekiyor.

Sinirle elimi sallayarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve asansörlere yöneliyorum. Büfedeki kız hepsini benim hesabıma yazacağını biliyor.

Kardeşim için uzun yıllar çalışmak bana kapıyı çalmadan ofisine girme hakkını kazandırdı.

"Lara." Mikhail masasından başını kaldırıp yüzünün alt yarısını örten siyah kar maskesinin üzerinden bakıyor. İçeri giren Alexei'ye bakarken koyu renk gözleri kısılıyor. "Aptalı getirdiğine sevindim." Kalın işaret parmağıyla Alexei'yi gösterdikten sonra duvara dayalı kanepeye doğru itiyor. "Otur. Bugün işime yaramazsın ama onun için buradasın."

Midemdeki düğüm sıkılaşıyor.

Herhangi bir zaman Mikhail veya
Nikolai itmek Alexei için

Ben, çünkü korkunç bir şey olmak üzere.

Alexei kurabiyelerinden büyük bir ısırık alıyor, yürürken kırıntıları göğsünden aşağıya ve yere dökülüyor.

Eminim bunu bilerek yapmıştır. Yanına oturduğumda kaşlarımı çattığımdan emin oluyorum.

Mikhail'in ayağa kalkarken çıkardığı hoşnutsuz iç çekiş, onun da ne yaptığını gördüğünü gösteriyor.

"Yemin ederim, Alexei." Başını sallıyor ve büyük masasının kenarına doğru adım atıyor.

Mikhail tek başına çok büyük, ama yaklaştığında üzerimizde yükseliyor.

"Nikolai'ye olanlar hakkında seninle konuşmam gerek." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken şişkinleşiyor. "Senden sakladığım bir şey hakkında." Mikhail'in koyu renk gözleri yana kayıyor, bakışlarını kaçırıyor.

O ne halt etti?

Buzlu kahve kesmiyor, midem endişeyle yuvarlanmaya başlıyor.

"Geri döneyim. Şu Kirill denen pisliği tanıyor musun? Knox'la birlikte olan ve Jax'in öldürülmesine yardım eden?" Mikhail ismi homurdanıyor.

"Evet, onu buldun mu?" O adamın yakalanması zor biri olduğunu biliyorum. Alexei bile onu bulmaya çalışırken hayal kırıklığına uğradığını söyledi.

"Mila'nın Niki'nin peşinden gönderilmesinde parmağı olan kişi o. Ivan için çalışıyor." Babamızın adını söylüyor.

Ben sadece kendi kafamda ona şeytan diyorum.

Alexei yanımda kıpırdanıyor. "Ivan kendi babamı bile güzel gösteriyor."

Ona baktığımda dudaklarında çikolatayla gülümsüyor. "Bu da bir şeydir."

"Buöyle." I Yapma. Biliyorum ve Detaylar, ama Ben de seçildi Alexei'nin ailesinin ne kadar kötü olduğunu yıllar boyunca öğrendim.

Ve Mikhail'in sorunu hallettiğini.

"Zoya'yı ararken bütün o kaosa Ivan neden oldu." Mikhail elini gözlerinin üzerinde gezdiriyor, sonra da şakağını ovuşturuyor.

Bekle, sanırım Alexei bu isimden bahsetmişti. "Kim o?"

Mikhail alır a derin nefes ve izin verir o dışarı Yavaşça, maskesini yüzünün alt kısmında dalgalandırarak. "Babamın gelini.

0 gece kaçtı ve yardım için annemizi aradı."

Son içkimi emerken pipetimden h  p  rdeten bir ses geliyor.

Alkole ihtiyacı var.

Mikhail o geceden önce bizi Ivan'dan uzakta bir güvenli eve götürmüştü. Sanki babamızın bizimle kargaşa yaratmayı planladığını biliyor gibiydi.

"O nereden geldi? Yangından önce o kadar uzun süre ortalıkta yoktuk." Nikolai'nin karısı öldüğünde   ektiğı acıyı asla unutmayacağım.

Mikhail'in yüzünü en son o zaman gördüm.

"Görünüşe göre babamız gençleri seviyor. Kız daha on sekizindeydi ve babam hiç vakit kaybetmedi." Sesi kısık tonlara dönüşüyor. "Hamileydi."

Elim ağızıma gitti. "O zavallı kız. Yangında mıydı?" Ciyaklıyorum.

Başını sallıyor. "Ivan'ın peşinde olduğı kişi o." "Ne?" Bu beni ayağı kaldırdı ve   ıg  lık attırdı. O gece çok kişi öldü.

Bu kaos bizi yıllarca etkiledi. Nikolai karısını kaybetti.

Ve Elena, annesi.

Ben benimkini kaybettim.

Jax babasını ve kız kardeşini kaybetti. Hepsi onun yüzünden mi?

"Anlamıyorum. Neden hâlâ onun hayatta olduğ  nu düşünüyor?" Yangını başlatan Ivan dışında hayatta kalan tek ki  şinin Mikhail olduğ  nu biliyorum.

Mikhail uzun bir süre önce bana, sonra Alexei'ye baktı. "    nk     yle. Ve hamileydi."

BÖLÜM 8

ALEXEI

Mikhail ona sürpriz yaparken onu izliyorum.

Nasıl tepki verecek? Ona yardım etmek için ne yapmalıyım?

"Ne diyorsun Mikhail?" Sesi gıcırtılı bir tiz nota alıyor.

Çok stresli olmalı.

Ona bir kurabiye'nin yarısını uzatıyorum ve bana bakmadan alıyor.

Üç büyük ısırık, sonra yutuyor.

"Kaçtı ve bir kız çocuğu oldu. Galena adında bir üvey kız kardeşimiz var." Mikhail sözlerini dengeli bir şekilde sürdürüyor, karanlık gözleri onu benim kadar dikkatle inceliyor.

Lara nefesini tutarak elini ağzına götürdü ve geriye, minderlere doğru düştü. Bana baktığında yanakları gözyaşlarıyla doluydu.

Aman Tanrım.

Telefonumu çıkarıp kulübenin hizmetçisine mesaj atıyorum. Tamamen doldurulduğundan emin olması gerekiyor.

Lara ne zaman üzülse, bir mola ihtiyacı oluyor. Saklanabileceği güvenli bir yer olduğundan emin olmak benim işim.

Sadece gittiğinde onu özliyorum.

"Kaç yaşında? Dört mü? Belki beş? Nerede o? Buradalar mı? Onu görebilir miyim?" Lara'nın soruları o kadar hızlıydı ki, bir bulanıklığa dönüştüler.

Mikhail avuçlarını kaldırıyor. "Neredeyse beş yaşında. Hâlâ Rusya'da saklanıyorlar. Güvende olduklarından emin oldum."

"Bunca zamandır *biliyor* muydun?" Lara neredeyse çığlık atıyor.

Kabine ekstra şarap gönderilmesi için bir mesaj daha.

Keşke asla geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aşmadan onu daha iyi hissettirmenin başka bir yolunu bilseydim.

"Ivan'dan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. O da onun bir kurbanı." Mikhail Lara'nın önünde çömelerek onunla aynı hizaya geldi. "Onu mümkün olduğunca az kişi bilirse saklamak daha kolay olurdu."

Lara'nın sarı saçları bana dönerken dalgalanıyor. "Biliyor muydun?"

"Hayır." "P" harfini vurgulayarak patlatıyorum.

"Başka kim biliyor?" Alt dudağı dışarı doğru çıkarken titriyor. "Enzo," diye homurdanıyor Mikhail. "Onunla bu şekilde tanıştım. Ona ihtiyacım vardı. göz kulak olacak ve eşyaları anonim olarak taşıyacak biri."

Lara inliyor ve kollarını kavuşturuyor. "Rusya'ya gitmesine şaşmamalı. Ben sadece kulüpleri için kız kiralayacağını sanıyordum."

"Bu uygun bir bahane. Ama bence kızlara çok iyi para ödüyor, çünkü parasını enformasyondan kazanıyor." Mikhail ayağa kalktı ve masasına doğru ilerledi. "O inanılmaz bir varlık. Bizim tarafımızda olduğu için mutluyum."

Biz Rusya'dayken Enzo Nikolai'nin kıcını kurtarmıştı. O benim için bir gizem.

Yine de benden hoşlandığını sanmıyorum. Bana baktığında gözlerinin etrafında her zaman bir sıkıntı seğirmesi oluyor.

"Bütün bunları benden sakladığına inanamıyorum." Lara yüzünü ellerinin arasına gömdü ve omuzları titremeye başladı.

Ağlıyor.

Mikhail'e ters ters bakarak içgüdüsel olarak öne doğru eğildim ve avuç içimi onun sırtında aşağı yukarı ovmaya başladım.

Hıçkırıklarla titreyerek bana sarıldı.

Kaşları düşüyor ve çenesindeki kasların çalıştığını görebiliyorum.

"Ne? Bunu sen yaptın." Orta parmağımı ona doğru kaldırıyorum.

Beni ikiye katlasa bile terlemem. Umurumda değil.

Lara acı çekiyor. Her parçam onu iyileştirmek istiyor.

"Gidelim mi?" Boynum kafasına doğru hareket ediyor.

Başını göğsüme doğru salladığını hissedebiliyorum.

Kulübe hakkında mesaj attım mı?

Oh, evet. Onun için hazır olacak. İhtiyacı olacak.

Mikhail biz ayrılmadan önce boğazını temizliyor.

"Alexei?" diye sorar.

Bıkkın bir iç çeğişle Lara'yı kapıda durduruyorum.

"Ne?" Sesimdeki kızgınlığı gizleyemiyorum.

"Onu eve götürdükten sonra aşağıya inip Nikolai ile konuşmalısın. Tatilden yeni döndüler." Koyu renk gözleri Lara ve benim aramda gidip geliyor.

Yüzünü göremediğim ve onu daha iyi okuyamadığım için rahatsız edici.

Ama bana başka bir şey söylemeye çalıştığı izlenimine kapıldım.

"Evet, Miki," diyorum sertçe, sonra onu koridora doğru çeviriyorum.

Lara asansörde anahtarlarını sessizce uzatıyor. Duvarın boş bir kısmına bakıyor ve gözlerini hızla kırıştırıyor.

İki şişe şarap.

Onu arabaya doğru götürürken yolcu kapısında duraklıyor ve kapıyı açmama izin veriyor.

"Benim bir kız kardeşim var," diye fısıldıyor bana odaklanmadan önce. "Arabaya servis yapan bir yerde durabilir miyiz?" diye soruyor emniyet kemerini takarken.

"Evet, mükemmel olanı biliyorum." Ona göz kırptıktan sonra motoru çalıştırıyorum.

Biliyordum amına koyayım.

Garaj yoluna girer girmez, toparlanmaya başlamak için dışarı fırladı.

"Kendimi hasta hissediyorum." Ben kapının çerçevesine yaslanırken o yatak odasından çıkıp tuvalete koşuyor.

Kusma sesinin beni rahatsız etmemesine sevindim. Strese girdiğinde midesi hep zayıf olur.

Ya da eve dönerken yediği kocaman yağlı hamburger gibi çok yiyor.

Tek yapabileceğim beklemek.

Banyodan çıkarken ağzını sildi ve bana zayıf bir gülümseme verdi. "Yakında hazır olurum. Belki sadece kısa bir yolculuk?"

"Seni oraya götürmemi ister misin?" Her iki şekilde de sağ salim varırsa haberim olacak.

Ama belki ben sürersem onu vazgeçirebilirim?

"Hayır, Nikolai ile konuşman gerekiyor, unuttun mu?" Elini koluma koyarken eli yanıyor.

Keşke onu nasıl daha iyi yapabileceğimi bilseydim. Böylece o da benim gibi kendi kontrolü dışındaki şeyleri önemsemezdi.

"Nereye gittiğini öğrenmek mi? Rusya'dan zar zor kurtulduktan hemen sonra tatile çıkmaya karar verdiğine inanamıyorum. Ve Mila tarafından defalarca bıçaklandıktan sonra." Yatağın üzerindeki bavuluna dönmeden önce gözlerini devirdi.

"Tamam." Nikolai'nin Mila'yı daha iyi hissettirmek için Rusya'da ona şiddetle sarıldığını gördüm.

Lara'yı bileğinden tutup kendime çektim. Kollarımı ona dolayarak, onu kendime doğru sıkıştırıyorum. Vücudunun sıcaklığı benimkine sıkıca bastırıyor ve elleri kısa bir süreliğine belimin arkasında kilitleniyor.

Ona sarılmak iyi hissettiriyor.

"Kulübeye iyi yolculuklar," diyorum uzaklaşırken. Neden sonra bana tuhaf tuhaf baktı?

Kaşları alnının ortasında toplanmış ve gözleri kısılmış, şaşkın bir ifadeydi bu.

Bunu neyle karıştırmış olabileceğini anlamıyorum.

Bisikletimi sokağa çekerken, aldığı rahatlık karşısında şok geçirdiğinden ve kendini sorguladığından eminim.

Bu olmalı.

Nikolai, Mikhail'in kumarhanesinde. Onunla konuşmadan önce Lara'yı bırakmam çok garip.

Ne de olsa onun kardeşi.

İri gövdesi kahve standının yanındaki masalardan birine kıvrılmış, telefonunu karıştırıyor.

"Mikhail benimle konuşmak istediğini söyledi?" Sandalyeyi çekip oturduğumda metal ayakları gıcırıyor.

Mavi gözleri yukarı bakıyor ve beni geçiyor. "Lara seninle mi?"

Onu terk etmek zorunda kalmam beni rahatsız ediyor.

"Hayır. *İhtiyacı* olduğu anda onu terk etmek zorunda kaldım, Niki. Neden buradayım?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ben bir parıltı yakalıyorum. bir halkanın.

Mümkün değil.

"Ona haberi vermek için yardımına ihtiyacım var."

Kahve fincanına bakıyor. "Bir şey yaptım." Elindeki altın kordon fincana çarpıyor.

"Lara'ya söyledin mi?"

Başparmağıyla çeviriyor. "Henüz değil, yapacağım."

"Rusya'ya dönmenin onu ne kadar üzdüğünü biliyor musun? Ben onu güvende tutuyorum, şimdi sen gidip onu tekrar üzüyorsun."

"Bunu yapmak istememiştik."

Çürük sandalyeyi devirerek hızla ayağa kalkıyorum. "Ben ona göz kulak olurum, merak etme."

Ondan uzaklaşırken, cam kapıların açılmasını bekleyecek sabrım olmadığı için yan taraftaki manuel kapıdan geçiyorum.

Sadece Vegas sokaklarında yeşil saçlı bir palyaço başını belaya sokmadan her gün aynı yerde takılabilir.

Aynısı Mikhail'in kumarhanesinin önünde yaşıyor gibi görünüyor.

Bazen Lara onun maskaralıklarına kıkırdıyor. İhtiyacım olan şey bu. Glmesi gerekiyor.

Her zaman etrafında toplanan küçük kalabalığın arasından geçip kolunu tutuyorum.

"Dostum. Doğum günü partileri yapıyor musun?"

BÖLÜM 9

LARA

HANGISINI GETİREYİM? Açık burunlu sandaletlerimi mi yoksa parmak arası terliklerimi mi?

İkisi de. Neden olmasın?

Kimse beni görecektir gibi değil. Ya da görmek isteyen.

Mikhail'in benden bu kadar önemli bir şeyi bu kadar uzun süre sakladığına hâlâ inanamıyorum. Onun için daha önemli olduğumu sanıyordum.

O benim kardeşim!

Çıglık atıp onu sarsmak istiyorum. Keşke o kadar büyük olmasaydı. Onu yerinden oynatabileceğimden şüpheliyim.

Oturma odasına geçerken çantamın tekerlekleri fayansların üzerinde gümbürdüyor.

Ve neredeyse Alexei'ye doğru koşuyordum.

Gümüş dişleri geniş bir sırtıyla görünüyor ve büyük bir gül buketi uzatıyor.

"Bu ne için?" Sözlerime şüphe karışıyor.

En son çiçeklerle geldiğinde, bunun nedeni Audi'mi "ödünç alması" ve ardından "kazayla" golf sahasındaki bir gölete sürmesiydi.

En azından tüm tamir masraflarını ödedi.

Saplardan biriyle oynamasını izlerken gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum.

"Bugünün uzun bir gün olduğunu biliyorum. Aileniz hakkında pek çok yeni şey öğrendiniz. Bu seni nasıl hissettiriyor?" Gözlerini kısıyor ve bir yanağını kaldırarak bana yan yan bakıyor. "Nasıl mı hissediyorum? Ne zamandan beri bunu soruyorsun?" Kollarım göğsümün üzerinde haç.

Alexei duyguları olan biri değil. O şeker ve müdahaleci düşüncelerle çalışır.

Şefkatin gerçekte ne olduğunu bildiğinden emin değilim. Omuz silkiyor ve buketi ellerime tutuşturuyor. "Evet. En kötü gün müydü, yoksa daha kötüsü de olabilir miydi?"

Dudakları büzülüyor ve öne doğru eğilerek yüzümü inceliyor.

Nasıl yap I açıklamak için onu I hissetmek
Kırık mı? İçi boş mu?
İhanete mi uğradın?

Kimsenin beni rahatsız etmeyeceği günlerce ağlayabilmek için kulübeye kaçmak istediğimi mi?

Alexei'nin bile beni rahat bıraktığı tek yer orası.

Keşke sadece arkadaşlığa değil, duygusal desteğe de ihtiyacım olduğunda bu boşlukları nasıl dolduracağını bilseydi. O zaten benim en iyi arkadaşım.

Ama o hep böyle olacak.

Kaşlarını çatıyor ve arkasına yaslanıyor. "Sen dönene kadar bekleyeceğim. Doğum günümde burada olacak mısınız? Bir parti veriyorum."

"O gelecek hafta. Tabii ki döneceğim. Ama neden bir araya geliyoruz? Genelde bu kadar büyütmezsin." Ona bakma sırası bende.

Ne saklıyor?

"Zor bir gün geçiriyorsun ve biraz pasta ve dondurma ile bir kutlamanın yardımcı olabileceğini düşündün." Omuz silkiyor, sonra bir paket çikolata kaplı çilek çıkarıyor. "Bunları sana bugün için aldım."

Meyveli kısmı tamam, kalorisi düşük. Ama çikolatalı kısmı için yaltaklanmamaya çalışıyorum.

Ya da yiyeceğini bildiğim tüm tatlılara bakmak zorunda kalma fikri.

Şekerle yaşıyor.

"Teşekkür ederim." Onları buzdolabına koydum ve çantama geri döndüm. "Keşke bana söyleseydin, o zaman düşünmek için biraz zamanım olurdu." Ya da ağlamak için.

Her iki şekilde de, işleyebilirim.

Alexei tek gözünü sıkarak kapatıyor ve kapıya doğru ilerleyişimi izliyor. "Bilmiyorum. Ya Mikhail'le tekrar atlamaya gidiyorsam?" Beni takip ederken ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Ya da belki de Azrailler'e karşı bir iş yapacağız?"

Bu beni utandırıyor. Yıllardır Vegas'ta rakip bir grup oldular.

Onlara karşı kanlı ve acımasız bir savaş oldu.

Onu ve Nikolai'yi birçok kez kaybetmenin eşğine geldim. "Neden?" Verandada durup cevabını bekliyorum.

"Çünkü Kirill ile çalışıyorlar. Ve bizim de Onu bulalım ki Ivan'ın ne bildiğini öğrenelim." Cebinden bir parça akide şekeri çıkarır ve parmaklarının arasında çevirerek açar.

Verandanın ışığı, boynuna ve her iki kulağının üzerine uzanan dövmelelerini vurguluyor, sonra sırtıttığında gümüş dişinden parıldıyor.

"Ugh." Titriyorum. "O kısmı bilmek istemiyorum. Lütfen sadece güvende ol." Bazı günler hepimizin sürekli bir tehlike tehdidi altında olduğunu bilmek çok zor. Her an acımasız bir saldırı üzerimize çullanabilir.

Hiç olmamış gibi davranmak istiyorum.

"Belki de erkek arkadaşlarını sana iyi davranmadıkları için cezalandırıyorumdur?" Zayıf gövdesi verandanın korkuluklarından aşağı kayıyor ve bir çırpıda yere iniyor.

"Bu iyi olurdu ama benimle konuşmak istemediklerini biliyorum. Ayrıca, çoğunu tanı mıyorsun bile." Gözlerimi deviriyorum ve valizimi bagaja koyuyorum.

"Ya sana evcil bir flamingom olduğunu söylesem?" Arabamın kapısını açmak için önümdeki basamaklardan atladı.

"Bu çok saçma olur. Ve son derece sorumsuzca. Bebek bakıcılığı yaptığımızda her zaman kızlara tatlı vermeye çalışırsın." Elimi sallıyorum. "Bu çok çılgınca. Ama bana söylemek istemiyorsan, söyleme. Bir şeyler uydurmana gerek yok, artık çocuk değilim."

Ben sadece bir çimento kamyonunu sarsacak kadar endişeli bir kadınlm.

Ve bir molaya ihtiyacım var.

"Elena ve Maeve beni seviyor. Küçük bir ikram onları incitmez." Şekerini dişlerinin arasında tıkırdatıyor. Jax'in dil piercingini sürüklediği zamanki gibi ses çıkarıyor.

"Bu bir ya da iki kez değil, Alexei." Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. O haklı. Aldıkları şey iyi.

Kırılan benim. Babam vücudum hakkında her zaman acımasız sözler söyledi ve bu benim yemek algımı mahvetti.

Bu benim suçum, onun değil.

"Gitmek zorundayım. Eğer bana söylemeyeceksen, en azından hava kararmadan önce kulübeye varmak istiyorum." Audi'min koltuğuna kaydım, sıcak deri karşısında irkildim.

Las Vegas'ta kısa sürede fırına dönüşür.

Mürekkepli parmakları penceremin üstünden kıvrılıyor. "Anlatacağım. Gerçekten bir flamingom var. Bu yüzden arabanda yüzmeye gittim."

Çenem düştü.

Söyleyecek sözüm

yok.

Sırıttıyor ve kapıyı iterek kapatıyor. "İyi yolculuklar!" El sallayarak garajın gölgesine doğru uzaklaşır.

Lanet bir kuş mu?

BÖLÜM 10

ALEXEI

"HAYIR, Jax. Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum. O kadar da kötü acıtmazlar." Dövme dükkânının tezgâhındaki flaş kataloğa göz gezdiriyorum.

"Hiç piercing'in olmadığına hâlâ inanamıyorum. Vücudunda bu kadar sanat varken nasıl metal olmaz?" Jax dil çubuğunu dişlerine vuruyor.

Ben de kendimi şekerimi ağzımda aynı şekilde tıkırdatırken buldum. Bunu yaptığımda Nikolai'den hep bir tepki alıyorum.

Bazen kafanın arkasına vurulan bir şaplaktır, ama bu bir tepkidir.

"Neden bir tane alıyorsun? Bu zaten sende var." Dudaklarımı işaret ediyorum. Arada bir İngilizce kelimeler ağzımdan kaçıyor.

"Ondan daha fazlası var bende." Jax kara gözlerinden birini bana kırpıyor, sonra da ressamın yanındaki sandalyeye oturuyor.

"Oh, sanırım kulakların da sayılır?" Hiç dikkat etmemiştim ama kıvrıcık saçlarının altındaki kulak memelerindeki çivileri gördüm.

"Onlardan da fazla." Jax arkasına yaslanıp tavana bakarak sırtıyor, adam kare bir bezle kaşını silerken gözlerini kapatıyor.

Duvardaki çeşitli takıların resimlerine bakarken, göğüs ucu halkaları olan bir tanesi göze çarpıyor.

Uçlarında ağır çubuklar olan büyük büyük göğüsler. Artık onlara bakmamak çok zor.

"Sende onlardan var mı?" Fotoğrafın kaybolma ihtimaline karşı gözlerimi kaçırmaktan korkarak başımı kaldırıyorum.

Bir dergi odanın içinde dalgalanıyor ve kolumun üst kısmına çarpıyor. "Dikizlemeyi kes," diye gülüyor Jax tekrar sandalyeye yerleşmeden önce.

"Peki, sen?" Tamam, daha fazla bakmayacağım. "Hayır," diye homurdanıyor, gözlerini bile açmıyor.

"O zaman nereye?" Bunu ona neden daha önce sormadım? Jax yüzüklü elini havaya kaldırır ve kendi kasıklarına doğrultmadan önce bir parmak tabancası yapar.

Bekle.

"Bunu neden yaptın ki?" Sempatı acısıyla kendi sikimi çimdikliyorum.

"Kadınları çılgına çeviriyor," diye kıkırdıyor tam da teknisyen kaşına bir iğne batırırken.

Hiç irkilmedi.

"Acımadı mı?"

"Pek sayılmaz. Sofia ve çocuğun doğum taşlarını almak istedim." Ayağa kalkıyor ve yeni gümüş çubuğu bana doğru çeviriyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım ben de bir tane istiyorum."

"Bunun gibi mi?" Jax şakağını işaret ediyor.

Başımı sallıyorum ve tüm aksesuarların bulunduğu çantaya doğru ilerliyorum. "Hayır, bunun gibi." Köşede duran plastik bir dildonun altından geçen bir çubuk var.

Jax gözlerini kırpıştırarak nefes verir. "Emin misin? Bu başlangıç için oldukça ağır bir şey. Neden?"

Nikolai'yi öğrendiğinde Lara'nın daha fazla neşelenmeye ihtiyacı olacak.

Belki bu yardımcı olur.

O ve ben "o şekilde" değiliz, ama eğer bunu alırsam, bahse girerim yine de onu gülümsetecektir.

"Acımadığını söylemiştin." Beni sırtıarak izleyen ressamı bakıyorum. "Bunu istiyorum."

Jax sırtımı sıvazladı. "Ben burada bekleyeceğim. Aletini görmek istemiyorum, dostum."

Ne kadar kötü olabilir ki?

"Beni takip edin." Burun deliklerinde bir çubuk olan kısa boylu dövmele adam beni Jax'in oturduğu koltuğa çağırıyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadın, ha?" Oturuyor ve yeni bir çift mavi ameliyat eldiveni takıyor. "Pantolonunun fermuarını aç."

Buna pişman olabilirim.

Herkesin içinde sikimi çıkarmak sorun değil. Başka birinin dokunması sorun.

"Sterilize e t m e m gerek, bu soğuk olabilir." Hayatımda hissettiğim en ılık bez parçasıyla ucun etrafını temizledi.

Ve bir kar yığınının içine düştüm. Çırılçıplak. Rusya'da. Ocak ayında.

Böyle değildi.

"Tamam, bir dürtme hissedebilirsin." Alnı çatık bir şekilde bana bakıyor. "Hazır mısın?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve arkamı dönüyorum. "Yap şunu." Sonra beni bıçakladı.

Penisimin içinden.

"Kutsal *der'movyye shary!*" Çığlık atıyorum. "Jax! Acıyor!" Umarım beni duymuştur.

Kahkahası bunu doğruluyor.

"Her şey hazır. Sana yakışmış, koca o ğ l a n ." Adam eldivenlerini çıkararak uzaklaşır.

Floresan ışıkları altında sikim seğiriyor ve metal çubuk parıltıyı yakalıyor.

Zonkluyor ama mastürbasyon yapmak için değil. Ama üzerine biraz buz koymalıyım.

"İşte, birkaç gün içinde iyileşene kadar bunu üzerine koy." Bana içinde bir çeşit jel olan küçük bir küvet uzattı.

"Bekle. Günler mi? Daha ne kadar acıyacak?"
Şimdiden pişmanlık duymaya başladım. "Planlamam gereken bir parti var. Benim için en önemli şey bu. Ağrıyan bir aletle yavaşlayamam."

Ufak tefek adam omuz silkiyor. "O zaman belki de bugün penis piercingi yaptırmamalıydın." Ayağa kalkar ve tezgâha doğru yürür. "Buraya gel, seni çağırayım."

Taşınmak istemiyorum.

Ağrıyan yerlerimi pantolonuma geri soktuğumda, kasıklarımnda ateş varmış gibi hissediyorum.

Sürtünmeyi azaltmak için bacaklarımı açık tutarak, Jax'in beklediği dükkanın önündeki ofis alanına doğru yürüyorum.

"Nasılsın?" Bana sırtıyor, dilini şaklatıyor. Onu ağzından söküp almak istiyorum.

"Uzak dur," diye homurdanarak cüzdanımı çıkardım.

Yine gülüyor. "Bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyorum. Bunu Lara için mi aldın?"

Jax ellerini havaya kaldırıyor ve ben ona yarım ağızla vurduğumda uzaklaşıyormuş gibi yapıyor.

Boks ringinde Kaos Kralı olduğunu biliyorum. Onun dengi değilim ama her zaman şansım yaver gidebilir.

"Aptal olma. Acımadığını söylediğin için aldım." Faturayı sallayarak kapıya doğru topallayarak yürümeye başladım.

Her adımda pantolonum aletimin hassas ucuna doğru hareket ediyor.

"Kaşlı olanı kastetmiştim." Jax başını sallayarak gözünü işaret ediyor. "Aletin dürtülmesinin acı vermeyeceğini düşünmen seni deli yapıyor, beni değil."

Sadece onun yanında değilken deliriyorum. O beni yumuşatıyor.

Ama isteyeceğim son şey onun geri dönüp beni yaşlı bir adam gibi yürürken görmesi.

Belki ona Niki'den bahsederim, böylece birkaç gün daha kalır ve onu inciten son zavallıdan kurtulabilirim.

Duyguları, onların üzerinde topallamaya çalışmadan.
Eve gidip kasıklarına buz torbası koymam lazım.
Ayrıca, Sheila beni özlüyor.

BÖLÜM 11

LARA

BU, kulübeye geldikten sonraki üç gün içinde ilk kez uyanıp verandada oturup kahvemi yudumlayabildiğim ve dürüstçe rahatladığımı hissettiğim andı.

Ta ki çalan telefonuma bakıp ekranda Mikhail'in adını gördüğüm ana kadar.

"Evet?" Umarım bugün bulduğum huzur ortamını mahvetmez.

"Lara. Alexei'nin sana söyleyip söylemediğini ve nasıl olduğunu öğrenmek için aramıştım." Sert tonu, sesindeki endişe notasını neredeyse gizliyor.

Kan şakaklarımda zonkluyor ve başımı ağrıtıyor. "Bana bir sürü şey anlattı, hiçbirine inanmadım."

Bir flamingo mu? Gerçekten mi?

Mikhail homurdanıyor. "Niki'nin evlendiğine neden inanmıyorsun?"

Cep telefonumu neredeyse düşürüyordum ama kucağımda yakaladım.

"O ne?" Çılgılık attım. "Hayır, o bana söylerdi!"

Göğsüme balyozla vurulmuş gibi hissediyorum.

Mikhail bunu yapsaydı, ben alırdım.

Ama, Niki?

Yapmaz, değil mi?

"Onu bıçaklayan kaltakla mı evlendi?" Tiz sesimi kelimelerimden uzak tutamıyorum.

Mila korkunç görünmüyor ve Nikolai Rusya'dan döndüklerinde çok daha mutlu görünüyordu.

Yine de, bana söylememe *cüretini* mi gösteriyorsun? Ben onun kız kardeşiyim!

Mikhail hat üzerinden kıkırdar. "Sakin ol. Ben de davet edilmedim. Bir düğüne gitmek isteyeceğimden değil."

Şimdi şüpheli olma sırası bende. "Seninkine ne kadar kaldı?"

"Dışarıda benimle başa çıkabilecek bir kadın olduğundan şüpheliyim." Uzun bir iç geçirir.

"O kadar da kötü değilsin, Niki iki tane bulabiliyorsa, sen de hayatında en az bir eş bulabilirsin. Göstermeye karar verdiğinde daha iyi bir mizah anlayışın var. Yine de, o güzel yüzünü görmelerine izin vermek isteyebilirsin."

"Olmaz," diye homurdanıyor. "Peki ya sen? Hâlâ çıkıyor musun?"

Ne yaptığını biliyorum, olayları kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor. "İlk randevular, oldukça az, ikinciler, hiç." İyi gittiğini düşündüğüm birkaç randevu oldu ama sonrasında beni terk ettiler.

Uzun bir süre durakladı. "Hmm, bu senin işin olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor çabucak. "Sadece senin için yeterince iyi olmadıkları açık."

"Peki, teşekkür ederim.

Sanırım." Bu da ne böyle?

Küçük bir vızıltı sesi yavaş yavaş yükseliyor.

"Gitmek zorundayım." İtiraz etmesini beklemeden telefonu büyük, kötü mafya babası kardeşimin yüzüne kapattım.

O benim için her zaman sadece 'Miki' olacak. Bu ses nereden geliyor?

Adımlama içeride ve aık kayar cam
kapı iine Mutfak daha sessiz
görünüyor.

Dışarıda, güvertede, kalın kütük duvarların arasında ilerlerken onu görüyorum.

Bir drone, tentenin altındaki ana giriş yolunun hemen üzerinde geziniyor.

Altında asılı bir hasır sepet var. Daha fazla yaklaşmalı mıyım emin değilim.

"Sorun yok. Kancayı çıkar." Alexei'nin sesi küçük hoparlörden geliyor.

"Nedir bu?" Kendimi uçan makineye sorarken buluyorum. "Bana gelip seni ziyaret etmememi ya da rahatsız etmememi söylemiştin. herhangi bir çevre. Hayır, bu doğru değil." Boğuk bir tartışma var ama sanki hepsi kendisiyle ilgili gibi.

"Koşullar." Onu düzeltiyorum ve küçük pervanelerin aşağıya doğru esen rüzgârı gevşek sa tellerimi kamılayana kadar yaklaşıyorum.

Konteyneri kancadan çektiğimde, drone sarsılarak neredeyse tavana arpacaktı.

"Kahretsin," diye homurdanıyor.

Eğil, I geri uzakta gelen ve Vahşi maskaralıklar olarak onu dengeliyor.

"Alexei, drone'u nereden buldun?" Güvenli bir mesafeden bağırıyorum.

"Bu Enzo'nun. Bir tane almam gerekebilir, bu çok eğlenceli." Kıkırdaması parazit yapıyor.

Onu gözetimsiz bir drone ile hayal edemiyorum.

Sepetin kenarını kaldırdığımda ilk gördüğüm şey, sarılmış paketlerin üzerinde kırmızı bir lastik top.

O kadar yumuşak ki, sıktığımda bir yarık aıldığında şaşıyorum.

Ciddi misin? Bu bir palyaço burnu.

Kendimi aptal gibi hissederek, onu kaydurdım ve başka ne gönderdiğini görmek için iine baktım.

Kendimi toparlamaya en çok ne zaman ihtiyacım olduğunu nasıl biliyor?

Ayrılan drone'a el sallıyorum, sonra onu mutfağa taşıyorum.

Bir sonraki pakette bir paket çikolata kaplı ilek var. Bugün, Mikhail'in bana anlattıklarından sonra, bu tatlı ikram için minnettarım.

Fazla kalorileri telafî etmek için bu gece fazladan yürüyeceğim.

Üstünde bir not olan küçük bir kutu var. Önce okumayı hiç sevmeyen biri olarak, üzerinde minik bir flamingo baskısı olan bir güneş gözlüğü keşfediyorum.

Sana bir flamingom olduğunu söylemiştim, şimdi senin de var.

Alexei'nin karalamasıyla

yazılmış. Beni gülümsetiyor.

Keşke aramızdaki şeyler bazen farklı olabilseydi. Her zaman neye ne zaman ihtiyacım olduğunu bilir.

Ben daha incindiğimi anlamadan beni teselli ediyor.

Yine de bir çizgi var, asla geçmeyeceğim bir çizgi. Onu kaybetmek yıkıcı olur.

Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Hayır. Her şeyi olduğu gibi tutmak, daha fazlasını ararken mahvetme riskini almaktan daha iyidir.

Ayrıca, dışarıda bana eksikliğini duyduğum fiziksel şeyleri verebi l e c e k başka biri olmalı değil mi?

Neden bana verdikleriyle yetinemiyorum?

Çünkü daha fazlasını istiyorum. Çok sarhoş olduğum ve neredeyse pişman olacağımı bildiğim bir şey yaptığım zamanlar oldu.

Yapmadığıma memnunum.

Son paket geniş ve düzdür.

Ön tarafına karalanmış kelimeleri gözden kaçıramam.

"Tanıdığım en güçlü insanın resmi." Kalın harflerle Siyah kalem.

Altın yaldızlı bir el aynası.

Onu tutarken, kendi mavi gözlerimde oluşan yaşları görebiliyorum.

Hediyeleri her zaman rastgele ama mükemmeldir.

Son bir mesaj da sepetin alt kısmında yer almaktadır.

"Eminim palyaço burnunun ne için olduğunu bilmek istiyorsundur. Sirkimde bana yardım etmek ve delirmemi önlemek için mi eve geldin?"

Ha? O neden bahsediyor?

Yansımam dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi yakalıyor. Nikolai'yi bir daha gördüğümde zor olacak.

Alexei'nin yanımda olacağını bilmek nedense biraz daha kolay geliyor.

BÖLÜM 12

ALEXEI

"HADİ, HADİ. BU YOLDAN." Lara'nın elini tuttum ve onu arka bahçedeki verandaya yönlendirdim.

"Tam orada dur. Kımıldama." Omuzlarını dikleştiriyorum, böylece tam olarak yüzünü dönebiliyor.

"Alexei, bunun çok saçma olduğunu biliyorsun, değil mi?" Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. Az önce içeride içtiğimiz tatlı şarapla renklenmiş.

Üzgün görünmeye çalıştığını biliyorum ama ağzını kaldırışından eğlendiği anlaşılıyor.

"Tamam, bakabilirsin." Kollarımı uzatarak göz kırpan dikkatini güzel Sheila'ma yönlendiriyorum.

Lara'nın gözleri büyür. "Bok yok mu?" Öne doğru yarım adım atar, sonra duraklar. "Isırıyor mu?"

"Tam da onu yakaladığımda. Benimle eve gelmek istemiyordu ama onu ikna ettikten sonra burayı sevdi." Elimini Sheila'nın uzun boynuna dolayarak onu Lara'ya yaklaştırıyorum.

"Alexei." Lara'nın kaşları düşer. "Onu bırakmalısın. O vahşi bir hayvan."

Uzanıp Sheila'nın pembe tüylü başını yavaşça okşadığında yüz hatları yumuşuyor. "Yine de muhteşem."

"Arabayı ödünç aldığım zaman mı? Aptal gaz kelebeği kilitlendi ve beni golf sahasına fırlattı. İsteyerek yapmadım ama lastiği ona çarptım ve bacağını kırdım." Eğildim ve iyileşmiş bacağımı gösterdim. "Şimdi daha iyi ama yürümesi hâlâ yavaş. Bu yüzden ona ben bakıyorum."

Lara'nın avucu bileğimin üzerinde düzleşiyor. "Bu çok tatlı! Parti sırasında onunla ne yapacaksın? Ön taraftaki büyük havuz onun için mi hazırlandı?"

Başım sallanıyor. "Hayır, bu yüzmek isteyen herkes için ve sanırım çocukların kurmaktan bahsettikleri bir smaç tankı var."

Kahretsin.

"Gitmem gerek, benim için ona göz kulak olur musun?" Avludan çıkmaya başlıyorum, ama yürürken aletim hâlâ sıkışıyor.

"Alexei? Ne oldu? o gidiyor üzerinde ile Sen mi? Neden? vardırKomik mi yürüyorsun?" Sesinde biraz endişe var.

"Yok bir şey. Bu Jax'in hatası." Ona ne olduğunu anlatmak istemiyorum.

"O ne yaptı?" Aşağıya bakarken kaşları çatılıyor ve yanakları pembeleşiyor.

"Bana yalan söyledi." Bu kadarla bırakıyorum. "Geri geleceğim."

Kafası karışmış görünüyor ama daha fazla açıklama yapmak istemiyorum.

Kiralık palyaçonun gür yeşil saçlarını bulmam sadece bir dakikamı aldı.

"Hey, Bubbles." Yetişkin bir adama böyle seslenmek garip geliyor. "Herkes burada mı? Arkadaşlarım her a n gelebilir."

Yabani chartreuse peruklu iri adam dönüp o kadar geniş gülümsüyor ki, yüzünü sıvadığı beyaz makyaj ağzının etrafından çatlıyor. "Evet, patron. Tatlıları ve barı işleten biri var ve bir başkası da eşeğe kuyruk takma oyunu hazırlıyor."

Benimki gibi bir aksanı olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. "*Ty iz Rossii?*" Ona sordum.

"Evet, Rusya'dan geliyorum ama buraya çocukken geldim." Sırıtişının kenarları donuyor. "Başka bir şey var mı? Balon hayvanları ve sihirbazlık gösterisi için hazırlanmam gerekiyor." Geri çekilmeye başlarken ayağındaki büyük boy kırmızı ayakkabılar seğiriyor.

"Sadece bir şey daha. En önemli kısmı." Onu durdurmak için kolundan tutup gözlerimin içine bakması için kendime doğru çekiyorum.

"Um, tamam mı?" Yan tarafa bakmadan önce gözlerini kısarak bana bakıyor. Tutuşuma karşı yavaşça çekmeye çalıştıkça büyük boy gömleği geriliyor.

Elimi uzatıp diğer kolunu tutuyorum ve onu dikleştiriyorum. "Ben ciddiym, palyaço. Bu hayati bir mesele." Anlayacağını umarak sesimi alçaltıyorum.

Boyalı çenesi titremeye başlar. "Yemin ederim yapacağım. Lütfen dostum." Uzaklara doğru eğilirken, avucunun cebine doğru gevşemeye başladığını fark ediyorum.

Eminim bana balonlarını gösterecek.

"Dinle. Komik olmanı *istiyorum*. Lara'yı güldür." Dişlerim onun kırmızı, şişkin burnundan birkaç santim ötede gıcırıyor.

Hızlı hızlı içine çektiği nefesin esintisi yüzümün yanından geçip gidiyor. "Oh." Hızla göz kırpmıyor. "Tabii ki." Mor gömleğini düzelterek çekiştiriyor.

Arkasını döndüğünde, kendi kendine Rusça bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama dikkat etmiyorum.

Demek istediğimi anladım.

Nikolai ve Mila'yı ilk kez göreceği bugün Lara için çok zor olacak.

Onu mutlu etmek için her şeyi yaparım.

İlk arabalar garaj yoluna girmeye başladı. Mikhail'i bir an için görüyorum, hemen ardından Nikolai ve Mila geliyor.

Uh oh. Onları görmeden Lara'yı kontrol etsem iyi olacak. Jax ve Sofia'yı işaretleyen çakılların üzerinde daha fazla lastik çalkalanıyor. En azından herkes burada. Bu Lara'yı gülümsetmeli.

Verandaya doğru topallayarak geri dönerken, aletimin ucunu son bir kez daha çimdikliyor ve acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Neredeyse o kadar acımıyor ve çıplakken hiç acımıyor.

Burada iyi görünmezdi. Belki de ipek boxerlarımı giymeliydim. İç çamaşırı olmadan fermuarımın sürtüneceğini hiç düşünmemiştim.

"Alexei, sanırım kuşun heyecanlı görünüyor. Araçları duydum, herkes burada mı?" Lara güvertedeki şezlongdan kalkıyor.

"Sanırım öyle. Onu kafesine koymama izin verin-"

Lara avlunun kapısını açar ve Sheila ciyak ciyak bağırarak öne atılır.

"Hayır!" Peşinden koşuyorum, koşmaya çalışırken sürtünmeyi minimumda tutmak için kasıklarımı tutuyorum. "Sheila! Bekle!"

Kanatlarını çırpıyor ve kızlar için h a z ı r l a d ı ğ ı m büyük çocuk havuzuna atlıyor.

Herkes beni izliyor ama umurumda değil.

"Sheila, buraya gel!"

Lara'nın bana güldüğünü duyabiliyorum. "Alexei, eğer yüzmek istiyorsa, bırak yüzün."

Onunayak sesleri soluk doğru nerede
benim arkadaşlar barın yanında
toplanmışlar.

Ama Sheila'yı kurtarmak zorundayım.

Bir taraftan diğerine dönmek onu benden uzaklaşmaya itiyor.

"Neden kardeşi gidiyor da ben gitmiyorum?" Lara parmağını Mila'ya doğru uzatırken sesi bana doğru geliyor.

Kahretsin, sesi üzgün geliyor.

Mikhail onu sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Ben de davet edilmedim. Bunu kişisel algılama."

Lara ona ters ters bakar. "Davet edildiğin hiçbir şeye gitmiyorsun. Dürüst olmak gerekirse burada olmana şaşırdım."

Mikhail omuz silkiyor.

Nikolai iç çeker. "Lara, bitti. Sanki orada bir milyon

insan varmış gibi evlendik."

Lara'nın üzöldüğünü duyabiliyorum.

Belki hepsinin konuşmasını engellemek için bir şeyler yapabilirim. Topallayarak balonların yanına gidiyorum, birini kapıyorum ve bıçağımı çıkarıyorum.

Bu Sheila'yı sudan çıkarmak için işe yarayacaktır. Yüksek sestten nefret eder.

Patlattığımda herkes irkiliyor.

Ama Sheila havuzdan çıkmıyor. Sanırım bir tane daha lazım.

"Alexei? Ne oluyor be adam?" Jax dönüp bana bağılıyor.

Her adımda bacaklarımı ayırarak yürüyorum.

"Sheila'yı korkutup kaçırmaya çalışıyorum."

Jax gülmeye başlar. "İşe yaramıyor." Flamingonun yaptığı tembel daireleri işaret ediyor. "Hâlâ ağrıyor mu? Sana bunu yapmamayı söylemişim."

Başımı sallayarak kasıklarımı avuçluyorum. "Sanırım gelecek haftaya kadar artık acımayacak."

Nikolai homurdanıyor. "Ne halt ettin sen?"

Güzel, Lara onu değil beni izliyor.

Geniş bir sırtıyla fermuarımı indirmeye başladım. "Sana göstereceğim."

"Hayır!" Hepsi beni durdurmak için seslerini birleştirdi.

Gözlerimi deviriyorum. "Jax'in aldığını gördüm ama ben de bir tane almak istedim. Sadece benim çocuğum yok, o yüzden taşlar mantıklı gelmedi."

"Demek aletini deldirdin? Hâlâ aptalın teki olduğunu düşünüyorum." Jax boş şişeyi çöp kutusuna atmadan önce birasının üzerinden kıs kıs gülüyor.

Lara Nikolai'nin göğsünü dürtüyor. "Daha bitirmedim. Ben neden davet edilmedim? Yeterince yakın bir aile üyesi değil miyim?" Yanağından bir damlacık süzölür. "Yeterince iyi değil miyim?" Alt dudağı titriyor.

Lanet olsun. İşe yaramıyor. *Mutlu* olması gerekiyordu.

Nikolai onun başının üstünü öper. "Saçmalama. Seni seviyorum. Büyük bir yaygara istemedik. Beni bilirsin."

Bir korna alarak, büyük boy pastalar ve dondurma k vetleriyle sıraya girmiş garsonlara işaret verir.

"Doğum günü çocuğunun mumlarını söndürme zamanı!" Yeşil saçlı palyaço pastayı masaya taşırken sesleniyor.

şimdi onu uzaklaştırmak için bir şansım var. "H a d i , Lara. Hadi bir şeyler atıştıralım. Bu beni her zaman daha iyi hissettirir."

Duraklıyor, gözlerini siliyor. "Hayır," diyor başını sallayarak. "Yapamam. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." Dönerek elimden kurtuluyor ve ormana doğru ilerliyor.

Kahretsin. "Ona bir dilim getireceğim."

Lara'yı Sheila'dan daha çok önemsiyorum. Eğer flamingom yüzmek istiyorsa, tamam.

Ama Lara'nın iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Lara'yla aranızda ne var?" Jax beni tabakların yanına kadar takip etti.

"Biz arkadaşız." Omuz silkip iki dilim alıyorum.

Ona bakmıyorum, o uzaklaşırken gözlerimi Lara'ya sabitliyorum. Yanaklarının kızarmasından nefret ediyorum. Çenesi gergin ve parmaklarını avucuna vuruyor.

Kız  zg n.

Jax beni izliyor, sonra onun ağaçlara doğru ilerlemesini işaret ediyor. "Ona sadece arkadaşmışsınız gibi bakmıyorsun."

"Tamam. Biz en iyi arkadaşız. Sadece Niki'ye söyleme, çok kıskanır, tamam mı?" Bir an için dikkatimi Jax'e veriyorum ve onu bira şişesinin arkasından sırtırken buluyorum.

"Ne?" Hayal kırıklığı içinde sordum.

Kıkırdar ve başını sallar. "Bir gün anlayaca ks ın , Alexei."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. şu anda asıl endişem Lara'nın  zg n olması.

Onu tekrar bulmak için başımı kaldırdığımda, sık korunun içinde kaybolmuştu.

"Geri döneceğim,"

diyorum Jax'e. Lara'nın

bana ihtiyacı var.

BÖLÜM 13

LARA

Kendimi tuttuğumu sanıyordum. Ama Nikolai ve Mila'yı parmaklarında o parlak yeni altın bantlarla görmek beni yeniden boktan hissettirdi.

Ne zaman arkamı dönsem, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sanki itilip kakılıyormuşum ya da dışlanıyormuşum gibi geliyor.

Am I değiliyi Yeterli mi? Am I çok şişman vebenden utanıyorlar mı?

Elim refleks olarak aşağı uzanıyor ve gömleğimin içinden karnımın yumuşak derisini çimdikliyor.

Muhtemelen. Böyle bir şey olmak zorunda mı? Neyim var benim?

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve dudaklarımda tuzlu bir yanık bırakıyor.

Tek istediğim istenmek. Kendi ailem tarafından dışlanmamak.

Bu çok kötü acıtıyor.

Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda, hiç huzur ve sessizliğim olmadığını bilmek beni rahatsız ediyor.

"Alexei, şu anda sabrım yok," diyorum arkamı dönmeden.

Onu seviyorum ama neden uzaklaşmak istediğimi ona açıklamaya çalışmak çok yorucu olabilir.

Tek istediğinin beni mutlu etmek olduğunu bildiğimden, bunun ona haksızlık olduğunu biliyorum.

Ama şu anda bir şaka ya da ikramdan daha fazlasını istiyorum.

Sadece birinin bana acıyı unutturmasını istiyorum. Dikkatimi dağıtsın ki bu şüpheden ve kendimden nefret etmekten kurtulabileyim.

Benim hatam olmadığını söylemek için.

Kuru zemindeki yaprakların çıtırtısı daha da yükseliyor.

Bir ağaca yaslanıp kollarımı hüsrarla kavuşturuyorum. "Alexei, beni eğip bükme ve adımı unutturmak için gelmediysen, biraz yalnız kalmak istiyorum," diyorum, belki de yarı alaycı bir şekilde.

Keşke. Alexei'nin bazen ne kadar ateşli olduğunu görmezden gelmek zor.

Bu sabah aç karnına içtiğim azıcık şarap bana normalde sahip olmadığım bir cesaret hissi verecekti.

Arkamdan garip bir tıkırtı geliyor.

"Alexei, lütfen?"

Soğuk ve metal bir şey enseme bastırıyor.

"Neden sürekli onun adını sayıklıyorsun bilmiyorum, o seni kurtarmayacak. Ama yalvarmaya devam ediyorsun. Bu hoşuma gidiyor." Derin sesinde çok iyi bildiğim bir aksan var.

Donup kalıyorum, midem panik içinde yuvarlanıyor. "Ne istiyorsun?"

"Benimle geleceksin." Sert nesneyi kafatasımın altına bastırıyor.

Bir silah namlusu olmalı.

Ellerim teslim olmak için refleks olarak havaya kalktı. Tamamen silahsızım. Telefonumun yanımda olduğunu bile sanmıyorum.

Aptalca bir şekilde, öfkem beni alt etti.

"Peki, gideceğim. Burada iyi vakit geçirmek istemediğine emin misin?" Engebeli arazide yürürken kalçalarımı müstehcen bir şekilde oynatmaya çalışıyorum.

Onu birkaç dakika oyalayabilirsem, Alexei'nin gelip beni bulacağını biliyorum.

Hep öyle yapar.

Kürek kemiklerimin arasından kuvvetli bir itme sesi geliyor ve öne, toprağın içine yuvarlanıyorum.

"Çekil, seni Volkov sürtüğü," diye tükürdü. Kaba tahta avuçlarıma batıyor.

Beni kızdırıyor. "Kardeşim bunun için seni öldürecek." Tam zamanında döndüğümde yeşil bir saç ve mor bir tişört görüyorum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Lanet olası bir palyaço tarafından mı götürülüyorum?"

Bu hayatımdaki en düşük seviye olmalı. "Ayağa kalk." Büyük ayakkabısı kaburgalarımın geldi.

Sanırım şanslıyım, kör uç darbeyi yumuşatıyor.

"Peki, pislik." Aceleyle ayağa kalkıyorum, bu sırada topuklarımdan birini kaybediyorum.

Lanet olsun. Bu en sevdiklerimden biriydi.

Her neyse. Dört inçlik bir asansörde topallamak acı verici, bu yüzden sadece birkaç adım sonra diğer pompamı çıkarıyorum.

"Devam et." Dürtüyor. "Solunda. Beyaz minibüs."

Ben yaklaştıkça arka kapılar açılıyor ve kısa boylu, zayıf bir adam dışarı fırlıyor.

Kesilmiş sakalı, koyu renk gözlüklerinin altındaki sırıtışını gizleyemiyor.

"Ah, prenses. Hoş geldin Lara. Çok güzel vakit geçireceğiz." Tam bileklerim yeşil saçlı pislik tarafından arkamdan kilitlenirken siyah bir bez çantayı açıyor.

Neden tanıdık geliyor? Tam olarak çıkaramıyorum ama bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Kafanızın karıştığını görebiliyorum. Her şeyi açıklığa kavuşturayım. Benim adım Kirill."

Çantayı başımın üzerine bıraktığında kanım dondu.

Şimdi hatırlıyorum.

Babam için çalışıyor.

BÖLÜM 14

ALEXEI

Şarkı- DOA, I Prevail

Jax'in neden bahsettiğini bilmiyorum. Tabii ki Lara'yı bir arkadaş olarak görüyorum.

Eğer işleri karıştırmayacağını düşünseydim, ona daha fazla bakardım.

Ama babamı ve kız arkadaşlarını gördüm. Bana yaptığı gibi onları da dövdü.

Lara bir sürü erkekle çıktı.

Çoğu ona kötü davrandı, ben de onları uzaklaştırdım. Ona kötü davranan hiç kimse yaşamayı hak etmiyor.

Düşündüğümünden daha uzağa gitmiş olmalı.

Bir elimde pastayı taşıyarak, gövdelerin arasından sarı saçlarını görebilmeyi umarak daha sık ağaçların arasına giriyorum.

Onu bulamıyorum.

Ormanda zig zag çizerek hızlanıyorum.

Onu şaşırtmak istiyorum, ama o saklanarak kazanıyorsa nasıl yapabilirim?

Güzel.

"Lara? Öyle mi sen dışarı Burada mı? Gel geri için ve parti, pchelka." Ona Rus dediğimde sinirlendiğini biliyorum.

İsim.

Belki de bana bağırmasına neden olacak kadar huysuzdur ve ben de onu yakalarım.

"Lara?" Endişe içimi kemirmeye başladı.

Duraksadığımda tek duyabildiğim kalp atışlarım ve sirkte çalan müziğin uzaktan gelen sesi.

Her şey onun için. Nerede o?

"Lara? Özür dilerim, lütfen dışarı çıkar mısın?" Alçak bir çalı kümesi var. Eminim oraya girmiştir.

Tabağı yere koyup çömeliyorum ve çalılıkların arasından ilerliyorum, ancak toplanmış bir jartiyer yılanından başka bir şey bulamıyorum.

"Lara'yı gördün mü?" Giderken arkasından sesleniyorum. Sheila ile de konuşabilirdim.

Ya da Percy. Ama motosikletimin de onun nerede olduğunu söyleyebileceğinden şüpheliyim.

Tamamen ayrılır mıydı? Yola geri dönüp arabasına doğru yürüdü mü?

Gittiğini görmüş olmalıyım.

Hayır, kontrol etsem iyi olur.

Pastayı hatırladığımda yolu yarılamıştım. Hay sikeyim.

Ormanda koşarken, onu çoktan karıncalarla kaplanmış buldum.

Mahvoldu. Kız gitti. Gün başarısız oldu.

Kahretsın.

Geri dönerek herkesin olduğu yere doğru ilerliyorum. Piknik masasında otururken, o burada değilken mutlu olmak zor.

"Her şeyi berbat ettiğime inanamıyorum. O benim sorumluluğumda," diye inliyorum. Her şeyi berbat ettim.

Mila yukarı bakar. "Ne demek istiyorsun? Siz bir şey değil misiniz?"

Kaşlarım düğümlendi. "Hayır. Onu güvende tutuyorum. Hep böyle oldu. Bu benim amacım. Ve başarısız oldum." Kollarım düz düşer

ve alnımı onların üzerine düşürüyorum.

Uzanıp omzumu okşadı. "Gelecektir. Muhtemelen yürüyüşe çıkmıştır."

Lara dönmüş olmalı. Endişeleneceğimi biliyor.

Kaçırdığım bir şey olmalı.

Etrafıma baktığımda sıra dışı bir şey görmüyorum. Eşeğe kuyruk takmak. Nefes nefese kalmış bir palyaço balon hayvanları yapıyor. Yeşil saçlı olan

Sihir gösterisi.

Ama o değil.

Nerede o?

Aklıma geldi. "Yeşil olan."

Nikolai'nin yüzünde şaşkın bir ifade var.

Mikhail'i bulmalıyım. O ne yapılacağını bilir.

Kolundan tutarak onu balonların yanında Jax ile yaptığı sohbetten uzaklaştırıyorum. "Sihirbaz. Yeşil saçlı olan. Nerede o?"

Büyük boy pantolon giymiş palyaço başını sallar. "Bizde öyle biri yok. Onun bu iş için özel olarak kiralandığını düşündük." Avuçlarını Mikhail'e doğru kaldırıyor, boyalı yüzü korkmuş ifadesini abartıyor.

Mikhail omzumdan çekip beni ağaçlara doğru sürüklüyor. Maskesinin ardından "Nereye baktın?" diye homurdanıyor.

Nikolai ve Jax arkamızdan koşarak geliyorlar.

"Bu taraftan gideceğiz." Nikolai yola doğru kestirmeden gideceğim yönü işaret etti.

Mikhail beni ağaçların arasından çekiyor. "Bana ne kadar uzağa gittiğini göster."

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Gitmesine izin vermemeliydim." Sesimdeki endişeli tınıya engel olamıyorum.

"Alexei." Durdu, beni durdurdu. "Onu incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Ona seninle güveniyorum ve bu kolay bir şey değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama senin hatan olmadığını biliyorum."

Bunu beklemiyordum.

Neredeyse her şeyi biraz daha kolaylaştırıyor.

Nikolai hala bana kızgın olacak.

"İşte pasta." Tabak bir yığın karınca ve böceklerle kaplı.
"Ve sonra oraya süründüm." Çalıları gösteriyorum. "Ama o orada değildi."

"Tamam. Sen şu taraftan git." Mikhail sağımı işaret etti.

Çılgınca, işaret ettiği yöne doğru koşmaya başlıyorum.

Telefonum çalana kadar durmadım.

"Nikolai?" Nefes nefese

kaldım. "Onu bulduk-"

"Nerede o?" Cevap beklemeden geldiğim yöne doğru koşmaya başladım.

"O gitti, Alexei." Sesi çok kesin geliyor.

"Hayır. O ölmedi." Ağaçların arasından hızla geçiyorum, kollarım yüzüme çarpan dalları iterek yolumdan çekiyor.

"Alexei!" diye bağırıyor. "Ayakkabısını bulduk."

Önemli değil. Ciğerlerim yanana ve bacaklarım pes edecekmiş gibi hissedene kadar koşuyorum.

Yeterince hızlı olursam, onu yakalarım.

Kalın bir kol yılan gibi uzanıyor ve göğsümden geçiyor.

Neredeyse beni durduran kişiye saldıracaktım. Beni ondan uzak tutuyorlar.

O benim

Lara'm.

Benim

Lara'm.

"Alexei! Haydi!" Jax kalın pazularını etrafıma sarıyor ve devam etme isteğime karşı beni sıkıyor. "Bir plan yapmalıyız," diye homurdanıyor ben kıvrılırken kulağıma.

"Hayır! Onu bulacağım!" Sesim

çatlıyor. Onsuz bir dünya

tanımıyorum.

O hep orada. Giden benim. İşe giden. Maceralara atılan.

Lara onu bıraktığım yerde. O benim

dayanağım. Benim üssüm.

M¼cadele bedenimi terk etmeye başladığında
g¼zyařlarım y¼z¼mden aşağı akıyor.

Onu aramayı bırakamıyorum. "Burada olmalı."

"Onu bulacağız. S¼z veriyorum." Jax gitmeme izin verdi
ve beni izledi. "İyi misin?" Kara kaşları d¼ę¼mlendi.

Başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu.

"Tamam, hadi geri d¼nelim." Y¼r¼rken eli omzuma
oturuyor.

Bildiğim t¼m amaçlarımı kaybetmiş gibi
hissediyorum. G¼ęs¼m bomboş.

Bu şekilde doldurduğunu bilmiyordum. Ağrıyor.

Sofia ve Mila'nın bize baktığı masalara geri d¼n¼yoruz.

Jax bulduğu y¼ksek topuğu kaldırıyor.

Bu onun favorisi. Onu asla çıkarmazdı, özellikle de
toprakta.

Nikolai elini çenesinde gezdirir. "O kaçırıldı."

BÖLÜM 15

LARA

"TIME K UYAN YUKARI, LARA." Derin, tanıdık olmayan bir ses uykunun sisini yarıp geçiyor.

Ne zaman uykuya daldım? Ağzımda hafif buruk bir kimyasal tat bırakan filmimsi bir tabaka var.

Bana ilaç mı verdiler?

Göz kırpınca oda biraz loş ama çıplak görünüyor.

İnce yatak, oturduğumda metal çerçevenin gıcırdamasını durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Kirill önümde oturuyor, arkasındaki sandalyede de iri yarı bir adam oturuyor.

Gözlerinin etrafındaki deride hâlâ bir beyazlık var. Bu lanet olası palyaço.

"Burada ne işim var benim?" diye soruyorum. Bileğime takılan ve yatağın ucuna bağlanan kelepçe ayağa kalkmamı engelliyor.

"Kardeşinin işe yaramaz olduğu kanıtlandı. Yani listede sırada sen varsın." Kirill bir bacağını dizinden diğerinin üzerine atıyor. "Ve burada seni kurtaracak kimse yok." Arkasına yaslanıyor ve yakasından bir paket sigara çıkarıyor.

"O şeylerin seni öldüreceğini biliyorsun." Kendimi tutmaya çalışmaktan vazgeçiyorum, bu yüzden pütürlü yastığa yaslanıyorum.

"Sağlığım hakkındaki nazik düşünceleriniz not edildi." Pirinç bir çakmağı çıkıyor ve havaya kaldırıyor.

"Oh. Karışıklık için özür dilerim. 'Beceril ve öl'ü yanlış anladın." Boştaki kolumu gözlerimin üzerine atıyorum.

Kirill kıkırdıyor ve uzun bir nefes çekerek dumanını üzerime üflüyor.

"Gördüğüm kadarıyla babanın ateşini almışsın." Ayağı yere vuruyor.

Elimi tutarak beni yataktan soğuk betonun üzerine çekti ve dizini kürek kemiklerimin ortasına bastırdı.

Kelepçelerin sert kenarı derime batıyor, nefes almakta zorlanırken beni acıyla geriyor.

"Bazı kurallar koymamız gerekiyor, hayatım." Kirill'in dudakları neredeyse kulağıma dayanıyor. "Soruları ben sorarım, sen cevaplarsın." Yer değiştiriyor ve yanan közü gözüme yakın tutuyor. "Konuşmak için görmek zorunda değilsin."

Üzerimdeki bedeninin sıcaklığına rağmen içimden soğuk bir ürperti geçiyor. "Tamam. Anladım." Kekelemeyi sesimden uzak tutamıyorum.

Bu onu ikna etmeye yetmiş olmalı, çünkü üzerimdeki ağırlık kayboluyor ve beni küçük yatağın yanında yayılmış halde bırakıyor.

"Kalk," diye bağılıyor, çoktan yatar pozisyonuna geri dönmüş. Kahretsin. Bağlı dirseğim eklem yerinden çıkmış gibi hissediyor ve hareket ettirdiğimde ağrıyor.

Bir iniltiyle kendimi gıcırdayan karyolaya geri yuvarlıyorum. Göğüslerim ezilmiş gibi hissediyorum ve kaburgalarım ağrıyor, ama esas olarak sadece kolum ağrıyor.

Verdiği tüm zarar bu kadar olduğu için kendimi şanslı mı hissetmeliyim?

"Sana tek bir sorum var. Cevapladıktan sonra gitmene izin vereceğim." Uzun bir nefes çekerken ince dudakları filtrenin etrafını sarıyor.

"Güzel. Ne oldu?" Ne olacağını zaten bildiğime dair bir his var içimde.

Kirill dirseğini dizine dayayarak öne doğru eğilir. Kızgın bir boğa gibi burun deliklerinden dumanlar çıkıyor. "Nerede. Zoya nerede? Zoya nerede?"

Kalbim durdu.

Kız kardeşimin annesi.

Onu bırakmamın imkanı yok.

"Kim?" Toplayabildiğim en iyi masumiyet ifadesiyle kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Kirill'in yüz hatları nötrleşiyor ve beni rahatsız etmeye başlayacak kadar uzun süre bana bakıyor. "Belki de gerçekten neyin önemli olduğunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacın vardır." Aniden ayağa kalkarak sandalyesini uzaktaki duvara dayadı ve odadan çıktı.

Köşedeki sessiz adam kımıldamıyor.

"Ne? Bacaklarımı kırması gereken kas sen misin? Alexei'yi seni işe alması için nasıl ikna ettin?" Elimde olsa ona bir şey fırlatırdım.

Yastığım olmaz. Ona ihtiyacım olabilir.

Homurdanarak ayağa kalktı. "Patrona ne istediğini söyle, ben de sana zarar vermek zorunda kalmayayım."

Kapı kapanıyor ve beni çıplak odada yalnız bırakıyor. Bir yatak ve iki sandalye.

Buradan nasıl çıkacağım?

BÖLÜM 16

ALEXEI

"BU O!" Parmağım ekranı titretecek kadar sert vuruyor.

"Alexei, dizüstü bilgisayarımın içine etmeyi bırak," diye homurdanıyor Enzo, kolumu iterek.

Arkasında dururken, sabit duramıyorum. Bir ayağımdan diğerine zıplayarak çenemi omzunun üzerine düşürüyorum, böylece izleyebiliyorum.

Yazması duraklıyor ve başı yavaşça dönüyor. "Kulağımın dibinde nefes alıyorsun." Koyu renk gözleri kısılır.

Mikhail arkamdaki masasından homurdanıyor. "Alexei. Yolculuğa çıkmamız gerekiyor mu?"

"Hayır," diye sızlanıyorum. "Kalıp yardım etmem gerek." Lara kayıpken hiçbir yere gidemem.

O gittiğinden beri kalbim aynı şekilde çalışmıyor.

Mikhail'in ağır eli sırtıma iniyor. "Gel bakalım. Ben seni yukarı çıkarayım, sen de onu bulmaya çalış."

İşe yaramayacağını

biliyorum. Ama bir şeyler

yapmalıyım.

En azından uçaktan atlamak beni

Başka bir şey.

Lara kaçırılalı iki gün oldu. Hiç uyumadım. Yemek yemedim.

Şeker o kadar tatlı değil.

Bir kovboyun düşüncesi beni neredeyse ağlatıyor çünkü Yellowstone'u birlikte bitiremeyiz.

"Enzo'nun hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmalıyım." Artık acımıyor olsa da aletimin ucunu pantolonumun içinden tutmak bir refleks haline geliyor.

"Alexei. Çişini yapmak zorunda olan bir çocuk gibi davranıyorsun. Kışını koridora çıkar." Mikhail beni kapıya doğru itti.

"Teşekkür ederim, Mikhail. Alexei, söz veriyorum bir şey öğrenirsem sana haber vereceğim," diye sesleniyor Enzo biz ayrılırken.

"Ama-"

Mikhail sözümü kesti. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Enzo minibüsü bulduğunda bize haber verecek. Ya da o yeşil saçlı piç yüzünü tekrar göstermeye karar verir."

"Belki de Lara ne kadar komik olduğu için onu almıştır," diye homurdanıyorum onu takip ederken.

Mikhail durdu ve maskesinin üzerinden bana sertçe baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Beni her zaman güldürüyor. Palyaçolar böyle mi yapılıyor? Sadece insanları mı alıyorlar? Büyüyünce palyaço olmak *isteyen* birini tanımıyorum."

Göğsümdeki bu boşluk içimi kemiriyor.

Sanki derim artık tam oturmuyor ve böcekler boşluklardan girip çıkıyor.

Mikhail başını eğiyor ve cevap vermiyor, ama beni de yanına çekiyor.

Bizi havaalanına götürdü ve yan kapıdan geçerek uçağına bindirdi.

"Bugün atlamak istemiyorum." En sevdiğim neden, kulübenin güvertesinde duran Lara'yı bir an için görebilmeyi ummaktı.

"Sen benim yardımcı pilotum olacaksın." Bana bir kulaklık verdi ve yanındaki koltuğı işaret etti.

"Bunu neden yapıyoruz? Lara'yı arıyor olmalıydık." Ağzımın önünde kaydırduğım mikrofona söylediklerimin sadece yarısı ulaşıyor.

Kuleyi aradı ve bana bakmadan önce bizi pistte rölantiye aldı. "Bazen çalıştığını bilmediğin zaman daha iyi çalışırsın."

Gaza bastığımda, yerçekimi kuvveti beni koltuğa geri itiyor.

Genelde bu kısmı severim. Dalış beklentisi her zaman kalbimin daha hızlı atmasına neden olur.

Bugün, sanki kaçıyormuşum gibi hissediyorum.

Ağaçlar küçüldükçe, o konuşmadan önceki paraziti duyabiliyorum.

"Bana neden bir palyaço istediğini anlatmanı istiyorum." Mikhail bizi kulübeden uzaklaştırdı.

"Lara'yı mutlu etmek için." Sakin ol.

"Neden onu mutlu etmek istedin?" Dürtüyor.

"Niki ve Mila için üzüleceğini biliyordum. Zoya ve kız kardeşin için zaten kızgındı." Lara'nın gözlerindeki yaşların görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Siktir, onu geri istiyorum.

"Şuraya bak." Mikhail'in kalın eli önüme doğru uzanıyor.

"Hey, evimi görebiliyorum!" İşte Sheila'nın yaşadığı arka bahçe.

Lara'yı gülerken gördüğüm son yer.

"Palyaçoya ne söyledin?" Mikhail'in sesi hoparlörlerden neredeyse hipnotik bir ritimle yükseliyor.

"Ona komik olmasını söyledim." Bu benim için önemliydi. Küçüklüğümden beri amacım buydu.

Palyaço küçüklüğünden beri burada.

"O da Rusya'dan gelmişti." Kanatlar diğer yöne döndüğünde hâlâ evimi görmeye çalışıyorum. "Hey, nereye gidiyoruz?"

"Bundan daha önce hiç bahsetmemiştin." Kar maskesinin altındaki çenesi kararlı olduğunu gösteriyor. Ya da kızgın.

Kafam karıştı. "Bu önemli mi?"

"Hem de çok. Bahse girerim bu onun bir şekilde babamla bağlantılı olduğu anlamına geliyordur," diye homurdandıktan sonra inişini duyurmak için kuleye seslendi.

"Geri mi dönüyoruz?" Bir kasırganın içindeymişim gibi hissediyorum. Lara burada olsaydı, daha iyi olurdu.

"Evet. Görev tamamlandı, Alexei. İyi iş çıkardın." Hangara rekor bir hızla taksiyle geri dönüyor, durduğumuzda telefonunu çıkarıyor.

"Enzo. Palyaço Rus'tu. Kirill'in bilinen bölgelerini taramaya başlayın." Aramayı sonlandırır ve telefonunu cebine bırakır.

Arabasına tırmanmadan önce kemerimi zar zor çözdüm.

"Bu şimdiye kadar yaptığımız en kısa uçuş olmalı." I Bizi geriye ve kumarhaneye doğru roketlemeden önce kapıyı zar zor kapattı.

Ofisine girerken kanepeyi işaret ediyor ama bana dönüp bakmıyor. "Otur, Alexei."

"Yardım etmek istiyorum." Meydan okurcasına ayağa kalktım, çenemi çıkardım.

"Oh, yapacaksın. Sadece yönü belirlemek için bir dakikaya ihtiyacım var." Enzo sırtarak bana baktı. "Palyaçonun Rus olduğunu bilmek taşkın kapılarını açtı."

Hay sikeyim. Keşke bu konuda daha önce bir şey söyleseydim. Bunu düşünmemiştim bile.

Lara'nın burada olmaması kafamı karıştırıyor. Düşüncelerim karmakarışık.

Tek odaklanabildiğim şey o.

BÖLÜM 17

LARA

"Burada daha ne kadar kalmam gerekiyor?" Tepsimle içeri girdiğinde koca adama soruyorum.

Hâlâ bu sabahtan kalma yiyeceklerle dolu olan masaya bakar.

Kapıyı çarparak kapatmadan önce, "Zoya'nın nerede olduğunu hatırlayana kadar," diye homurdandı.

Taze ekmek kokusu üzerime sinerken midem gurulduyor.

Bunu yapabilirim. Birkaç kilo vermek için uzun süre yemek yememeye alışkınım.

Ne kadar zayıf olacağımı
hayal et. O zaman herkes
beni sevecek. Eminim
Alexei bile.

Onu çok özlüyorum. Benim için endişeleniyor mu? Her zaman bir maceraya atılmak ya da bir işte çalışmak için ayrılan o oluyor.

Şimdi benim gitmiş olmam onu rahatsız ediyor mu?

Gittiğinde o da benim gibi boşlukta hissedebiliyor mu? Sanki bir parçam eksikmiş gibi.

Delirmiş olmalıyım. Alexei'yi kendi kardeşlerimden bile daha çok mu düşünüyorum?

Nikolai'nin yeni karısı ve benim tatlı, sevimli yeğenim Elena var.

Mikhail'in sırları var.

Ve en büyüğü beni buraya getirdi.

Yakalandım ve yalnızım.

Ama Alexei, o her zaman benim yanımdaydı. Ve onu tekrar görmek için hayatta kalamayabilirim.

Yemin ederim, eğer buradan çıkarsam, çılgınca bir şey yapacağım. Ona aramızda daha fazlası olabileceğini göstereceğim.

Onsuz olma düşüncesi beni korkutuyor.

Ya başka biriyle tanışırsa? O benden daha güzel olurdu.

Hiç şansım olmazdı.

Bir gıcırtyla kapı açılır ve Kirill içeri girer. Bu bir rutin haline geliyor.

"Görüyorum ki aç değilmişsiniz." Tek parmağını uzatıyor ve masadaki son tepsiyi yanıma bırakıyor.

"Buraya bana işkence etmeye mi geldin?" Onu dikkatle izleyerek soruyorum.

Yenmemiş sandviçlerden birini itiyor. "Görünüşe göre bunu zaten kendine yapıyormuşsun."

Duvardan bir sandalye çekip yaklaşıyor ama ulaşamayacağı bir yere koyuyor. Bir sigara yakarken bacağını dizinden çaprazlıyor.

O tekrar konuşmadan çok önce keskin duman ciğerlerimi yakıyor. "Sorum hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Zoya hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kollarımı kelepçelerin izin verdiği ölçüde kavuşturuyorum.

Takım elbisesinin kolunu düzeltiyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Kaybolduğu koşullar göz önüne alındığında buna inanmakta zorlanıyorum." Öne doğru eğilerek, sıcak bir buhar dalgası daha üflüyor. "Annenin o gece öldüğünü düşünürsek, anısının içine işlediğini sanıyorum."

Uzun zamandır gömülü olan keder içime dolmaya çalışıyor, gözyaşlarımla savaşırken çenemin titremesine neden oluyor.

Alexei'nin kollarına kıvrılıp kaybımız için ağladığım günleri sayamıyorum.

Benim güzel ve mükemmel olduğumu düşünen tek kişi oydu.

Onu kaybetmek içimde bir şeyleri kırdı.

Ama Zoya kız kardeşimi kaçırdı. Annem kaçmasına yardım etti.

Annemin bunu yaptığını görebiliyorum. Bizi babama karşı korumak için sürekli kendini feda etti.

Canavar.

Çenem dikleşiyor ve meydan okurcasına yukarı kaldırıyorum. "Annem bir masumu koruduğunu bilerek öldü."

Ağzının kenarı seğiriyor ve koyu renk gözleri kısılıyor. "Yani hamile olduğunu biliyordun." Uzun bir nefes çekerken kor gibi parlıyor. "Bence söylediğinden daha fazlasını biliyorsun. Biraz daha zaman o dudakları gevşetebilir."

Lanet olsun. Her şeyi berbat ettim.

BÖLÜM 18

ALEXEI

BEN

Haber var mı?

ENZO

Bugün bana yüzüncü kez soruyorsun.

BEN

Ama bir şeyler değişmiş olabilir.

ENZO

Evet, haklısın.

BEN

On dakika içinde orada olacağım.

Enzo'nun kulübüne giderken iki stop lambasından geçtim. Umurumda bile değil. Lara'dan haber alabilecekken durmayacağım.

Motosikletimi, kulübü Ashes'in karartılmış girişinin önünde patinaj yaparak durduruyor ve ana kapıdan içeri koşuyorum.

"Merhaba tatlım. Seni nereye yönlendireyim?" Büstiyer giymiş bir esmer yanıma yanaşmaya çalışıyor.

"Enzo'yla konuşmam gerek." İç cam kapıya tutunuyor ama kapı açılmıyor.

"Tatlım, burası sadece üyelerin girebildiği bir kulüp." Alt dudağı belirgin bir şekilde somurttu. "Randevunuz var mı?"

Son otuz saniye içinde açılmış olma ihtimaline karşı kolu tekrar deniyorum. "Hayır. Ama o beni tanıyor."

"Eminim öyledir, senin gibi yakışıklı bir adam. Adını öğrenebilir miyim?" Parmakları göğsümde geziniyor.

Bunun için zamanım yok. Öfke karnımda tutuşuyor ve göğsümde kaynıyor.

"Açık. Kapıyı. Kapıyı." Derin derin nefes alıyorum.

"Bana sadece adını söyle, tatlım. Ona ulaştığından emin olacağım.

"

Çelik ayaklı bir sandalye camı kırmak için harika bir yoldur.

Bir kez daha sallayınca kıymıklar uzanıp mandalı içeriden açabileceğim kadar parçalanıyor.

Loş fuayeye adımımı atmadan önce camlar botlarımın altında çıtırdıyor.

"Oraya giremezsin!" diye bağılıyor arkamdan.

İki iri yarı adam ofisten koşarak gelip üzerime atladılar.

Kaskımı yüzüne değdirdiğimde biri düşüyor. İki numaralı canavar beni ayı gibi kucaklıyor.

Kahretsin, zor nefes alıyorum.

Başımı geriye atarak geniş burnuna çarptım. Bir çatırtı ve boynumdan aşağı akan sıcak bir sıvı.

Homurdanarak beni bıraktı.

Koşarak, bir levhada Enzo'nun adını bulana kadar başka bir nöbetçiye atlatıyorum.

Tam kolu tutacakken, kapı uçarak açıldı.

Enzo'nun gözleri kocaman, ama beni gördüğünde hızla kısılıp öfkeye dönüşüyor.

"Tüm bu saçmalığı senin yaptığına neden şaşırmadım?" Ön salonu ve hantal adamları işaret ediyor

yaklaşmaya çalışıyorlardı. "Bardağın parasını sen ödüyorsun." Topuklarının üzerinde dönerek beni takip etmemi işaret etti.

"Lara hakkında ne bulduğunuzu bilmem gerekiyor." En yakın korumaya sırtarak ofisi yüzüne kapattım.

"Kulübümü yok etmeni gerektirecek kadar değil, Alexei. Bir dahaki sefere Bambi'ye lanet olası adını ver." Enzo iç çekerek deri koltuğuna oturuyor ve yanındaki monitör duvarına bakıyor. "Sen olduğunu biliyordum." Üstündeki kamera görüntüsüne el sallıyor. "Gelmek için lanet olası listede sen de varsın." Avuç içi yüzünde geziniyor.

"Ne buldun?" Diğer şeyleri sonra düşüneceğim.

Enzo bana göz kırpmıyor. "Sana zaten bir mesajla söyledim." Telefonunu kaldırıyor ve ekranı bana gösteriyor. "Kirill için bilinen bir takma adla Rusya'ya bir uçuş rezervasyonu buldum. Hâlâ buradalar."

Cep telefonumu çıkardım ve az önce söylediklerini kelimesi kelimesine okudum.

"Oh."

Zihnim acele ediyor. Onu bulmak için hâlâ bir şansım var. "Depolarına baktın mı?" diye sordum. "Evet."

"Azrail'in mekânı mı?"

"Evet, Alexei."

"Havaalanının yakınında işlettikleri otele ne dersiniz?" Ona baskı yapıyorum.

Enzo yine iç geçiriyor. "O yerleri bilmediğimi mi sanıyorsun? Mikhail'in ofisinde onları *sana* gösteren bendim."

"Buraya kadar onun bu kadar yakınımda olduğunu bilmek için geldim ama ulaşamayacağım bir yerde mi?" Hayal kırıklığı beni duvara yasladı.

Düşünmem gerek. Nikolai ve Mila kaçırıldığında, onları nasıl buldum?

Bekle.

"Ben sana söylemedim," diye homurdanarak klavyesine döndü. "Seni güncel tutmamı istiyorsan, eşek gibi davranmayı bırak." Parmaklarının arkası beni el sallayarak uzaklaştırıyor.

"Peki. Ama lütfen, yeni bir şey bulursan bana söyle?" Çaresizim.

"Git Bambi'den özür dile, ben bunu düşüneceğim." Bana bakmıyor ama gitme zamanımın geldiğini biliyorum.

Yanlarından geçerken üç büyük muhafız bana ters ters bakıyor. Birinin burun delikleri mendille tıkalı ve beyaz gömleğinde kan kuruyor.

Camları süpüren temizlikçiden kaçarken beni yakından takip ediyorlar.

Yaklaştığımda Bambi'nin gözleri açılıyor.

"Özür dilerim. Benim adım Alexei, yani bir dahaki sefere biliyorsun." Kızgın güneşe doğru ilerlerken cevap beklemiyorum.

Bir fikrim var.

Rusya'daki o kadın, Lara'yı nasıl geri getireceğini biliyordu. Nikolai ve Mila'yı Ivan'dan kurtarmak için ne yapacağını biliyordu.

Asıl soru onu nasıl bulacağım?

Telefonumu çıkarıp, çok uzun zamandır aramadığım bir isim bulana kadar rehberimde geziniyorum.

"Max? Benim, Alexei. Bir iyilik isteyeceğim."

Onu bilgilendirirken diğer uçtan bir homurtu geliyor.

"Bekle. *Tatiana Novik*'i bulmamı mı istiyorsun?" diye inliyor. "O lanet bir ejderha."

"Evet. Biliyorum. Arkadaşımı kurtarmak için onun ateşine ihtiyacım var." Lara'yı nefes almayı özlediğim gibi özlüyorum. Onun yokluğu beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor.

"Hayır, hayır, hayır. Daha da delirmiş olmalısın. Hiç kimse Tatiana'ya borçlanmaya değmez." Max yutkunma sesi çıkarır.

Onu tanıyorsam, muhtemelen bir şişe ucuz votkadan uzun uzun içmiştir.

"Lara buna değer." Onu geri almak için her şeyi yaparım.

Max alaycı bir şekilde güler. "Bu dünyada o ölüm akbabasıyla uğraşmaya değecek bir kadın yok."

Bu beni duraksattı. Lara'yı hiç becermedim. Bu her zaman kurallara aykırı olduğunu düşündüğüm bir şeydi.

İster miydim? Evet.

Ama bu yüzden onu kaybetme riskini almak ister miyim? Hayır. Onun için sonsuza kadar bekar kalırım.

"O buna değer." Cevabımda kararlıyım.

Max kıkırdar. "Bu senin cenazen, dostum. Çok çılgın zamanlarımız oldu, hepsinin geçmişte kalacak olması çok kötü."

"Lütfen, Max?" Yalvarmaktan nefret ediyorum.

Ama Lara'yı tekrar görebilmek için Enzo'nun paramparça olmuş kapısından karnımın üzerinde sürünerek geçebilirdim.

"Tamam, tamam. Ben haber veririm. Hazır ol. Huzur içinde yat, pislik." Telefonu kapattığında hat kesilir.

Ben yaparım. olmak Tamam. Ben de olmuştur pratik olarak yüz için yüz daha önce Tatiana ile birlikte olduğunu söyledi ve uzaklaştı.

Otuz altı saat on iki dakika sonra, sabahın dördünde kırık bir sokak lambasının altında, sekizinci caddenin ara sokaklarından birinin تنها bir köşesinde duruyorum.

Kim bu kadar erken uyanır ki?

Las Vegas garip bir şehir. Sadece sokak süpürgeçileri çalışıyor, atılmış el ilanlarını ve bardakları temizliyorlar. Sanki tüm şehir Strip'in etrafında dönüyor.

Meraklı gözlerden uzakta olduğum için mutluyum.

Belki de bir tanığın olması benim yararına olur.

Hay sikeyim. Dünyadaki onca şansın arasında, ben buradayken iki Azrail'in burada olması? Deri yeleklerini ve ağır sakallarını nerede görsem tanırım.

Biri kalın ve uzun, diğeri zayıf ve benden kısa. Kahretsin.

Sadece bir bıçağım var.

Kendimi tuğla duvara yaslamaya çalışıyorum. Belki beni tanımazlar?

Yaklaştıkça bana baktıklarını fark ediyorum.

Bıçağı belimde saklı olduğu yerden yavaşça çekiyorum. Savaşmadan yenilmeyeceğim.

"Buna gerek yok, Alexei." Küçük adamın yanından bir kadının sesi geliyor.

Ne?

Sadece birkaç metre uzaktayken Tatiana'nın sakalının arkasındaki kara gözlerini görebiliyorum.

"Çağırdın mı?" diye soruyor, yüzünü kaplayan kalın sahte kürkü çekiştiren bir gülümsemeyle.

"Sen Çılgınca, sen Biliyor musun? Numara yapmak için olmak bir onlardan?" Büyük adama bakıyorum.

Bana göz kırptı, sonra parmaklarını çatlattı.

Omuz silkiyor. "Her fraksiyonda içeriden adamlarım var. Bu sayede istediğim yere gidebiliyorum." Kollarını yeleşinin üzerinde kavuşturuyor. "Sabrım tükeniyor. Konuş."

"Lara kaçırıldı ve Mikhail bunun Ivan'ın adamlarından biri tarafından yapıldığını düşünüyor." Kelimeler ağzımdan döküldü.

Boğazımın arkasında bir düğüm oluşturunuyorlar. Onu görmeyeli bir haftadan fazla oldu. "Ee?" Tek kaşını kaldırıyor.

Acaba bu onun gerçeği mi? Bu makyaj ne kadar detaylı?

Yaklaştığımda beni uzaklaştırıyor. "Bunu bir daha yaparsan Damon'dan boynunu kırmasını isteyeceğim." Manikürlü uzun tırnaklarından biri göğsümde sekiyor. "Zaman doldu."

"Bekle, hayır." Uzanıp kolunu tuttum.

İri adam bana, tuğlalara çarpmama neden olacak kadar sert bir ters vuruş yaptı. "Dokunmak yok." Kalın bir aksanla tükürdü.

"Onu geri istiyorum. Ona burada, yanımda ihtiyacım var." Sızlanmamı engelleyemiyorum.

Ağzının etrafındaki kıllar bükülüyor. "Bu Nikolai'nin

kız kardeşi mi? Ivan'ın kızı mı?"

Başımı salladım.

"Benden yardım istemenin ne anlama geldiğini biliyor musun?" Beni izlerken parmakları çenesine dokunuyor.

"Evet. Her şeyi yaparım." Toplayabildiğim en içtenlikle ona bakıyorum.

"Max bana senin sınırlarının olmadığını söyledi. Bu işe yarayabilir. Ben borcun ödendiğini düşünene kadar benim için çalışacaksın. *Khorosho*?" Avucunu uzatıyor.

"Tamam." Şartlarını kabul ediyorum. El sıkışmak için kolumu uzatıyorum.

"Hayır, aptal. Bıçak. Kan yemini ediyorsun." Parmaklarını şıklattı ve sırtımı işaret etti.

Kanım donuyor. Hayatımın üzerine imza atıyor olabilirim. Kahretsin.

Sapını ona doğru çevirerek alıyor ve açık elimin üzerinde gezdiriyor.

Tek bir dilimle, beni kendisinin olarak işaretledi.

BÖLÜM 19

LARA

Çok yoruldum, gözlerimi açık tutamıyorum.

Zayıf.

Bualır çaba için odaklanma üzerinde

Taşıyorum. Her şey ağır geliyor.

Burada uzanıp kalp atışlarımı sayacağım. Çok fazla uğraşmadan yapabileceğim bir şeye benziyor.

Nasıl bu kadar sakin olabiliyorum? Sanki dünyanın stresi artık beni rahatsız etmiyor.

Sadece uyumak
istiyorum. Ben de
öyle yapıyorum.

Bir içeri bir dışarı sürüklenirken, ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Etrafıma bakmak için her seferinde daha fazla çaba sarf ediyorum, sonunda pes ediyorum.

Gürültülü bir patlama beni neredeyse gözlerimi açacak kadar korkutuyor. Ama tam olarak değil.

Kirill'in derin sesi neredeyse sisi delip geçiyor. "Lanet olsun. Ölmesine izin veremeyiz, planımız bu değil. Bilgiye ihtiyacımız var."

Muffled sesler benzerlik bir değişim, ama I
kelimeleri anlayamıyorum.

Umurumda değil.

"Mikhail'le savaşmaya hazır değiliz, henüz değil."
Pürüzsüz parmakları yanağıma çarpıyor.

Göz kapaklarım zayıfça çırpınarak bir ılık parıltısına izin veriyor. Sonra karanlık.

"Kahretsin. O değil yenmiş Bu bütün zaman?" o Odanın öbür ucunda homurdanıyor.

"Hayır, patron." Palyaço yaklaşıyor.

Kirill bana tekrar, daha sert vuruyor. "Uyan," diye emrediyor. Uyanamıyorum.

Ayak sesleri kaybolduğunda, yine yalnız kalacağımdan eminim.

Güzel. Rüyasızlığın tadını çıkarıyorum. Sanırım vücudum bunun da çok fazla enerji harcadığını düşünüyor.

Sert ellerin beni yukarı doğru çekmesiyle kesildi.

"Ağzını aç."

Hayır.

O kelimeyi söyleyemeyecek kadar güçsüzüm.

Sert parmaklar çenemin etrafını kazıyor, dudaklarıma bastıran sert bir şey için yeterince ayırmaya çalışıyor.

Vücudumdaki tüm güç dişlerimi sıkıca kapalı tutmaya gidiyor.

Siktir et onu. Bu irade savaşını kazanamayacak.

Hayatım boyunca bunu yaptım.

"Siktiğimin orospusu," diye homurdanıyor. "Tamam, sana bunu yaptıracağım."

Ağzımdan kör edici bir acı fışkırırken metalik bir gıcırta sesi kulaklarıma çarpıyor.

Şimdi bakıyorum.

Bıçağın sapı yanağımdan dışarı çıkıyor ve bıçağı çevirerek çenemi aşağı doğru bastırıyor.

Hareket ettirmeye çalıştığımda iki bileğim de kelepçelendi.

Boğazıma akan kanın etrafında çılgılık atıyorum, göğsümden aşağıya doğru köpürüyor.

Duraklamıyor, kalın bir tüp alıyor ve dişlerimin arasından geçirip dilimin üzerine itiyor, daha da iterken ağzımı tıkıyor.

Kirill omzunun üzerinden diğer adama, "Dök şu boku," diyor.

Palyaço bir protein karışımının üstünü açıyor ve dağınık bir şekilde tüpün içine boşaltıyor.

Benim mide dener için ele geçirmek at
ve İzinsiz giriş, yabancı yiyeceklere karşı
bükülüyor.

Damlacıklar plastiğin dışına akıyor ve dudaklarımdaki
kanla kireçli bir tada karışıyor.

Boş teneke kutuyu fırlattığında duvara çarpıyor, sonra
hortumun uzunluğu benden kopuyor.

Kusmak istiyorum.

"Hayır, yok." Kirill başımın arkasına bir yastık koyuyor,
sonra da yanındaki kalın koli bandını alıyor. "Eğer o boku
yukarı fırlatırsan, boğulup öleceksin. Ye bakalım, Volkov.
Bu kadar kolay kurtulamazsın." Yanağımdaki yarayı saran
uzun bir parçayı ağzıma yapıştırıyor.

Kıpkırmızı ellerini yatağıma siliyor ve kılıcını kınına
sokuyor. "Eğer beni test etmeye devam edersen el ve ayak
parmaklarını kesip gırtlığına sokmaya başlayacağım."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp, o kapıyı arkasından çarparak
kapatırken karnımdaki bulantının geçmesini dilemeye
çalışıyorum.

Bir çıkış yolu
bulduğumu
sanmıştım. Kahretsin,
yüzüm acıyor.
Ne kadar kötü?

Şimdi daha da iğrenç olacağım. Kimse beni almaya
gelmeyecek.

Neye tutunduğumdan emin değilim.

BÖLÜM 20

ALEXEI

Şarkı- Kendini Yok Etme, Galip Geliyorum

Ne aradığımdan emin değilim.

Bilinmeyen bir numaradan aldığım mesajda sadece bu köşede beklemem gerektiği yazıyordu. Son zamanlarda bunu çok yapıyorum.

JAX

Neredesin?

BEN

Sana söyleyemem.

JAX

WTF Alexei, Vox'a gidip ödemeyi almamız gerekiyor.

BEN

Köşedeyim. Bensiz gitmek zorundasın.

JAX

Rastgele bir köşede mi? Yeni piercinginizi takmak mı istiyorsunuz?

Bu, çubuğun fermuarıma sürtündüğü yerde aletimin ucunu istemsizce çimdiklememe neden oluyor. Artık acımıyor.

Aslında, onunla uğraştığımda kendimi çok iyi hissediyorum.

Bir kadın yanımdan geçip bana iğrenmiş bir ifade verdiğinde, bırakıyorum.

BEN

Hayır. Onu saklıyorum.

JAX

Onu bulacağız.

Telefona göz kırpıyorum. Lara için sakladığımı mı düşünüyor? Belki de saklıyorumdur.

Bu çok mu kötü olurdu?

Mikhail ve Nikolai'ye onu koruyacağıma söz vermem dışında.

Birlikte olduğu her erkek ona zarar verdi. Onları öldürmek sorunu ortadan kaldırmış olabilir, ama sadece geçici olarak.

Diğer bütün erkekleri eleyecek miyim? Yoksa benimle mutlu olma şansı var mı?

Yine de onun acısına sebep olmak istemiyorum.

Kahretsin, bundan nefret ediyorum. Ne aramam gerektiğini bile bilmiyorum.

Başımı arkaya eğerek binaların tepelerini görmeye çalışıyorum.

Oradaki de ne?

Birkaç adım geri atarsam daha iyi bir açı yakalayabilirim.

Biri arkamdan bana çarptı.

"Hey, *zhopa*, nereye gittiğine dikkat et." Arkamdan iri bir adam homurdanıyor.

Hey, bu sesi tanıyorum.

Topuğumun üzerinde hızla dönerek palyaçonun boyanmamış yüzüne bakıyorum.

Yeşil saçı yok ama o olduğunu biliyorum.

Ve beni tanıdı. Gözleri irileşti ve geri çekilmeye başladı.

"Kim olduğunu neredeyse biliyorum." Sıçrayarak kollarımı boynuna doluyorum ve kalın burnunun ucunu bir parçası ağzıma girene kadar ısırıyorum.

Tükürdüğünde, çığlık atıp yüzünü kapatmadan önce kan akıyor. "Şimdi eminim."

Tatiana harika biri.

Çok kullanışlı boş bir bina var. Sanki bunu planlamış gibi.

Onu kızdırmamam gerektiğini hatırlamam gerekecek.

Adamı kilitli olmayan kapıdan içeri iterek arkamdan kapattım ve dizinin yan tarafına tekme attım.

"Lara hangi cehennemde?" Çığlık atıyorum.

Tozlu zemine düşmeden önce tökezledi. Eli bel kemerine uzanıyor ama ben çok hızlı bir şekilde üzerine atıyorum ve yumruğumu burnunun eksik parçasına saplıyorum.

Gizli silahını belinden çekip çıkarıyorum, o parmaklarının arasında ağlarken silahı ona doğru tutuyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

"Jax? Yardımına ihtiyacım var." Cevap verir vermez ona konumumun şifresini mesaj atıyorum. "Acele et." Cevap veremedi telefon kapatıyorum.

Burası neydi? Eski bir restorana benziyor.

İri adam avucunu düzleştirip kendini yukarı itmeye başladı ama ben topuğumu arkasına öyle sert vurdum ki kemikler botumun altında çatırdadı.

"Siktir," diye homurdanıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Onu senin aldığını biliyorum." Çenesinin altına sert bir tekme atarak kafasını tezgâha doğru savurdum. "Nerede o?" Parmaklarım gömleğinin önünü deliyor ve onu tekrar fırlatıyorum.

Kaçmak için çekmeceyi tırmalıyor. "Onu asla bulamayacaksın." Bana tükürüyor, yüzüme püskürtüyor.

Elim onunkini kapatıyor ve kolu öyle sert çekiyorum ki, üzerimize bir mutfak eşyası fıskiyesi düşüyor ama köşesi onu şakağından vuruyor.

Yere yığıldığında, gerçekten baygın olduğuna tam olarak inanamıyorum.

Daha önce de numara yapmıştım.

Bir sıcak hava dalgasını bir çarpma izliyor, sJax yanımda duruyor.

Nefes nefese kalıyor ve soluklanmaya çalışırken kalçalarını tutuyor.

"Kahretsin, Alexei. Şimdiye kadar ölmüş olursun sanıyordum." Dil çubuğu dişlerine çarparak takırdıyor.

"Hayır, ama bu adam olacak." Bir lambanın kablosunu kopararak gevşek bileklerinden birine doladım ve dikey brülörlerden birine bağladım.

Bir çeşit et lokantası gibi bir şey. Ama iki çubuk palyaçoğu bağlamak için mükemmel bir yer.

"Onu kaldırmama yardım et," diye homurdanıyorum, ölü ağırlıkla boğuşuyorum.

Ayaklarım dolaptan düşen küçük metal dübellere takılıyor. "Bunlar da ne?"

Jax eğilip ince kaplardan birini alıyor. "Şiş kebab çubuklarına benziyorlar."

Ona boş boş bakıyorum. "Açıklamak mı? Bu İngilizce mi?"

Jax gülümser ve başını sallar. "Hayır, öyle ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Kahretsin. Bunların ü z e r i n e et koyup kızartıyorsun. Sebzeleri de." Bir tanesini ölü bir ocağın üzerine tutuyor ve ters çeviriyormuş gibi yapıyor. "Gördün mü?"

Tek gördüğüm binlerce ince bıçak gibi cihaz.

"Bunun gibi mi?" Bir tane aldım ve baygın adamın yumuşak koltuk altına sapladım.

İnliyor ve başını çeviriyor.

"Belki bir tane daha?" Kalçasının dışına bir şiş daha saplıyorum.

Sonra diğer kolunu. Karnının yağlı kısımlarına doğru.

"Ne yapıyorsun?" Jax sırtıyor.

"Shishka-puncture" gibi bir şey. Değil mi? Akupunktur iğneler mi?" Uyanık adamın baldırına bir şiş daha batırırken başımı öne eğiyorum.

"Evet, haklısın. Ama bu genellikle terapötiktir. İğne yastığına benziyor," diye kıkırdar Jax.

Makyajsız palyaço yine inliyor. "Sen psikopatsın."

Keskin aletlerden birini alıp göğsüne bir yıldız oyuyorum. "Lara geçenlerde bana bir şey öğretti." Fısıltıyla konuşabilmek için yaklaşıyorum. "Bana doğum haritamı gösterdi. Hani şu gezegenleri ve burçları gösteren şey var ya?"

Koyu renk gözlerini bana dikti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Güneşim Akrep, ayım Yay." Jax'in de beni duyabileceği kadar yüksek sesle ilan ediyorum.

Başka bir çomak alarak, diğer taraftan çıkana kadar bileğindeki kemiklerin arasına sokuyorum. "Ona göre ben aklımı kaçırmışım. Ama iyi tarafından bakarsak, ölümünün suçunu lanet olası aya atabiliriz. Kıpırdamayı kes, ayakkabılarıma kan bulaştırıyorsun."

Ondan çıkan sivri uçlar, seğirdiğinde ve birbirlerine çarptıklarında kırışik bir ses çıkarır.

"Kirpiye benziyor. Bu şeylerden daha kaç tane var?" Jax palyaçonun karşısındaki tezgâha oturur ve dişlerini karıştırmak için paslanmaz çubuklardan birini kullanır.

Yere bakıyorum. "Hâlâ tonlarca var. Onu bir teneke adam gibi gösterebilirim."

Çıkıntılı uçlardan kan damlacıkları fişkırıyor ve pantolonumdan aşağı damlıyor.

Siktir. Yeni spor
ayakkabılarıma. Bunu
düzeltebilirim.

Onları tekmeleyince, yuvarlak şişler ayaklarımın altında yuvarlanıyor. "Son raunt zamanı, komik adam." Adamın yüzüne bakıyorum, beni görebilmesi için çenesini yukarı itiyorum.

"Lütfen," diye nefes nefese kalır. "Sadece öldür beni."

"Hızlı yapabilirim. Bana Lara'mın nerede olduğunu söyle." Parmağımı metal çubuklardan birinin halkasının içine sokup geniş bir daire çizerek göğsünün etine saplıyorum.

Çenesini gıcırdatıyor, ter yüzünden ve çenesinden aşağı damlayarak her delikten sızan sıvılara karışıyor.

"İyi," diye homurdanıyor. "On dokuzuncu caddedeki eski şişeleme fabrikasında. Arka taraftan girin," diye

hırıldadı.

Jax dilini şaklatır. "Ne yapacaksın?" Topukları tozlu dolabın üzerinde sekiyor.

Çekmeceleri açınca aradığım şey ortaya çıkıyor. Uzun bir biftek bıçağı mükemmel.

Solgun adamın kalbinin üzerinde tutarak ona tekrar yaklaşıyorum. "Balon hayvanlarla takılmalıydın, seni değersiz pislik." Kaburgalarının arasından olabildiğince sert bir şekilde sokuyorum, vücudu bağların üzerinde ileri geri sarsılıyor ve üzerime binlerce damla terle kaplı kan püskürtüyor.

"Dostum." Jax kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "İğrençsin." Belli belirsiz kendi yanağını işaret ediyor.

Avucumu alnımda gezdiriyorum ve alnımı kaplayan kıpkırmızı parlaklığa bakıyorum.

"Umurumda değil. Gidip Lara'yı bulalım. Nikolai ve Mikhail'i arayabilir misin?" Telefonuma dokunmak istemiyorum. Sadece gitmek istiyorum. "Bir silah deposunda bağlılar. Nikolai yolda olduklarını söyledi ama en az bir saat u z a k t a l a r ." Zıplıyor.

ve kapıyı benim için açık tutuyor.

"Alexei?" Durdu.

Motosikletime doğru giderken yolu yarılardım bile.

"Ne? Hadi gidelim!" Ayağımı kavurucu kaldırıma vuruyorum.

"Ayakkabıların, dostum." Aşağıya işaret ediyor.

Kırmızı lekeli çoraplarım betonda göze çarpıyor ve restorandan çıkan ıslak bir izim var.

"Kahretsin." Koşarak geri döndüm, botlarımı aldım ve taşıdım. "Oraya varınca giyerim."

Hayır, yapmayacağım. Motosikletimin çivileri çok keskindir.

Jax gülüyor ve koşarak benimkinin hemen yan tarafına park ettiği Ducatti'sine gidiyor.

Trafiğe hiç dikkat etmiyorum. Arabaların arasına girip çıkıyoruz, kavşaklardan yüksek hızda geçiyoruz, ta ki Jax beni gideceğimiz yerden birkaç blok ötede durmam için el sallayana kadar.

Kolunu uzatıyor. "Ön kapıdan öylece geçemeyiz."

"Neden olmasın?" Homurdanıyorum.

Lara çok yakın. Yapmak istediğim son şey yavaşlamak.

"Bir plana ihtiyacımız var. Tabancalarınız yanınızda mı?"

Jax gözlerini gözler at Ben. "Orada sadece iki . Biz. I var Çocuklar, hatırlıyor musun?"

"Silahım yok. Sadece bıçağım var." Ona göstermek için kılıfından çıkardım. "Bize bir şey olmaz. Oraya girmem gerek."

Jax omuzlarımı tuttu. "Alexei, eğer oraya yarım yamalak girersen, ben de seninle girmem. Ölmek istiyor olabilirsin ama-" Gözlerini kaçırırken dilinin ucunu dişlerinin arasında yuvarlıyor. "-Artık istemiyorum."

"Jax. Anlamıyorsun. Onsuz yaşayamam." Elinden kurtuldum ve girişe doğru koştum.

Arkamda olduğunu duymuyorum. Siktir et.

Çift kapıdan geçerek geniş odanın içinden arka taraftaki tek salona doğru koşuyorum.

Köşeyi döndüğümde, sondan sesler geliyor.

Bu o olabilir.

İçeri baktığımda, onu küçük bir yatakta görüyorum ve üzerine eğilmiş bir adam var.

Ona ne yapıyor?

Bacakları kasılıyor ve elleri titriyor.

Küflenmiş mi?

Elimden geldiğince yüksek sesle, bir eşek gibi anııyorum. kendi boğazıma kadar bıçak.

"Bırak onu, yoksa kışını alır!" Avazım çıktığı kadar bağııyorum.

Adam irkilerek arkasını döner ve bir adım geri atar; önce korku, sonra da şaşkınlık yüz ifadesini çarpıtır.

Beklemiyorum, tek bir hareketle bıçağımı fırlatıyorum.

Adam donmuş bir şekilde göğsüne saplanmasını

izliyor. Homurdanarak önce dizlerinin üzerine, sonra

da öne doğru düşer,

kabzasına kadar gömüyor.

Lara'ya koşarak, ağızına yerleştirdiğı tüpü çıkarıyorum.
Mümkün olduğunca nazikçe, bana göz kırparken onu kucaklıyorum.

"Alexei?" Sesi boğuk. "Evet,
pchelka?"

"Beni buldun."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken kalbim göğsümde çarpıyor. Her zamanki gibi güzel, şimdi bile.

Yüzündeki ize bakarken içimde yanan öfkeyi bastırmak için her şeyi yapıyorum. Hepsi ödeyecek. Acı çekerek.

Ama şimdilik o kollarımda ve gözlerinin içine baktığımda önemli olan tek şey bu.

O benim fırtınamın sakinliğı.

"Tabii ki. Beni hiçbir şey durduramaz."

Soğuk elini usulca kaldırıp yanağıma koyduğunda sanki etrafımızdaki oda çatırdıyor. Düştüğünü bile bilmediğim gözyaşımı siliyor.

O burada, o iyi, kendime hatırlatıyorum.

Gördüğüm tek şey o, şimdiye kadar gördüğüm tek şey. Uzun zaman önce ruhumu isteyerek ona teslim ettim, çünkü o benim bu dünyadaki kişiliğim. Ve başka türlüünü de istemezdim.

Dudaklarına baktığımda, benimkileri onunkilere bastırmak için içimde karşı konulmaz bir dürtü oluşuyor.

"Sladkiy," diye

fısıldıyor.

Gülümsüyorum, daha da yaklaşıyorum.

Nefesini içine çekiyor, gözleri hâlâ gözlerimin içinde yanarken kalbim kaburgalarımın kaçıyor muş gibi hissediyorum.

Gerçekten, gerçekten, onu öpmek istiyorum. Sikerler.

Bir öpücük sahip olduğumuz şeyi mahvetmez.

BÖLÜM 21

LARA

Şarkı- Who We Are, Hozier

BAKIŞLARINDA BİR ŞEY DEĞİŞİYOR.

Bu yol o bakıyor arasında benim gözler ve benim dudakları beni öpmesi için ona bağlamak istememe neden oluyor.

Onun kollarında, tam da olmam gereken yerde, güvendeyim. Gözyaşlarım yanıyor ama ona odaklanmaya devam ediyorum.

Geri çekilip ağızıma odaklandığında diğer her şey kayboluyor.

O da bu çekimi hissediyor mu?

Nefesimi tutuyorum. Şu anda, başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece o ve ben, birlikteyiz.

"Seni gerçekten öpmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Vücudumdaki tüm acı kayboluyor, yerini adrenalin dalgası alıyor.

"Lütfen, Alexei?"

Onun Özellikler yumuşatılmış olarak o vuruşlar benim yanak nazıkçe, beni ona doğru çekerek.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda içimde kıvılcımlar çıkıyor. Kontrolü ele almasına izin veriyorum, tadı kiraz şekeri ve günah gibi.

Her zaman hayalini kurduğum her şey gibi.

Dili ağzımda gezinirken nazik ama bir o kadar da aç. Kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Onun içinde kaybolmak istiyorum, son nefesimi çalmasını istiyorum. Zaten ölecekmişim gibi hissediyorum, seve seve ona veririm.

Kendini geri çekiyor ve gerçekten canımı yaksa da yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemiyorum. Alexei her zaman her şeyi daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulmuştur.

Öne doğru eğilip dudaklarını yanağıma değdiriyor ve ben de gözlerimi kapatıp bu duyguya dalıyorum. Saf huzurun. Eminim çılgınca beni arıyordu.

"Birkaç dakika burada kalabilir miyiz?" diye fısıldıyor. Sesindeki acıyı duyabiliyorum.

"Evet." Mırıldanmayı başarıyorum.

Başını benimkinin üzerine koyuyor, kalbi göğsünde çarpıyor, kulaklarımda atıyor.

"Bir tane daha lazım." Geri çekiliyor ve gözlerimi arıyor, iki eli de yanaklarımda.

"Bir öpücük daha her şeyi mahvetmez, değil mi?" Fısıldıyorum.

Arkadaşlığımızı yok edebilir. Ama bu anı değerlendireceğim. Bunca zamandır bildiğim şeyi nihayet anlayana kadar bana vermek istediği her parçayı alacağım. Kaderimizde her zaman arkadaştan fazlası olmak vardı.

"Hiçbir şey bizi ayıramaz." Onaylıyor.

Midemde bir düğüm oluşuyor. Umarım haklıdır.

BÖLÜM 22

ALEXEI

Şarkı, Kurtarma, Lauren Daigle

Dudaklarım dudaklarına yapıştığında, tüm varlığım alev aldı. Beklediğime değdi. İlk öpücüğüm Pchelka'mla olmalıydı.

Beni bu kadar tüketeceğini hiç düşünmemiştim. Durmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Ve bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmayacak. Göz koyduğum tek kadının o olduğunu.

Vlad ile ilk öpüşmesini gördüm. On yedi yaşındaydı ve onu eve kadar takip ettim. Boğazını kesmek istedim. Ama yapmadım. Sadece onu güldürdüğü için. Ama iki hafta sonra onu ağlattığında, bunu ona ödettim ve cesedini yakarken şekerleme kızarttım.

Onu kollarıma alıyorum ve başını boynumun kıvrımına yaslıyor.

Bir fare kadar hafif.

Onu beslemeli ve bir doktor tarafından kontrol ettirmeliyim. Kalça kemiklerinin derisinden dışarı çıktığını elimde hissedebiliyorum.

Lanet olsun. Sadece bisikletim var.

Otoparka doğru ilerlerken motorumun yanında araba ışıkları görüyorum. Nikolai'nin Hellcat'ini her yerde tanırım.

Kapılar açılıyor ve Niki, Mikhail ve Jax bize doğru ilerliyor.

"O iyi, onu yakaladım." Onlara söyledim.

Nikolai'nin sert eli omzuma yapıştı.

"Kendini öldürtebilirdin," diye tıslıyor nefesinin altından.

"Umurumda değil." Onu kovuyorum.

O anlamıyor, kimse anlamıyor. Bu kadın için ölürüm.

"Biz al onu içinde ve Araba, sen takip et üzerinde ve bisiklet," diyor Mikhail sert bir şekilde.

Onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Mikhail patron, onu dinleyeceğim.

Benim için yolcu tarafını açarken onu arabaya kadar takip ediyorum. Lara daha sıkı sarılıyor.

"Hemen arkanda olacağım, hiçbir yere gitmiyorum."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor kulağıma ve tüylerim diken diken oluyor.

"Sonsuzluk için," diye fısıldıyorum ve kulağına gizli bir öpücük konduruyorum.

Başımı kaldırdığımda Mikhail'in bunu fark etmiş olması mümkün ama Lara'yla ne kadar yakın olduğumuzu herkes biliyor.

Alışılmadık değil mi?

Değil mi? Kahretsin.

Ne diyecekler ki? Beni tanıyorlar. Onun için yeterince iyi olmadığımı onlar da benim kadar iyi biliyor.

Onu dikkatlice koltuğa yerleştiriyorum, kemerini bağlarken parmaklarım tenini okşuyor. Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, mavi gözleri yaşlarla dolu.

Onları sildim.

"Birkaç dakika sonra görüşürüz, pchelka."

Başını sallıyor ve alt dudağında bir titreme var. Onu tekrar daha iyi öpmek istiyorum. Ama yapmadım. Kapıyı kapatıp kardeşlerine dönüyorum ama Jax'in bana tuhaf tuhaf baktığını fark ediyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve yerdeki taşı tekmeliyorum.

Söyledikleri hiçbir şeye konsantre olamıyorum.
Dudaklarım hâlâ sıcak ve dilimde onun tadını alabiliyorum.

Elimi cehennem kedisinin metaline koyuyorum, neden bilmiyorum ama bu beni ona tekrar daha yakın hissettiriyor.

Mikhail telefonunu çıkararak, "Bizimle onun evinde buluşacak bir doktor ayarlayacağım," diyor.

"Jax, sen temizlik için bekle. İçerideki şerefsizlerin kim olduğunu teyit etmemiz gerekiyor."

"Tamamdır, patron." Jax binaya geri dönüyor.

Mikhail bana doğru bakıyor. "Lara sana sahip olduğu için çok şanslı. Onun için 'atla ya da öl'ü oldukça ciddiye alıyorsun."

Cevap vermeye fırsat bulamadan Hellcat'e doğru yöneldi ve ben de motoruma doğru ilerledim.

Sür ya da öl?

Ölebilirdi ve neredeyse ona zamanında ulaşamıyordum.
Onu hayal kırıklığına uğrattım.

İçimi bir batma hissi kaplıyor.

Onun için asla yeterli olamayacağım. Onu koruyamam bile.
Nasıl başka bir şey olabilirim ki?

BÖLÜM 23

ALEXEI

"NEREDE O?" Odayı tarıyorum ve sadece Mikhail ile Nikolai'yi görüyorum.

Nikolai bana "Sakin ol, o yatakta," diye homurdanıyor.

Bir nefes veriyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kapısını iterek açıyorum ve aniden duruyorum.

Ağlıyor.

Her hıçkırık beni hasta ediyor.

Yatağa tırmanıp onu kendime çektim ve gözyaşlarının gömleğime akmasına izin verdim.

"Hayır, hayır, hayır. Sen üzüldüğünde kalbim kırılıyor Lara," diye fısıldıyorum başının tepesine.

Keşke onu bu şekilde görmenin ne kadar üzücü olduğunu anlatabilseydim. Sanki onu gülümsetemediğimde hayatımdaki tüm başarısızlıklar üzerime çöküyor.

"Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, sladkiy." Burnunu çekiyor, kaşlarımı çatıyorum.

Kahretsin, yüksek sesle söyledim.

Dik oturmak için kendini çekiyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Tam oturdular.

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım, bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Yüzündeki kızgın ifadeye bakmamaya çalışıyorum. Bundan nefret edecek, bana her zaman güzel görünüp görünmediğini soruyor.

Onun en güzel kadın olmadığı bir an bile yok.

Yakalanmasına izin verdiğim için hâlâ suçluluk duyuyorum. "Bana seni bir daha öpmememi söyle."

Yüzümün iki yanını tutuyor, gözlerimi ararken parmak ucuyla yanağımdaki dövmenin üzerinde geziniyor.

"Neden böyle saçma bir şey söyleyeyim ki, sladkiy?"

Bakışlarım tekrar öpülmek için yalvaran dolgun dudaklarına yerleşirken dudağımı ısırıyorum. Öne doğru eğilerek burnumu onunkine bastırıyorum ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirirken nefesini içine çekiyor.

Beni bir arada tutan tek kişiyi kaybetmeye dayanamıyorum, yine de tek yapmak istediğim onu sahiplenmek ve benim yapmak. Sonsuza kadar.

Bu riske değer mi?

"Bana bir söz ver, pchelhka," diye fısıldıyorum, kalbim göğsüme çarpıyor.

"O da ne?" Nefesi dudaklarıma çarpıyor ve sikim fermuarıma baskı yapıyor.

"Bu sahip olduğumuz şeyi değiştirmez. Ne olursa olsun birbirimizi asla kaybetmeyiz."

Sırıtiş şekli sadece kalbimi patlatmakla kalmıyor, aynı zamanda bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Sonsuzluk için." Dudaklarını tutarak onu kendime çekiyorum ve kendimi ona kaptırıyorum.

"Biraz uyumalısın Lara," diyorum ona. Ve Mikhail'le konuşmam gerekiyor. Bana biraz akıl verecek.

Ya da en azından beni paraşütle atlamaya götür ki düşünebileyim.

Bu yol her şey o savaşmak içinde
benim Beyin, Bu bir mücadele.
Lara için doğru olanı yapmalıyım.

"Kalacağım," diye onu rahatlatıyorum, o yastığa sarılırken ben de ona sarılıyorum.

Bırakmak istemiyorum.

Bir işaret çıkarıp başımı yatak başlığına yaslıyorum.

"Kardeşlerim aşağıda mı?" diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Sadece Lara'yı yüzüstü bırakmakla kalmadım, yıllar önce beni kurtardılar ve şimdi kız kardeşlerini öpüyorum.

Bunun için benden nefret edebilirler. Lara'yla ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymadım ve bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilir?

BÖLÜM 24

LARA

Şarkı- Hata NF

Düşüncelerini duyabiliyorum. Beni yakın tutarken bile, değişimi hissedebiliyorum.

Uzun bir nefes verdi. "Evet, beni bekliyorlar."

Sessizlik odayı dolduruyor. Söyleyeceklerinden korktuğu için mi geri çekiliyor? Yoksa benimle bir çizgiyi aştığı için pişmanlık mı duyuyor?

Ben de onun için yeterince iyi değilim. O öpücük hayal ettiği gibi değildi. Bahse girerim istediği her güzel kadını elde eder.

"Sakın buna cüret etme." Ondan uzaklaşırken sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışıyorum. Beni bazen kendimden daha iyi tanıyor olabilir, ama bu iki şekilde de işe yarıyor.

"Neye cesaret edeyim?" Her zamanki Aleksey'den çok farklı olarak sessizce cevap verir.

Boğazımdaki yumruyu, midemde uçuşan kelebekleri yutkunarak geçiririyorum. Dudaklarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

Eğer yanılsa, neden bu kadar doğru hissettirdi? Hatta mükemmel. "Buna hata diyebilirsin," diye dürüstçe cevap verdim.

Asıl kastettiğim benim.

Asla yeterince iyi olamamanın verdiği hasar yıllar boyunca beni kırdı ama bunların hiçbirisi Alexei tarafından reddedildiğimde hissededeğim acıyla kıyaslanamaz.

Onsuz bir hayat mı? İmkansız.

Benim alanıma girdiği anda dünyam sessizleşiyor, mümkün olan en iyi şekilde. Şüphe, kendinden nefret etme, acı. Hepsi dağılıyor ve zihnim ve bedenim huzura kavuşuyor.

Alexei zihnimin karmaşasında aradığım sakinlik.

Yüzünü görmek için ona doğru dönüyorum.

Evrenimi döndüren adam. Varlığı beni ayakta tutan adam. Günlerim ne kadar karanlık olursa olsun, o yanımdayken her zaman ışık vardır.

Dövmeli parmağını alt dudağında gezdirerek başını sallıyor.

Yerimde sabit duruyorum. Donup kaldım. Beni paramparça etmesini bekliyorum.

Çenemi nazikçe ona doğru kaldırıyor. Normalde vahşî olan gözleri yumuşadı.

"Benim için o öpücük asla olamazdı. Ya senin için? Bu şimdiye kadar yaptığın en büyük hata olabilir, pchelka."

"Ne demek istiyorsun?"

Asla. Ben de bunu demek istemiştim.

"Durabilir miyim bilmiyorum. Bu, sana olan bağımlılığımı geri dönebileceğimizin bir adım ötesine taşımış olabilir."

Sormalı mıyım emin değilim. "Tekrar yapmak istemiyor musun?"

Kaşlarını kaldırıyor. Ama şu anda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey var. Korku.

"Senin uyumaya, benim de seni korumaya geri dönmeye ihtiyacım var." Alnıma bir öpücük konduruyor ve kendini yataktan iterek beni boş ve yalnız bırakıyor.

O yanımda olmadığında ben de böyle hissediyorum.

Yalnız uyanmayı beklemiyordum.

Yaşadığım onca şeyden ve dün geceden sonra, Alexei hala gitti mi?

Belki bana bir mesaj göndermiştir. Kalacağını düşünmek aptalca.

Birlikte değiliz ki.

Ama yakalandığımda tek düşünebildiğim oydu.

Aynada kendime bir göz attığımda neden gittiğini anlıyorum. Yanağımdaki taze dikişler, Kirill'in bıçağı sapladığı yeri işaret eden kırmızı şiş kenarlarla keskin bir tezat oluşturuyor.

Siktir et onu.

Umarım onu buluruz ve hepimize yaptıklarından dolayı onu paramparça ederiz.

Öfke içimi titretiyor.

Buna nasıl cüret eder? *Beni* ailemden, sevdiğim insanlardan ayırıp *mahvetmeye*?

Neredeyse ölüyordum.

Sanırım bir parçam yaptı.

Hâlâ güçsüz olduğum halde mutfığa doğru ilerlediğimde buzdolabımın tamamen yiyeceklerle dolu olduğunu görüyorum.

Parmak sandviçler, çilekler ve her çeşit içecek bana bakıyor.

Burada başka ne var?

Bahse girerim hepsi Alexei'ydi. Ya da Mikhail. İkisi de benimle ilgilenme konusunda iyidir.

Nikolai'nin umurunda değil. Umursasaydı, beni düğününe davet ederdi.

Belki de ona hâlâ kızgın olmamalıyım. Ama olmamak çok zor.

Alexei nerede? Onun yokluğu her şeyden çok acıtıyor.

Bir sandviç ve meyve suyu alıp oturuyorum ve mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu otuzuncu kez kontrol ediyorum.

Atıştırmalıklar beni doyuruyor. Yakalandığımda yemek yemeden o kadar uzun süre kaldım ki, sanırım midem küçüldü. Muhtemelen iyi bir şey.

Kimse beni şişman ve sakat istemiyor.

Bu en iyisi. Evdeki tüm bu fazladan çöpleri atmam gerek.

Duraklatma içinde ön . Alexei'nin şeker bin, o yapar Acaba onun da gitmesi gerekiyor mu?

Evet. Ona ihtiyacım olduğunda burada olamayacaksa, bunu sadece varlığı için ona yalvarmak için burada tutmak istemiyorum.

N e olduğunu anlamadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve ağzımın yanındaki yarayı kanatıyor.

Umurumda değil.

Beni terk etti. O cehennem çukurunda sonsuza dek oturmama izin verdiler. Onlara ihtiyacım yok.

Hiçbirine ihtiyacım yok.

Her şeyi dışarıya, çöp kutularına taşıırken bacaklarım titriyor. Hepsini evin içinde tutma düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Aslında.

Tuvalete koşup sandviçi kustum. Gazozun karbonatı vücudumu şiddetle terk ederken burnumu yakıyor.

Saatimdeki kalp atış hızı tavan yaptı. Dur.

Kendine gel.

Belki de hepsi benden nefret etmiyordur. Bunu öğrenmem gerek.

Kuyruğun içine düşmek çok kolay.

Mikhail bir keresinde bana, uçarken uçak düşmeye başlarsa, geri çekilmeden önce tam gaz gitmesi gerektiğini söylemişti.

Ben de öyle yapmalıyım. Nikolai'ye gidip benimle bir sorunu olup olmadığını soracağım.

Kıyafetlerimin bu kadar bol olmasından nefret ediyorum. Üzerime tam oturan bir şey bulana kadar birkaç kıyafet giymem gerekiyor.

Neden böyleyim?

Nikolai umursamamalı. O benim kardeşim. Beni koşulsuz sevmesi gerekmez mi?

Her zaman mükemmel olmaya çalışmak çok yorucu. Ama bu kadar çok çabalamam gerekmemeli.

Evden çıkıp çöpün yanından geçerken içimi bir suçluluk duygusu kemiriyor.

Belki de yemeği çöpe atmamalıydım. Yol boyunca bunu yaptığım için kendimi tekmeledim.

Nikolai benimle arabada buluşmak için dışarı çıktığında şaşırdım.

"Lara! Gelmene sevindim, Elena seni sorup duruyordu." Nikolai beni kollarının arasına alıp sertçe sarılıyor. "Endişelendik," diye fısıldıyor başımın tepesine doğru.

Cebimdeki telefonum çalıyor, ben de geri çekiliyorum.

ALEXEI

Neredesin? Yüzmeye gittim ama döndüğümde gitmiştin.

BEN

Nikolai'nin evindeyim.

ALEXEI

Yola çıkıyorum.

"Alexei mi o?" Nikolai beni izliyor.

"Evet, yolda geliyor."

Başını sallıyor. "Merak ettim. Sana kafayı takmadan bir saniye bile geçirmedim. Seni bir süre onsuz görmeyi beklemiyordum."

Şimdi onlardan şüphe ettiğim için kendimi gerçekten kötü hissediyorum.

"Hadi içeri girelim, yeğenimi özledim." Kolumu onunkine dolayarak, verandaya çıkan kısa basamakları dengesiz bir şekilde çıkıyorum.

"Doktorun seni kontrol ettiğinden emin misin? İyi besleniyor musun?" Nikolai biz içeri girerken soruyor.

Sanırım ona çok fazla güveniyorum.

"Ben iyiyim." Tek yaptığı beni daha bilinçli yapmak.

"Lara Teyze!" Elena kollarını açarak odasından merdivenlerden bana doğru koşuyor ama yüzüme bakınca yavaşlıyor.

"Tanrım! Yanağına ne oldu?" Küçük elleri havaya kalkıyor ve şok içinde kendi çenesini kavırıyor.

Hayır, o da mı?

Gözyaşlarım geri dönüyor ve dudaklarıma doğru akıyor.

"Lara Teyze iyi," diyor Alexei kapıdan. "O Çivi gibi sert ve hayatta kalan biri."

Elena onun sözleriyle yatışmış gibi kollarını belime dolayarak hızla sarılıyor. "Seni gördüğüme sevindim."

Ama aynı hızla geri döner ve yukarı koşar.

Onun gidişini izlemek beni üzüyor. Sadece yedi yaşında olduğunu biliyorum ama benden uzaklaşması canımı acıtıyor.

"Nasılsın?" Mila yaklaşırken uzun kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

Çekingen de olsa gülümsemesi samimi görünüyor.

"Zaten diyet yapmam gerekiyordu." Sırıtişına karşılık vermeye çalışıyorum. Yine de dudaklarım titriyor.

Alexei'nin kolu belime dolanıyor ve ben de refleks olarak ona doğru eğiliyorum.

"Saçmalama," diye gülüyor Mila. "Bence bu dışarı çıkıp cheesecake yememiz gerektiği anlamına geliyor."

Atletik yapısı eğitilmiş bir suikastçı olmasından kaynaklanıyor.

Mafya için çalışıyor olabilirim ama yine de masa başı bir iş. "Emin değilim. Bunu başka bir zamana erteleyebilirim."

"H a d i , eğlenceli olacak!" Mila, bakışlarını hiç ayırmayan Nikolai'ye yaklaşır.

Rahatsızca yer değiştiriyorum. Yeni evlilik yüzükleri ışıkların altında parlıyor gibi görünüyor.

Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Genelde Alexei'ye bu kadar yakın olmak sadece bir tesellidir. Ama dünden sonra, onun ne kadar yakın olduğunun son derece farkındayım.

O uzaklaştığında fark ediyorum.

İstediği gibi gelip gidebiliyor ve kimse bunun için onu yargılamıyor gibi görünüyor. Onda bir düzen yok, sadece kendiliğindenlik var.

Bir durumdan öylece ayrılabildiği için biraz kıskanıyorum. Siktir et. Neredeyse lyordum. Bunun için bir denek olmalı.

Onu dışarıda takip ettiğimde bisikletine yaslanmış halde buldum.

O değil bak at Ben, veya Hatta
kabul etmek Benim varlığım.

"Seni eve götüreceğim," diyor dönmeden.

"Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemeden arkasından bisikletine tırmanıyorum ve gecenin içinde kayboluyoruz.

BÖLÜM 25

ALEXEI

Şarkı- Silence, Marshmello, Khalid

Kollarının bana sarılması artık çok farklı.

Onu yakınımda tutmanın ve dudaklarının tadına bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tek düşünebildiğim bu.

İşin garip tarafı, ilk defa bir konuda kendimi tutuyorum. Sonuçlarından korkmadan, aklıma esen her şeye boyun eğmeye çok alışkınım.

Ama onunla ilgili çok gerçek sorunlar olduğunu biliyorum.

O benim hayatımdaki en önemli şey. Yaşamak için tüm amacım.

Onu uzaklaştırmak ya da sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum.

Onu Nikolai'nin evinde gördüm. Elena arkasını döndüğünde yüzünde titreşen acıyı. Kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğünde dudağını nasıl çiğnediğini ve başparmağını nasıl karıştırdığını.

Yanıliyordu. Onu hep görüyorum.

Sanki odadaki tek ışık o. O benim odak noktam. Ne kadar kırık olduğunu görebiliyorum.

Ve bu sınırı aşmanın herkes için durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyorum. Dün gece ayrıldım çünkü kafam berbat durumda.

Genelde oturup düşünen biri değilimdir ama Niki ve Miki gider gitmez yaptığım şey bu oldu. Kafamın içindeki sesleri görmezden geliyorum ama konu Lara olunca bana bağırlıyorlar.

Sahip olduklarımızı kaybetme korkusu bizi ele geçirir.

Benim kadar berbat durumda olan biri nasıl sevebilir ya da sevebilir?

Ben deliyim, aptal değil. Benden daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Bu düşünce ruhuma saplanan bir bıçak gibi.

Bisikletten inmesine yardım ettiğimde ve minik eli benimkinin içine girdiğinde, kıvılcımlar koluma sıçırıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"İçeri geliyor musun?" diye fısıldıyor.

Gergin ya da üzgün.

Başımı sallıyorum. Onun huzura ihtiyacı var, kaosa değil. Onu koruyabilirim. Kendimden bile.

"Sana ihtiyacım olduğunu göremiyor musun? Şimdi, her zaman. Benden uzaklaşma. Çekmeyeceğine söz vermiştin," diye burnunu çekiyor.

Bir adım öne çıkıp kollarımı ona doluyorum ve o da yüzünü göğsüme gömüyor.

Gözyaşları. Onlar benim

hatam. "Seni

kaybedemem, Alexei."

Ona daha sıkı sarılıyorum. Bu düşünce benim en kötü kâbusum. "Asla olmayacaksın, sonsuzluk sözü verdim."

Ya ona arzuladığı sevgiyi verebilecek bir erkek olamazsam? Bunu yapabilir miyim ki?

Sesi öfkeyle karışık. "O zaman benden uzaklaşmayı bırak. Ne oldu? Senin için yeterince iyi değil miyim? Lara, her zaman yan çizgide, asla ilk tercih değil. Her zaman lanet bir belki."

Geri çekilip omuzlarını kavırıyorum.

"Durun. Öyle değil. Asla böyle düşünme," diyorum sertçe.

Ona yaptığım bu mu? O ikinci randevuları hiç yaşamamasının sebebi benim. Ve bu yüzden, onu yetersiz olduğuna inandırdım. Ona acı çektiren benim.

Tek istediğim onun mutlu olmasıydı ama onu kıran

bendim. Onun lanet olası bir belki olduğunu düşünmesini sağladım.

Bu

dünyanın.

O bu

dünyadan

değil.

Her sabah kendimi yataktan kaldırmamın sebebi o.

Kendimi öldürtmediğimden emin olmamın sebebi.

Günün ilk ve son düşüncesi hep o oluyor. Aslında, onun aklımda olmadığı bir dakika bile yoktur.

"Bu gezegende senin kadar özel, senin kadar içi ve dışı güzel kimse yok Lara. Senin standartların yıldızlarda olmalı, benimle birlikte cehennem çukurlarında değil."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Bana söz vermiştin, Alexei. O öpücük sahip olduğumuz şeyi mahvetmeyecekti."

"Olmayacak," diye cevap veriyorum çabucak. Buna izin veremem.

"Pek öyle görünmüyor." Yere bakıyor. Onu üzüyorum.

Onu tekrar öpmek istiyorum. Onu yatağa götürüp sarılmak istiyorum. Ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu her şekilde göstermek istiyorum.

Benim gördüğümü o da görene kadar her santimine tapmak istiyorum.

Ama yapamam. Çünkü bir öpücükten sonra olan buysa. Ölene kadar döngüde tekrarlayacağım bir an, daha fazlasını yaparsak ne olur?

Hayatımdaki en iyi şeyi kaybedeceğim.

"Yellowstone'un bir bölümüne ne dersiniz, tüm şekerlerinizi yerim ve sizi güldürürüm?"

Burnunu çekiyor ve bana bakıyor.

Gözleri beni yakıyor. Daha fazlasını istiyor, bunu görebiliyorum, hissedebiliyorum. Ben de öyle. Ama şimdi zamanı değil.

Gözlerini hızla kırıştırarak başka yöne kayıyor. "Bir süredir yeniden doldurmadım."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve kolum karıncalanıyor. Evimdeymişim gibi hissediyorum, sıcaklık ve yumuşacık.

Lara'nın bakışları ellerimize ve tekrar yüzüme kayıyor.

Kahretsin, çok güzel.

Başımı sallayarak bizi koridoruna götürdüm.

"Sen, otur." Kanepeyi işaret ediyorum.

"Ben atıştırmalıkları getireyim. Bugün sağlıklı beslenmek istemiyorum." Ona sırtıyorum ve o da gözlerini devirerek gülümsemesini bastırıyor.

İşte b a ş l ı y o r u z . Hafifliyor ve dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlama.

Battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırıp rahat ettiğinden emin olduktan sonra yatağın benim tarafımdan kayıyorum. Yüzündeki dağınık saçları kaldırmadan duramıyorum ve bunu yaptığımda teninin yumuşaklığı yanağını okşamama neden oluyor.

Keşke benim olabilseydi.

Geri çekildiğimde komodinin üzerinde telefonum yanıyor. Onu kaptım ve kendimi onun odasından çektim.

N

Bizimle Vox'ta buluşun. Bir sorunumuz var. Silahlı ve çılgın olun.

Dudaklarımdaki sırtıştan kurtulamıyorum.

Belki de ihtiyacım olan şey budur, ellerime kan bulaşması. Belki bu kafamı temizler, hayatları sona erdirmek en özgür olduğum yerdir.

Ve hala bu pisliklerden dünyayı kurtararak onu koruyorum.

Çıkarken bir lolipop alıp kavanozu dolaba geri koydum. Gidip ona biraz yiyecek almalıyım.

Onda sadece kötü ş e y l e r var, normalde hepsi sağlıklı şeyler. Ama bu onu mutlu ediyor. Daha fazlasına ihtiyacı var.

Tamam.

İnsanları öldürün. Çilek al. Sheila'yı kontrol et. Belki ben biraz uzak dururken Sheila Lara'ya iyi bir arkadaş olur.

BÖLÜM 26

ALEXEI

Vox'ta işimiz bittiğinde, kendimden memnunum.

En az on kişiyi öldürdüm. Gerçi bu spor ayakkabıları çöpe atmam gerekiyor. İri bir adamın kafasına vurduktan sonra tabanlarında beyin parçaları kaldığından eminim.

Ivan bu fedailerden istediği kadarını gönderebilir, hepsinin sonu aynı olur.

Kirill ve Ivan'ı öldüreceğimiz planın gerçekleşmesini bekliyorum. Bu bokun bitme zamanı geldi.

Vegas Mikhail'in.

Dürüst olmak gerekirse, Rusya'da da yönetimi devralacağını düşünüyorum.

Benim işim artık Lara'yı korumak.

"Eve mi gidiyorsun?" Bisikletlerimize yaklaşırken Jax sesleniyor.

Ducati'si çok güzel, neredeyse bir tane alıyordum ama Lara tamamen siyah BMW'yi beğendi, ben de tabii ki onu tercih ettim.

"Önce Lara'yı kontrol edeceğim, sonra gelirim." "Bira istemiyor musun?" Jax barı işaret eder.

Kaskımı kaptığım gibi onunla yüzleşmek için dönüyorum. Lara'yı daha önce bırakmak hoşuma gitmemişti ve Ivan'ın daha fazla

tahmin ettiğimizden daha fazla adam koruma içgüdümü harekete geçirdi.

"Bu gece olmaz. Dövüşmek uykumu getiriyor." Gözlerini deviriyor.

Lara ile yatağa girip sarılmak istiyorum. Yapamam ama istiyorum.

"Onun için iyi bir arkadaşsın." Jax başını sallar. Arkadaş.

Bundan daha fazlası olmak istiyorum. Sorun da bu. Belki Jax anlar. Belki de anlamaz. Kimse beynimin nasıl çalıştığını anlamıyor.

"Yarın görüşürüz." Kaskımı takıp bisikletime atladım ve Lara'nın evine doğru yola çıktım. Evine yaklaşıırken, caddenin karşısına park etmiş karartılmış bir Audi görüyorum.

Bunu daha önce burada hiç görmemiştim. Buraya ait değil.

Bisikletimi yolun kenarına bırakıp çakımı çıkarıyorum, arkamda tutuyorum ve araca yaklaşıp sürücü tarafındaki cama vuruyorum.

Yavaşça indiriyorlar ve at kuyruğu yapılmış siyah saçları olan iri yapılı bir adamla yüz yüze geliyorum.

"Buraya park edemezsiniz. Özel mülk," diyorum ona. Boş sokağa bakıyor.

"Hiçbir soruna neden olmuyorum." Rus aksanı kalın.

Parmaklarım bıçağın etrafında sıkılaşıyor. Küçük olabilir ama çok güçlü.

Telefonuna ulaşmak için b a ş ı n ı konsola çevirdiğinde işareti görüyorum. Ivan'ın çetesinin IV'ü.

Hepimizin örtbas ettikleriyle aynı.

Bana dönmesine fırsat vermeden bıçağın ucunu dövmenin olduğu yere saplıyorum.

V bugün noktayı işaretliyor.

Omzundan aşağı kan akıyor. Onu iyi yakaladım.

"Seni orospu çocuğu," diye mırıldanıyor, boğazının kenarına tutunarak.

Ugh. Daha çabuk ölmesi lazım.

Ateş edemem. Burada olmaz. Burası sessiz bir mahalle ve Lara'yı ürkütmek istemiyorum.

Ben de onu bıçaklamaya devam ettim.

Biri eline saplandı. Onu çekip acı içinde çığlık atarken, kısa bıçağı tam gözüne saplıyorum.

Ona delikler açmayı bitirdiğimde, direksiyona yığılıyor ve kornaya basıyor.

"Siktir," diye tısladım.

Bu ölü yumruyu geri çekerek, yolcu tarafına doğru düşmesi için onu itiyorum. Bıçağımı siyah tişörtüne silerek cebime geri koydum ve cep telefonumu çıkardım.

Numaraları yazamıyorum, lanet olası parmaklarım kan içinde. Burnumu tuşlara basmak için kullanarak Enzo'yu arıyorum.

"Ne yaptın sen?" Derin İtalyan sesi gümbür gümbür geliyor.

"Lara'nın önünde park halinde duran Audi'de çok sayıda bıçak yarası olan ölü bir Rus var."

"Hallediyorum."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve Lara'nın evine gittim. Güvenlik kodunu biliyorum ve bir anahtarım var, bu yüzden kolay.

Gizlice girerken, onu uyandırmamaya dikkat ediyorum.

Yatağında olacak, saat sabahın biri. On bir civarında uyumaya meyillidir.

Ayakkabılarımı ön kapının yanında çıkarıyorum, dağınıklıktan hoşlanacağını sanmıyorum. Merdivenlerden sessizce çıkıyorum, kapısını iterek açıyorum ve çerçeveye yaslanıyorum.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, nefes alıp verişinin düzenli yükselişini ve düşüşünü dinliyorum.

Beni sakinleştiriyor.

BÖLÜM 27

LARA

Dün gece sesler duyduğuma yemin edebilirim.

Hayır, gerçekten ses değil, daha çok ben yattıktan sonra evimde bir şeylerin hareket ettiğini *hissetmek* gibi.

Kirill'le olanlardan sonra paranoyaklaşmış olmalıyım. Uykularım, onun beni yere yatırdığı ve yüzüme defalarca bıçak sapladığı kâbuslarla alay ediyordu.

Hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor.

İpek bornozumu üzerime geçirip mutfağa doğru yürürken köşelere bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki bir şey beni izliyor ya da izliyordu ve gölgeler hâlâ pusuda bekliyor gibi bir his var.

Kes şunu. Paranoyaklaşıyorum.

Yoksa ben mi? Kirill'in beni bulması beni şaşırtmaz. Adamları beni Alexei'nin evinde bulmayı başardı, neden burada olmasın?

Bu sabah hiçbir şey cazip gelmiyor. Kahve ya da çayla uğraşmak istemiyorum.

Belki sadece bir bardak ılık su. Bu karnımı bir süreliğine doyurur.

Ama ön kapının yanındaki halıya odaklandığımda, fincanım parmaklarımdan kayıyor ve soğuk fayansların üzerinde paramparça oluyor.

Bu da ne böyle?

Beyaz halının üzerinde bir damla kan var.

Aman Tanrım! Hayal görmüyordum! Evime kim girmiş olabilir? Ne yapıyorlardı?

Kahretsin.

Neden içeri girip beni tekrar almasınlar ki? Ya da bana dokunmasınlar.

Sanırım hasta olacağım.

Bu Kirill'in oynadığı boktan bir oyun olmalı. O pisliğin ölmesi gerek.

Aceleyle odama dönüp rekor sürede giyindim. Kendi evimde kendimi rahat hissetmiyorum. Kim bilir ne görüyorlar?

Kamera koydular mı? *Değiştiğimi gördüler mi?*

Bu da midemde çalkalanan ılık suyu boşaltmak için tuvalete koşmama neden oluyor.

Buradan defolup gitmem gerek.

Tabancamı kaptığım gibi çantama atıyorum ve arabama atlıyorum.

Ellerimin titremesinin durması neredeyse tüm yol boyunca sürdü.

Alexei neden kalamadı? Beni güvende hissettiriyor. Ve dudaklarım karıncalanıyor.

Sadece bir öpücük her şeyi mahvetti. Onsuz bir enkaz gibiyim.

Kumarhanenin ilk katındaki kahve standının önünden geçerken topuklarım beton zeminde tıkırdıyor.

Bugün vaktim yok, Mikhail'le konuşmam gerek.

Kapısına hafifçe vurduktan sonra içeri daldım ve masasının önünde birdenbire nutkum tutulmuş bir şekilde durdum.

"İyi Sabah, Lara. Ne var ile ve geyik içinde farlar nasıl görünüyor?" Bana göz kırpmıyor.

Nefesim çok hızlı geliyor, bu yüzden kanepeye geçiyorum ve minderlere yığılıyorum.

Mikhail ayağa kalkıp üzerimde yükseldiğinde, önümde çömelmeden önce ışığı kısa süreliğine engelliyor. "Söyle bana. İyi misin?"

Kelimeleri oluşturmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Sanırım dün gece biri evime zorla girdi."

Homurdanıyor ve ayağa kalkıyor, geniş yumrukları kalçalarında sıkılaşıyor. "Kim? Onları öldüreceğim," diye homurdanıyor.

"Bilmiyorum, sorun da bu." Yanaklarıma dökülmek üzere olan gözyaşlarımla savaşırken boğazımın arkasında bir düğüm oluşuyor. "Enzo'ya kontrol ettirebileceğini umuyordum. Hâlâ en azından sokak kameralarına erişimi yok mu?"

Enzo'nun her yerde gözü var. Her şeyi en iyi o bulur.

Mikhail duraklar. "Evet, bu harika bir fikir." Elini kaldırır ve kabuk bağlamış parmak eklemlerini çatlatır.

"Dün gece bir kavgaya mı karıştın?" İçeri ilk girdiğimde yaraları fark etmemiştim.

"Evet. Herkes işin içindeydi. Sevgili babacığım Jax ve Nikolai'ye bir avuç dolusu fırlattı, Vox'tan ayrılırken onları pusuya düşürdü." Başını iki yana sallıyor. "Ivan etrafta olduğu sürece hiç barış olacak mı?"

"Sence babam peşimden gelir mi?" Bu soruyu sormaktan nefret ediyorum çünkü cevabından korkuyorum.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Bu olmadan önce hepimiz ölürüz." Duraksıyor, yüzümü inceliyor. "Seni güvende tutmak için Alexei'nin yanına taşınmasını sağlayabilir miyim?"

"Hayır." Alexei'nin benimle hiçbir şey yapmak istemediğini görebiliyorum, benim istediğim şekilde değil.

Ama Mikhail bana sanki bu yeterli bir cevap değilmiş gibi bakıyor.

"Yani, o sizin için daha yararlı, bunu ikimiz de biliyoruz. Savaşmak için ona ihtiyacın var." İşte, bu yardımcı olmalı.

Mikhail'in kalın kaşları burnunun üzerine düşüyor. "Onu sokağa atmaktansa korumada kalmanı tercih ederim. Ama tamam, eğer onu orada istemiyorsan, bunu yapmayacağım." Elini kaldırır

eliyle beni işaret etti. "İkinizin arasında ne olup bittiğini çözün. Aranızdaki anlaşmazlık yüzünden şu anda hiçbir işe yaramıyor."

Midem düğümleniyor. Alexei de mi berbat durumda? Geri çekilenin o olduğunu sanıyordum.

Bu düşündüğümde daha da karmaşık.

BÖLÜM 28

ALEXEI

"ALEXEI, dün gece Lara'nın evinde birini gördün mü?" Enzo telefonda homurdanıyor. "Mikhail cevapları bulmak için çok önemli bir toplantıyı yarıda kesti ama kameralarda tek görebildiğim sensin."

"Kahretsin, davetsiz bir misafir mi vardı?" İçimde öfke kaynıyor. "Onları öldüreceğim! Ona zarar verdiler mi?"

"O iyi. Sadece korktu ve haklı olarak korktu. Bak bakalım bir şey bulabilecek misin?" Sanki başka biriyle konuşmak için durmuş gibi. "Gitmem gerek."

Hay sikeyim. Onları görmediğime inanamıyorum. Kimdi o? Bahse girerim Kirill'in adamlarından biriydi. Hepsinin arkasında Ivan var.

Arkadaşlarıma, sevdiğim insanlara yaptıkları için o adamdan nefret e d i y o r u m .

Bana deli diyen bir sürü insan var ama o adam bir canavar.

Başımın arkasına aldığım ani bir darbe beni anılarımdan koparıyor.

"Alexei, dikkatini veriyor musun?" Nikolai'nin ağzı bana bakarken ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Ha? Oh, evet." O kapıya göz kulak olmamız gerektiğini unutmuşum." Bir ara sokakta kokuşmuş bir kışın arkasında çömelmişim.

Çöplük. Bunun izini nasıl kaybettim?

"Dikkatinizi verin. O köşeye geri dönmek zorundayım. Zamanında kontrol et ki geri gelip seni tekrar tokatlamak zorunda kalmayayım." Saklandığı yere gitmeden önce geniş omuzları kamburlaşarak gecenin içine doğru ilerliyor.

Keşke Jax, Nikolai'nin peşime düşeceği konusunda beni uyarsaydı. Telefonuma baktığımda birkaç kez yaptığını gördüm.

Lanet olsun.

Kıpırdamadan durmak için elimden geleni yapıyorum ve kulübün girişinin silik hatlarına odaklanıyorum. Titreyen lamba ışığı başımı ağrıtıyor.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Nikolai nihayet binaya karşı bir siluet oluşturacak kadar kayıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Geleceklerini sanmıyorum. Hadi buradan siktir olup gidelim. Mila bu akşam tadı gerçekten harika olan bir yemek yaptı," diye inliyor ve geriniyor.

"Krep mi?" Jax yaklaşırken alay eder.

"Komik." Nikolai esniyor ve araçlara doğru ilerliyor.

Hepimize Mila'nın olmadığı biri gibi davranarak ona yemek yapmaya kalkıştığı zamanın hikayesini anlattı.

Kahvaltının tadının hokey diskleri gibi olduğunu söyledi.

Sanırım hâlâ yemeğini denediğine göre onu gerçekten seviyor olmalı.

Lara neden hiç yemek yapmıyor? Yediği her şey ya gerçekten çok sağlıklı ya da onun için berbat.

Onunla normal yemek yok.

Tuhaf. Daha önce fark etmemiştim. Belki de buna daha fazla dikkat etmeye başlamalıyım.

Şimdi başlayacağım.

Motosikletimin motorunu bir blok ötede durdurup son birkaç yüz metreyi iterek evinin önüne geliyorum ve kapısının hemen içine park ediyorum.

Işıklar açık, yani evde olmalı. Kameralardan da hareket algılama uyarısı almadım.

Tetiklememek için onları kapatsam iyi olacak.

Oturma odasının önündeki açık çimenlikten geçerek İspanyol tarzı villa boyunca ilerleyip egzersiz aletlerinin bulunduğu boş yatak odasına ulaşıyorum.

Koşu bandında terliyor. Neredeyse kendini tükenme noktasına kadar zorluyor gibi görünüyor.

Bunu neden yapıyor ki? Zaten zayıf ve formda, neden sürekli bu konuda endişelendiğini anlamıyorum.

Kıyafetler hakkında konuşmaya başladığında gözlerinin dolduğunu görüyorum. Ona hiç keyif vermiyor gibi görünüyorlar.

Belki de hiç giymemeli.

Bu düşünceyle aletim fermuarıma doğru zonklamaya başlıyor.

Sonunda koşmayı bıraktığında, çökmek üzereymiş gibi görünüyor. Kemer yavaşladıkça bacakları titriyor ve kemerden inerken neredeyse tökezliyor.

Oraya koşup onu yakalama isteğiyle savaşmak zor. O pislik Kirill'in elinde çok şey yaşadı, keşke kendine de işkence etmeseydi.

Keşke banyosunda bir kamera olsaydı da duşa girerken onu izleyebilseydim. Orada biri saklansaydı, asla bilemezdim.

Onu göremediğim yerde güvende değil.

Tuvalet kapısına bakarken sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor.

Sonunda kolun döndüğünü ve Lara dışarı çıkana kadar çatlaklardan buhar çıktığını gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor.

Ortasına sardığı kalın beyaz bir havludan başka bir şey yoktu.

Ama çıplak omuzları ve bacakları hâlâ nemden parlıyor. Avuçlarımı onun üzerinde gezdirip nemi silmek istiyorum.

Pürüzsüz tenini ve son damlacıkları da yakıp yok eden sıcaklığını hissetmek için.

Sikeyim.

Ben sadece onu korumak için buradayım, bu benim işim. Ona takıntılı olduğum ya da onu hayal ettiğim için değil.

Tamam, o iyi. Burada daha fazla duramam yoksa onun çalılıklarında otuzbir çekeceğim. Ve muhtemelen davetsiz misafir de o zaman ortaya çıkar.

Tek elle dövüşmek zor.

Çöp kutusunun kapağı kapalı. Biri karıştırmış mı? Kontrol etsem iyi olur.

Bu da ne böyle? Genelde benim için stokladığı şekerlerden bir yığın ambalaja benziyor.

Hepsini yedi mi?

Bu kadar hızlı koşmasına şaşmamalı.

Daha önce de bu kadar şekeri bir kerede yemiştım, gençken.

Beni üç gün boyunca hasta etti.

Çimenlerde yumuşak bir yer bulup oturuyorum, böylece yatak odasını izleyebiliyorum. Kısa bir süreliğine dolabın içinde kayboluyor ve geri döndüğünde üzerinde gümüş rengi bir tişört ve şort var.

Yorganın altına girmeden önce odasının yumuşak ışığındaki parıltı ve ardından pencereler kararıyor.

O güvende olacak, ben burada kalıp bundan emin olacağım.

BÖLÜM 29

LARA

Küçük resmimi karıştırmak telefonuma Alexei'den bir bildirim gelmesini sağlamıyor. Kahvaltıda yediğim fazladan üç dilim peynir ve kraker de öyle.

Neden gelmedi?

Bizi mahvedecek bir şey mi yaptım? Tek istediğim

o. Hala bir haber yok.

Belki bir şey olmuştur?

Onun gökyüzüne atladığı ve paraşütünün açılmadığı bir görüntü kafamda beliriyor ve onu çıkaramıyorum.

İyi olup olmadığını bilmem gerek. Eğer yaşıyorsa bile.

"Nikolai? Günaydın," diye kekeleyerek tabağımda bir kraker daha itiyorum.

"Lara. Nasılsın?" Sesi soluk soluğaydı. "Ne oldu?" Beni acele ettiriyor.

Neden kendimi hep uygunsuz hissediyorum?

"Alexei'yi son zamanlarda görüp görmediğinizi merak ediyordum. Ödünç aldığım fazladan şarj kablosu var." Bu muhtemelen bulduğum en saçma bahane.

Nikolai kulağıma bir şeyler söylüyor ama koşuyormuş gibi itişip kakıştığını duyabiliyorum. "O burada. Benimle birlikte."

"Oh." En azından Alexei'nin hayatta olduğunu biliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Babamın şerefsizlerinden birinin peşindeyiz," diye homurdanıyor. "Gitmeliyim, Alexei'ye şarj cihazını haber vereceğim."

Telefonu kapatmadan önce birkaç boğuk kelimenin daha ağzından kaçtığını duyabiliyorum.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Alexei yaralanmadı, sadece benden kaçıyor.

Muhtemelen daha iyisi için. Onun yanında kendimi zar zor bir arada tutabiliyorum. Ve bana yepyeni bir kırılma alanı açtı.

Bazen benden daha zeki oluyor. Belki benim göremediğim bir şeyi görüyordur ve biraz boşluğa ihtiyacımız olduğunu biliyordur.

Zaten işe gitme vakti geldi. Onun için sonra endişelenirim. Geceler en zordur.

Bütün kıyafetlerim iğrenç. Tam oturmuyorlar.

Ne giyersem giyeyim, ne kadar çaba harcarsam harcayayım, bana bakan yansımadan her zaman nefret ediyorum. Asla yeterince iyi olamayacağım.

Sanırım bu, nasıl görüldüğümün önemli olmadığı anlamına geliyor. Neden bu kadar uğraşıyorum?

Kirill'den ayrıldığımdan beri tadı güzel olan her şeyi yeme dürtüsüyle savaşıyorum.

Siktir et.

Kumarhaneye giderken, uzun zamandır gitmediğim bir yerde durdum.

Donut dükkanı.

Tanrım, burası harika kokuyor.

Eminim bir düzine alsam Mikhail de ister.

Tatlı aroması arabama siniyor ve yapışkan sırlı olanlardan birini kutudan çıkarıp tadına bakmadan duramıyorum.

Kesinlikle çok lezzetli. Sanki aylardır açmışım da bu ilk ısırılmış gibi.

Parmaklarımı yalayarak, otoparka girmeden önce bitiriyorum.

Tam kapıya ulaşıyordum ki suçluluk duygusu akmaya başladı. içinde.

Ne yaptım ben?

Bütün o şeker mi? Günün geri kalanında beni şişirecek ve şişmanlatacak.

Mikhail'in ofisine girerek kalan on bir tatlıyı onun büyük meşe masasının üzerine fırlatıyorum.

"Bu da ne?" Bilgisayarından başını kaldırıyor.

"Daha fazla yiyemem." Kalçalarım doğru akan korkunç kalorileri düşündükçe zaten midem bulanıyor.

Uzun bir süre bana bakarken koyu renk gözleri kısılıyor. "Lara... kulübeye ne zaman dönüyorsun?"

Bu beni rahatsız ediyor. "Kaçırılmaktan ve işkence görmekten kurtulduktan hemen sonra benden kurtulmak mı?" Vurgu yapmak için parmağımı yüzüme doğru itiyorum.

Kaşları kalkıyor ve derin bir nefes alıyor. "Hayır. Dışarıdaki ziyaretlerinizin ne kadar rahatlatıcı olduğunu biliyorum ve yaşadığınız onca şeyden sonra belki biraz sessiz zaman geçirebilirsiniz diye düşündüm."

Arkasına yaslanır ve elini başının arkasına bağlar. "Seni sevdiğimi biliyorsun Lara. Sana yardım etmek için her şeyi yaparım. Seni ararken bu şehri yakıp yıktık. Ama seni içten içe inciten şey hakkında hiçbir şey yapamam. Keşke yapabilseydim."

Uzanıp bir çörek alırken sandalyesi kaslı gövdesinin altında gıcırıyor. "Ama sanırım seni kurtarmak için üzerime düşeni yapmak için bunları yemem gerekiyorsa, senin için şeker içinde acı çekeceğim." Bana gülümserken yanaklarındaki maske sıkılaşıyor.

Telefonum cebimde titriyor ve dikkatimi ona cevap vermekten alıkoyuyor.

"Alexei?" Neden kalp atışlarım trampete dönüşüyor?

"Lara! Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var, lütfen? Hayat kurtarıcı! Acil bir durum!" Sesinde panik havası var.

"Ne? Elbette," diye cevap veriyorum otomatik olarak. O yalvarırken tüm şüphelerim kayboluyor.

"Bu Sheila," diye bağılıyor. "Kameralarımdan kayboldu. Onu kontrol etmeni istiyorum."

"Senin kuşun mu?" Başını sallayan ve gözlerini deviren Mikhail'e bakıyorum.

"O bundan daha fazlası. O benim için önemli."

"Alexei, sence uçup gitmiş olabilir mi?" Sessizce söyledim.

"Lara." Yavaşça konuşuyor. "Ortadan kaybolduğunda gitmene izin mi verdim?"

Ouch.

"Hayır, yapmadın," diye itiraf ediyorum. "Gidip onu kontrol edeceğim."

"Teşekkür ederim, oraya varır varmaz bana haber verin." Bir klik sesiyle telefonu kapatır.

"Bütün bunlar da neydi?" Mikhail homurdanıyor.

"Alexei'ye gitmem gerekiyor. Evcil hayvanını kontrol etmek için benimle gelmek ister misin?" Çörekleri burada bırakacağım.

Belki Nikolai ya da Jax gelip onları yer?

"Um, hayır. New York'taki Frankie'den yeni bir silah sevkiyatı için bir anlaşma yapmam gerekiyor. Bensiz kuşları gütmek zorunda kalacaksın."

"Anlaşılabilir. Yakında döneceğim." Topuklarımın üzerinde dönerek arabama doğru ilerliyorum.

Alexei'nin benimle hiçbir şey yapmak istememesi ama yine de bir iyilik istemesi garip.

Keşke beni hiç öpmeseydi. Eskiden nasıl olduğumuzu özlüyorum.

O benim için aptalca bir kaçamaktan daha fazlası. Ona hava gibi ihtiyacım var.

Onsuz kendimi acı, yalnız ve değersiz hissediyorum. Kusurlu. İstenmeyen.

Lanet olsun ona.

Buraya daha önce onsuz hiç gelmemiştim ve içeri girmek için anahtarım olmadığını fark ettim. Ondan gelen bir mesaj, kapı kodunun onunla tanıştığımız gün olduğunu söylüyor.

Vay canına, bu beklediğimden daha tatlı.

Komik olan şu ki, tam olarak ne zaman olduğunu hatırlıyorum. Onunla tanıştığımda hayatım sonsuza dek

değiştirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ve ev o lekesiz
İçeride. İçin Nedense onun da
benim gibi içten içe parçalanıyor olmasını umdum.

Tamam, buraya dev bir pembe kuş aramaya geldim.
Görmek o kadar da zor olmamalı.

"Sheila? Buradayım kızım." Arka verandaya geçtim ve
onu en son gördüğümü hatırladığım her yeri aradım.

Ben kaçırılmadan önce.

Sonunda küçük bir fıskiyesi olan bir havuz var. Su
ve mama kapları dolu.

Nerede olabilir?

Merkezden başlayıp dışarıya doğru ilerliyorum ama tek
bulabildiğim ara sıra bir tüy. Ama kötü bir şey olduğunu
düşünmemi sağlayacak kadar çok değil.

Belki bir yerde sıkışıp kalmıştır?

Kulübede değil. Ya da rafların arkasında.

Kafamı garajına soktuğumda Corvette'i dışında neredeyse
boş olduğunu gördüm.

Bugün yine motosikletini almış olmalı.

Altına bakmak için dizlerimin üzerine bile
çöktüm. Pencereden gizlice girmiş olabilir
mi?

Soğuk iç mekâna geri dönerek, odadan odaya geçmeye
başladım.

Umutsuz hissetmeye başlıyorum ama Alexei'nin hatırı
için aramaya devam ediyorum.

Büyük ana yatak odası süitine doğru ilerliyorum. Ben de
buraya hiç girmemiştim.

Onun haberi olmadan burada olmak garip
hissettiriyor. Flamingo yok ama.

Kahretsın.

Eminim Mikhail'in bazı fikirleri vardır.

"Evet, Lara mı? Nasıl? gider ve kümes
hayvanı oynar mısın?" Of Kurs kendi şakasına
kıkırdıyor.

"Çok komik. Komik değil. Onu hiçbir yerde
bulamıyorum. Herhangi bir öneriniz var mı?" Aşağı baktım
ve durakladım.

Alexei'nin komodininin yanındaki resimde ikimiz yer

alıyoruz.

İncelemek için elime aldığımda, ikimiz de çok daha genç görünüyoruz.

Bir dakika. Yirmi birinci doğum günüm müydü o? Bu resmi sakladığına inanamıyorum.

O elbiseden nefret ederdim. Bana hiç uymadı. Bunun yatağının yanında olmasına nasıl dayanabilir?

Her zamanki gibi yakışıklı görünüyor. Yabani saçları ehlileştirilmiş ve aşağıya doğru taranmış ve yüzünde aynı ukala sırıtış var, dişlerinin gümüşü parlıyor.

Çerçevedeki kızı özlüyorum. Benim şu an olduğumdan daha kaygısızdı.

Ne kadar kötü göründüğüm için içimde bunu çöpe atmak isteyen garip bir yan var.

Ama bu Alexei'nin. Onun eşyalarına asla böyle bir şey yapmam.

"Her yerde flamingo olan bir kasabada ne yapacağımı ya da flamingoyu nerede arayacağımı bilmiyorum. Eminim bir sürüye katılmak için uçup gitmiştir." Bunu düşündüğü için pek de hevesli görünmüyor.

"Lütfen, Miki? Benim için mi?" Eğer kuşunu bulursam, Alexei yeterince mutlu olacak ve tekrar gelmeye başlayabilir.

"Peki," diye homurdanıyor. "Ne yapabileceğime bakacağım. Söz vermiyorum ve Mila'ya karşı daha nazik olmaya başlaman gerekecek."

Ödenecek küçük bir bedel.

BÖLÜM 30

ALEXEI

Lara'dan haber alamadım. Mikhail'le birlikte bebeğim Sheila'yı aradıklarını söyledi. Neden beni terk etmek istesin ki?

Gazı köklüyorum ve trafiğin arasına dalıyorum, eve daha çabuk varmalıyım.

Bu beni birkaç teker çekmekten alıkoymuyor, adrenalin her şeyi aklımdan çıkarıyor.

Sheila ve Lara'yı kaybedebilirim. İki kızımı da. Hayatım sona ererdi.

Eve geldiğimde Mikhail'in motorunu göremiyorum, sadece Lara'nın BMW'sini görüyorum. Bir elimde kaskım, kapıya doğru koşuyorum.

"Onu buldun mu?"

Lara gözlerini kocaman açmış, tırnaklarını yiyerek orada duruyor.

Ona doğru yavaş bir adım atıyorum, lanet olsun çok güzel. O dudaklar. Ve üzerindeki dar beyaz elbise.

"Ummm,"

Tanıdık bir ses duyduğumda kaşlarımı kaldırıyorum, Sheila'nın yaptığı aynı korna sesi. Ama bu farklı.

Lara'yı geçip evimdeki o şeye bakıyorum.

Benim Sheila'm değil. Sadece bakarak anladım. Tüyler ne aynı pembelikte ne de parlaklıkta. Tam önünde duruyorum

Lara, onun tatlı kokusunu içine çekiyor.

Dikkat dağıtıcı.

Bana bakarken nefesini içine çekiyor. Doğrudan onun dudak büküşüne baktığımı biliyorum.

"Evimdeki bu lanet şey de kim?" Fısıldıyorum. "Bu. O. Değil. Benim. Shelia."

"Ben, err." Sesi kesiliyor.

O bana yalan söyleyemez, tıpkı benim ona söyleyemeyeceğim gibi. "Özür dilerim.

Mikhail bakmak için dışarı çıktı."

Başımı sallayıp geri çekiliyorum, onu yakalayıp üst kata çıkarmadan önce bir boşluk yaratıyorum.

"Neden? Bunu neden yapsın ki?" Ellerimi havaya kaldırıp mutfığa doğru yürüyorum ve dolaptan Gobstoppers'larımdan birini alıyorum.

Tezgâha yaslanan Lara, ben yemek odamdaki bu taklit kuşa bakarken dikkatle beni izliyor.

"Bununla ne yapacağım ben? İki tane lanet şeye bakamam," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Sanırım yardım edebilirim, bu biraz benim hatam." Omuz silkiyor ve ellerini elbisesinin ceplerine sokuyor.

"Hayır." Kendimi dikleştiriyorum, bu yeni kuşa doğru ilerliyorum, etrafında temkinli bir şekilde yürüyorum. Sheila'nın başlangıçta beni birkaç kez ısırmaya çalıştığını biliyorum.

"Hayır. Bu gitmeli."

Ön kapıya doğru yürüyüp, kapıyı ardına kadar açıyorum. Lara peşimden koşup beni bileğimden yakalıyor. O karıncalanma yine oluyor ve sikim seğiriyor.

"Ne yapıyorsun, pchelka?"

"Zavallı şeyi öylece dışarı atamaz mısın? Ya Sheila eve gelirse, eminim en iyi arkadaşını çok sevecektir. Benimkini sevdiğimi biliyorum."

Bu neredeyse ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Ne tür bir aşktan bahsediyor? Arkadaş sevgisi mi? Jax ve Sofia gibi gerçek bir aşk mı?

Onun için ölebilirim, ona takıntılıyım, bu aşk mı?

Ben bir adım öne çıkıyorum, o bir adım geri atıyor ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Sırtını duvara dayayana kadar irkilmedi. Ona dokunmamak için bir elimi başının üzerine, diğerini de arka cebime koyduğumda bir gümbürtü duyuyorum.

Onunla ilgili her şey, gözlerimin içine bakışı bile onu daha çok istememe neden oluyor, gerçekten iğrenç şekillerde.

"Şu anda sana çok kızgıyım," diye takılıyorum.

"Ben de sana kızgıyım." Dudağını ısırtıyor ve ben bir iniltiyi tutmak zorunda kalıyorum.

"Bu doğru mu..."

Eğilip burnumu yanağında gezdiriyorum ve keskin nefes alışını duyuyorum.

"Söylesene, flamingomu kaybettiğin halde bana hangi nedenle kızgın olabilirsin?"

"Çünkü benden kaçıyorsun, Alexei. Çünkü benimle konuşmaktan çok lanet olası bir kuşun nerede olduğuyla ilgileniyor gibisin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben geri çekiliyorum. Yanakları kıpkırmızı yanıyor.

Telaşlı ve muhtemelen kızgın. Acıtıyor. Ellerimi çenemde gezdirip iç geçiriyorum.

Bu tam bir karmaşa.

"Sen git. Ben kalıp buna göz kulak olacağım. Belki de mesafeni koruman en iyisidir."

Sesindeki acı bana bunun bir yalan olduğunu söylüyor.

Nedense sadece başımı sallıyorum, eğiyorum ve gidiyorum. Sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor. Sheila'yı bulmalıyım, sonra sakinleşip ne yapacağıma karar verebilirim.

BÖLÜM 31

LARA

Alexei'yi hiç böyle görmemiştim. Çok... telaşlı.

Bana umut veren bir şey varsa, o da bunu hissediyor. Daha fazlasını istiyor ama ne yapacağını bilmiyor. Anlıyorum. Kardeşlerim, arkadaşlığımız.

Ya da Sheila'sı kayıp olabilir.

Bu yeni flamingo ses çıkardığında geri sığıyorum, yalan söyleyemem, biraz korkuyorum. Bu yüzden ilk seferinde Alexei'nin eve gelmesini koridorda bekledim.

Bu lanet şeyler yakından korkutucu.

Kuşla aramdaki mesafeyi koruyarak üst kata, Alexei'nin odasına çıkıyorum ama bu kez yatağına baktığımda beni dizlerimin üzerine çöktürüp iyi kızım diye seslenişini düşünüyorum.

Yanaklarım ısındı.

Yatağın kenarına oturup elimi ipeksi yorganın üzerinde gezdiriyorum. Yerde kan lekeli birkaç gömlek görünce bir işe yaramaya karar veriyorum ve onları alıp çamaşırhaneye atıyorum.

Telefonum tezgâhta çalışıyor. Kalbim boğazımda, o olduğunu umarak geri koşuyorum.

Ve ekranda onun adını gördüğümde gülümsemem bu kadar geniş olmamalı, ama öyle.

A

Sheila'yı bulduk. Onu Mikhail ile eve getiriyoruz. Bruce'a bakma konusunda endişelenme.

Kaşlarımı çatıyorum. Bir cevap yazıyorum.

BEN

Bruce
mu?

A

Evime getirdiğin sokak köpeği. Bruce.

Alt kattakinin erkek olduğunu nereden biliyor? Hiçbir fikrim yok. Başımı sallıyorum, artık bu onun sorunu ve anladığım kadarıyla burada bana ihtiyacı yok. Hayal kırıklığı bulutları üzerime çöküyor, o umut ışığı tekrar sönüyor.

Bazen onu sarsmak istiyorum ama aslında beni tekrar öpmesini istiyorum.

BEN

Tamam. Ben eve
gidiyorum.

Merdivenlerden hızla inip kapının yanındaki kaseden anahtarları alıyorum ve arabama atıyorum. Neden bilmiyorum, ağlamak ve çok çok uzaklara gitmek istiyorum.

Belki beni özlerse farkına varır? Onun yanındayken rol yapmaya devam edemem.

Eve geldiğimde yaptığım ilk şey buzdolabına gitmek oluyor. Şarap ruh halimi düzeltebilir. Açtığımda nefesim kesilir.

Her şey meyve, sebze ve yoğurtla dolu. Hepsi benim favorilerim.

Şimdi bile, benim için burada olduğunu hatırlatıyor.

Duş alıp odama döndüğümde kapının girişinde duruyorum. Arka bahçedeki güvenlik ışıkları pencereden içeriği aydınlatıyor. Ne oluyor be?

Tüylerim diken diken oluyor, neredeyse hareket etmek istemiyorum. Ya benim için geri döndülerse?

Ve burada bana yardım edecek kimse yok.

Nefesimi tutarak pencereye doğru sürünüyorum. Daha ne kadar böyle yaşayabilirim? Bu ben değilim. Ben bir Volkov'um. Kardeşlerim gibi güçlü olmaya şartlandım. Ama ne zaman zorlansam kaçıyorum.

Ve hayatım boyunca Alexei beni korudu. Belki de babamın bana hep söylediği gibi zayıf ve işe yaramaz biriyimdir.

Perdelerin arasından bakıyorum, ışık hâlâ yanıyor ama etrafı tararken hiçbir şey göremiyorum. Kahretsin. Kapıları kilitledim mi?

Merdivenlerden koşarak inerken mermer zeminlerde neredeyse kayıyordum.

Vay be. Kilitlendi.

Belki de bir hayvan ya da onun gibi bir şeydi. Kollarımı belime dolayarak, keşke Alexei burada olsaydı diyorum. Kendimi güvende ve sevilmiş hissederdim, boş ve yalnız değil.

Alexei'nin yanımda olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum. Sanki yarattığımız bu güzel karmaşada ruhlarımız birbirine karışmış gibi.

Onları silene kadar gözyaşlarımın aktığını fark etmiyorum. Kendi başıma daha güçlü olmalıyım.

BÖLÜM 32

ALEXEI

Tam üç gündür Lara ile aynı ortamda bulunmadım. Ve kalbim acıyor. Onu uzaktan izlemek yeterli değil.

Uyurken onu izlemek yeterli değil. Belki de onun sesini duymalıyım.

"Alexei?" Mikhail yanımda boğazını temizliyor. Tanrım, dikkatim çok dağınık.

"Pardon, ne dedin?"

Nikolai omzuma vurduğunda yumruklarımı sıkıyorum. Genelde ona vurmak istemem ama her şey beni rahatsız ediyor. Jax'in dil piercingi bile, Niki'nin bu konuda neden huysuzlandığını anlıyorum.

"Kuşlarına bakmakla çok mu meşgulsün?" Jax kıkırdıyor, birasını deviriyor.

"Sen anlamazsın. Bu çok zor."

Aslında değil, ama bana hayat veren kadın olmadan olmak öyle.

Mikhail kaşlarını kaldırarak, "Lara aradı," dedi.

"O iyi mi?" Fiziksel olarak iyi olduğunu biliyorum. Onu izliyordum.

"Sen neden orada değilsin? Birini diğeri olmadan hiç görmedim. Aranız mı bozuldu?" Jax soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Biz hiç tartışmayız. Birinin geceleri evini izlediğinden endişeleniyor."

Bana söylemeye hiç çalışmadı. Bu acıtıyor. Onu yeterince çabuk kurtaramadığım için işe yaramaz olduğumu mu düşünüyor?

Soracaklarını bildiğim soruları durdurmak için avucumu kaldırıyorum. "Ama yok. Onu hâlâ koruyorum. Merak etmeyin."

Mikhail başını sallıyor ve Nikolai bana şaşkınlıkla bakıyor. Eğer kız kardeşleri hakkında gerçekten ne hissettiğimi ve onunla ne yapmak istediğimi bilselerdi, ona bu kadar yakın olmamı hoş karşılamazlardı.

"Bu gece onu kontrol etmeye gideceğim."

"Güzel. Ivan'ın sağı solu belli olmaz ve Kirill denen o pisliği bulana kadar kızımız tehlikede olabilir," diye homurdandı Mikhail.

Bunu biliyorum. Tek düşündüğüm bu.

O pisliği öldürmek için sabırsızlanıyorum. Çok acı verici bir şekilde.

Biramı karşılamak için bir avuç banknot bırakarak sıcak gecede dışarı çıkıyorum ve bisikletime yöneliyorum. Beni doğruca Lara'nın evine götürüyor ve tüm ışıkları sönene kadar yolda bekliyorum.

Onunla gülmeyi özledim.

Sinirlenmiş gibi yaparak bana surat asmasını özlüyorum.

Vanilya gibi kokmasını özlüyorum.

İçimi sıcacık hissettirmesini özlüyorum.

Hayatımda hiç yaşamadığım bir şey.

Ailem beni hiç sevmeyi ya da önemsemedi.

Lara seviyor.

Belki ona istediğini verebilirim. Çabuk öğrenirim, özellikle de onun için.

BÖLÜM 33

LARA

Tırnaklarımın etrafındaki deriyi ısırarak yatağımın kenarına oturdum.

Onun sesini duymak istiyorum. Onu özlüyorum.

Her gece hava karardığında, zihnimin bana oyun oynadığını düşünüyorum. Kahretsin, geçen gece sanki biri uykumda bana bakıyormuş gibiydi.

Ama hiç korkmuyordum.

Sanırım zihnim bana oyun oynuyor.

Alexei ve kardeşlerime beni korumaları için güveniyorum. Kendi evimde kimse bana zarar veremez.

Bu yüzden battaniyenin altına sarılıp gözlerimi kapatıyorum ve ağrıyan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

BÖLÜM 34

ALEXEI

Şarkı, What If I Told You That I Love You, Ali Gatie.

Gece görüş alanımda yerimi alarak pencereden kızımı görebiliyor ve davetsiz misafirlere karşı gözümü dört açabiliyorum.

Uyuduğunda, içeri girip onu kontrol edeceğim.

Gölgelerde durmak yeterli değil, ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Bir lolipodu açıp paketini kot pantolonumun cebine sokuyorum ve bankta arkama yaslanıyorum. Bugün yorgun görünüyor. Uykusunda huzursuzdu, belki de bu yüzdendir.

Bulaşık makinesini boşaltırken bakıyorum, ama sonra telefonum cebimde titremeye başlıyor. Çıkardığımda ekranda onun adı beliriyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Sesini özledim," diye selamlıyorum onu, o daha merhaba bile d i y e m e d e n . Bunu neden ağzımdan kaçırdığımı bile bilmiyorum.

Kıkırdıyor. "Ben de."

Ardından gülümsememi silen uzun bir iç çekiş geliyor. "İyi misin?" Ona baskı yapıyorum.

"Evet. Şey, hayır. Bilmiyorum. Sürekli yanıldığımı söylüyorlar ama beni anlayacağını düşünmüştüm. Sanırım

Biri beni izliyor. Ama kaçırılma olayından dolayı biraz kafam mı karışık bilmiyorum. Belki de?"

"Ne demek 'izledim'?"

Her zaman ona göz kulak oluyorum, son zamanlarda daha da çok, tekrar kaçırılması riskini göze alamam. Etrafta onun güvenliğini riske atan biri olsaydı görürdüm.

"Takip edilmek gibi," diyor kısık bir sesle.

Bahçesindeki mobilyalardan atlayıp evin önünden geçiyor, güvenlik ışıklarını tetiklememek için çitlere sıkı sıkıya sarıldığımdan emin oluyorum.

Yapmak istediğim son şey onu korkutmak.

"Biri seni takip ediyor olsaydı bilirdim, Lara. Ama kontrol edeceğim."

Evin ön tarafına doğru dönerken durup dinliyorum, hiçbir şey yok. Hareket yok, araba yok.

"Teşekkürler, Alexei." Sesindeki panik azaldı. "Onları bulursam öldürebilir miyim? Getirmemi istiyorsun kafalarını mı, yoksa...?"

Küçük bir kahkaha daha atıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Tek yapmam gereken bu. Onu gülümsetmek, endişelerini gidermek. O mutluyorsa, ben de mutluyum.

"Bence önce taşaklarını kesmek daha Volkov tarzı olur." diyor neredeyse ciddi bir şekilde.

İçgüdüsel olarak kot pantolonumun üzerinden kendiminkini ovuyorum. Aletimi deldirmek yeterince acı veriyordu, taşaklarımın oyulması ölümden beter olurdu.

"Sen kötü bir kadınsın, Lara. Ama senin için, takipçi topları teslim edeceğim." Beni göremediğini biliyorum ama kalbimi ciddi bir yeminle kapatıyorum.

"Benim için yapamayacağın bir şey var mı?" diye soruyor usulca.

Cevabımda tereddüt etmedim. "Hiçbir şey, Lara. Benden isteyip de yapamayacağım tek bir şey bile yok..." Duraklıyorum. "Hayatında olmamak dışında."

"İkimiz de bunun olmasına asla izin vermeyiz."

İç çektiğini duyuyorum ve kapıyı kırıp ona ulaşmak, onu kollarıma alıp tekrar öpmek istiyorum.

Kafamın içinde bir döngü halinde tekrar tekrar çalıyor.

Hatırladıkça sikim sızlıyor ve bu kötü bir şey. Oraya tekrar gidersem Nikolai ve Mikhail beni öldürür.

Yine de onun Chanel parfümünü her kokladığımda ya da bana gülümsediğinde, tek hayal edebildiğim onu eğip içine batmak oluyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ama Lara'yla bunu sık sık düşünüyorum. Her zaman o.

Eminim amının tadı dudaklarından bile daha tatlıdır ve inlemeleri kahkahalarının sesi kadar inanılmazdır.

Onu çıplak görmek beni mahveder.

Bir başkası asla olmayacak, hiçbir zaman da olmadı. Hayatımı sadece bir kadına adadım.

"Ama Alexei?" Yumuşak sesi beni kafamda dönüp duran ve aletimin fermuarıma çarpmasına neden olan porno sahnesinden çekip çıkarıyor.

"Evet, pchelka?"

"O zamandan beri aynı değiliz, bilirsin."

"Öpücük." Cümlesini ben bitirdim.

"Hiçbir şey değişmedi." Avuçlarımı kotuma sürüyorum. Kahretsin, onu üzdüm mü?

"Artık gelmiyorsun, seni tek başına çok az görüyorum. Seni kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve yapamıyorum." Hıçkırdı ve hepsi bu kadar.

Kapısını çaldım. "Kapıyı aç."

Aramayı kesiyorum ve Enzo'ya hızlı ve basit bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Yarın güvenlik kameralarına ihtiyacım var.

Anında cevap veriyor.

ENZO

Önce nedenini söyle.

Gözlerimi deviriyorum. Hepsinin düşündüğü kadar aptal değilim.

BEN

Lara bir sapığı olduğunu düşünüyor, ben de göz kulak olmak istiyorum. Diğerlerinin onunla ilgilendiğini bilmesine gerek yok.

ENZO

Beni pişman etme, Alexei. Adamlarımı yarın gönderirim.

BEN

Lara'ya söyleme.

ENZO

... Devam et

Kapıyı tekrar çaldım.

BEN

Paniklemesini istemiyorum.

ENZO

Güzel.

Yüzü parlayarak, ipeksi saçları başının üzerindeki garip bir düzeneğe sarılmış ve beyaz bir bornozla açılıyor.

Kahretsin, kumaşın arasından meme uçlarını görebiliyorum. Boğazımı temizliyorum ve ona sırtıtıyorum.

"Ben, umm, halimi mazur görün." Kıyafetini ve saçlarını işaret ediyor.

"Her zaman güzel, Lara." Ciddiyim. Kıyafetlerinin içinde iyi görünüp görünmediğini ya da birkaç kilo almış gibi görünüp görünmediğini her sorduğunda yaptığım gibi.

Aynı cevap çünkü bu her zaman doğrudur. Ne olursa olsun, hiçbir kadın Lara'ya yaklaşamaz.

Çenesini aşağı doğru eğerek başımı sallamamı sağlıyor.

"Neden bana hiç inanmıyorsun?" Önüne geçip ondan.

Çenesini başparmağımla parmağım arasında kavrayıp mavi gözlerini gözlerime getirdiğimde nefesi kesiliyor.

Böylece duvara yaslanacak.

Dudaklarına bakıyorum ama ona odaklanmak için gözlerimi kaçırıyorum. "Hayatın konusunda bana güveniyorsun, değil mi? Her zaman güvendin, her zaman olacak mı?" Sertçe sordum.

Bu sert yanıımı asla onun önüne çıkarmıyorum. Ondan saklamaya, onu beni rahatsız eden karanlıktan uzak tutmaya çalışıyorum.

"Biliyorsun, herkesten daha çok istiyorum."

"Ama sözlerime güvenmiyorsun? Sana güzelsin dediğimde ciddiym. Birçok şey olabilirim Lara. Yalancı bunlardan biri değil, özellikle de senin için."

Ağzını açıyor ve kapatıyor.

Çok şirin. İlk defa onu suskun bıraktım. "Hadi, söyle, istediğini biliyorum."

Kalbimin hızla çarpmasına neden olan o gülümseme yüzünde parlıyor ve ben hafifçe rahatlıyorum.

"Bir öpücüğün aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemiştin. Yalan söyledin."

Burunlarımız birbirine değiyor, dudakları benimkilerden bir nefes kadar uzakta.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, zaman etrafımızda durur.

Ve sonra Nikolai'nin kafamı bir palayla kestiği bir görüntü gözümün önüne geliyor. Altı ayak altında olursam onu koruyamam.

Gözlerimi kapatıyorum.

Lanet olsun. Yalan söyledim. Bir öpücük her şeyi mahvetti. Gömdüğüm gerçeği fark etmemi sağladı.

Ama onun bu kadar acı çekmesine neden oluyorsa kendimi geri çekemem. Bu yüzden nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yapıyorum.

"Tatlı kavanozumu doldurduğunu söyle bana," diyorum sırtıtarak.

Hayal kırıklığını hissediyorum, iliklerime kadar hissediyorum. Ne yazık ki, böyle olmak zorunda.

Yüzünü kavrayışımı bırakıp geri çekiliyorum. Ben lanet bir aptalım. Onu istediğimi biliyorum.

Soğukkanlılığını koruyor, cübbesini düzeltiyor, ancak

yanaklar vardır parlak Kırmızı, gibi o
zaman I yakalandı onu

On dokuz yaşındayken babasının dolabından içki çalmış.

Dudağı dişlerinin arasında yuvarlanıyor. "Yarısı dolu, geri gelip gelmeyeceğinden emin değildim, o yüzden bıraktım."

Suçluluk duygusu beni şaşırtıyor. "Yalan söylemedim. Bu işi başarabiliriz." Elimi uzattım ve o da parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Yapmak zorundayız." Tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Bana şu sapıktan biraz daha bahset," diyorum ve onu mutfağa götürüyorum. Ben buzdolabının yanındaki tezgâha oturuyorum, o da aynısını karşıdaki tezgâha yapıyor ve yarısı dolu tatlı kavanozunu kapıp açıyor.

Kafama fırlatmaya çalıştığı sakızlı solucanı yakalıyorum ve dişlerimle bir ısırık koparıyorum.

Bu bana Sheila'ya biraz daha balık almam gerektiğini hatırlattı. Bir de Bruce. Lanet kuşlar beni yiyip bitiriyor.

Belki de bir yılan
almalıyım? Daha kolay
olabilir.

"Deli gibi görünebilirim." Başlıyor.

Şekerden bir ısırık daha alarak ona bakıyorum. "Muhtemelen. Bütün iyi insanlar öyledir, Lara. Bunda yanlış bir şey yok."

Gözlerini deviriyor. Başka bir ikram için işaret ediyorum, bu sefer doğru nişan alıyor ve sert bir şeker kaşıma çarpıyor.

"Ne? Bu doğru. Şimdi ben huysuzlanmadan söyle." En iyi sahte kızgın sesimi takındım.

"Hayır, çok korkuyorum." Sesinden alaycılık damlıyor. Avuçlarını teslimiyetle havaya kaldırıyor ve ardından bir başka tatlıyla kafama vuruyor ve bir kıkırdama nöbetine giriyor.

İşte bu, en sevdiğim ses.

BÖLÜM 35

LARA

UGH. Teslim olmaya çok yakındı.

İkimiz de öyleydik.

Bizim bir son oyun olduğumuzu anlamasını sağlamak için daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum. Ona deliler gibi aşık olduğumu.

Onu bir arkadaştan daha fazlası olarak istiyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Tadına baktıktan sonra onu uzak tutmak işe yaramayacak.

Ve lanet olsun, bana karşı kullandığı o sert ton. Baskın. Sahiplenici.

Yatak odasında, beni yerime koyacak ve hayatıma tapacak bir canavar olduğuna bahse girerim.

Benim için başka erkek yok.

Sadece onu nasıl yakalayacağımı bulmam gerek.

BÖLÜM 36

ALEXEI

Şarkı, Circus Psycho, Diggy Graves

Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Ona dokunma, yakınında olma dürtüsü, bunaltıcı bir hal alıyor.

Bir şey istediğimde kendimi tutmaya alışık değilim. Bu beni içten içe kemiriyor.

Onu kol mesafesinde tutmak gittikçe zorlaşıyor.

Sanki küçülüyorlar.

Ben bir T-Rex'im, dünyanın en küçük uzuvlarıyla onu itmeye çalışırken, en büyük iştahla onu yutmak istiyorum.

Vegas'ın karanlık sokaklarında ilerlerken içimdeki dinazorun kükremesine izin verdim.

Onu yere yatırıp açlıktan ölüyormuşum gibi ırzına geçmek isteyen ilkel yanım.

Motoru durdurup son iki blok boyunca motorumu itmek huzursuz enerjimin bir kısmını azaltmaya yardımcı oluyor.

Şifreyi zaten bildiğim için karanlık evine sızmak çok kolay.

Benden hiçbir şey saklayamaz. Onu kendimden daha iyi tanıyorum.

Mutfığa doğru ilerlerken, refleks olarak elimi benim için dolu tuttuğu şeker kavanozuna sokuyorum ve parlak ambalajlardan birini açıyorum.

Buruşuk folyoyu cebime sokup şekerli ikramı dişlerimin ve yanağımın arasına sıkıştırdıktan sonra gizlice odasına doğru ilerliyorum.

Düzenli nefes alması uyuduğunu gösteriyor.

Sarı saçları yastıkların üzerine yayılmış mükemmel meleğim.

İpeksi bukleleri takip ederek parmağımı ucuna doluyorum ve şampuanını içime çekmek için burnuma doğru çekiyorum.

Kafa derisini çekiştirmedığım halde uykusunda kayıyor. Kısık bir iniltiyle biten yumuşak bir ses.

"Rüya görürken de tadın bu kadar tatlı mı, pchelka?" Dalın düşmesine izin veriyorum, sonra dudaklarımı yanağında gezdiriyorum, ayağa kalkmadan önce sıcak nefesinin beni yıkamasına izin veriyorum.

Beni sarhoş ediyor.

Beni sakinleştiren bir ilaç gibi. Onun yanında olmak bile onun için kendimden daha fazlasını yapmak istememi sağlıyor.

Onunla ilgili olmayan bir zaman hiç olmadı.

Kahretsin, yine taşıyor.

Sanırım uyanacak. Yavaşça geri çekilerek mutfığın çamaşırhaneye yakın tarafına gidiyorum.

En azından buradayken onun için kıyafetlerini katlayabilirim. Benim yaptığımı asla bilmeyecek.

Baştan çıkarıcı kırmızı bir tanga keşfettiğimde cazibesi çok fazla.

Bu benimle eve geliyor. Fark etmez.

Şafak yaklaşırken gri camları doldurmaya başlıyor. Eve gidene kadar beni idare etmesi için son bir avuç şeker. Enerjimi yüksek tutmalıyım, sürekli onu izlemek çok yorucu bir iş.

Buna değer.

37. BÖLÜM

LARA

Şarkı, ALWAYS BEEN YOU, Chris Grey

Midem gurulduyor ve bu beni uyandırıyor. Telefonuma bakıyorum, saat sadece yedi. Sürekli yorgunum. Özellikle de gergin olduğum için, biri beni izliyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ancak bunu yüksek sesle söylediğimde, geçen gün Alexei'ye bile deli gibi konuştum.

Kombinezon ve şortumun üzerine örme bir hırka geçirip onu kendime sarıyorum ve mutfığa gidiyorum. Kahve. Bu beni iyileştirir. Bir esnemeyi bastırarak dolaptan bir fincan alıyorum, en sevdiğim güneş ışığı olanı ve makinenin düğmesine basıyorum.

Vızıldayarak canlanırken, tezgâha yaslanıyorum. Geri adım attığımda ayağımın altında bir şey kırışıyor.

Ne oluyor be?

Kaldırdığımda topuğuma bir şeker ambalajı yapışmıştı. Soyup çıkarıyorum ve incelemek için yukarı kaldırıyorum.

Ne? Dün gece orada değildi. Hiçbirine dokunmadım ve Alexei burada değildi. Kalbim neredeyse duracaktı. Kafamı kaldırdığımda kavanozu görüyorum ve aceleyle yanından tutuyorum. Ne kadar alçaldığını nasıl fark etmemişim?

Ben burada yokken neden buraya geliyor? Kavanozu yere çarptığımda, spagetti kabının arkasından bir şey fırlıyor. Teneke kutuyu kaydırduğımda, nefesim kesildi.

Lanet bir kamera. Ambalajı avucumun içinde ezerek öyle sıkıyorum ki tırnaklarım ince kâğıdı kırıyor. Panik beni ele geçirdi.

Biri beni izliyor.

Ama telefonumu almak için uzandığımda duruyorum. Tatlı ambalajda bir şeyler var ve Alexei'nin beni korumakla ilgili sözleri dönüp duruyor.

Fiziksel olarak aramızdaki mesafe.

Lanet tatlı kavanoz.

Bu o.

Kör bir öfke beni ele geçirdi. Tezgâhtan cep telefonumu alıp iletişim numarasının üzerine geldim.

Parmaklarım titriyor, telefonu odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsü beni ele geçiriyor.

Yine de bilmiyorum.

Onun beni izlediğini hayal ettiğimde içime sakinleştirici bir his yerleşiyor.

Kendimi güvensiz hissetmiyorum. Hayır, korunmuş hissediyorum.

Benimle gerçekten birlikte olmak yerine bunu yapmasına üzüldüm. Bu bana daha çok acı veriyor. Ona bana göz kulak olmasından daha fazla ihtiyacım var.

Kalbim onu arzuluyor.

Hep öyleydi, hep öyle olacak.

Onsuz zihnim kontrolden çıkıyor.

Onunlayken sakinim.

Ve hepsinden önemlisi, çok şiddetli bir şekilde seviliyorum. Bu asla bir başkası tarafından eşleştirilemez.

Sadece onun deli kışının aynı sayfada olmasına ihtiyacım var.

Bana hayalperest diyebilirsin ama beni takip ediyor olması, bana takıntılı olduğu anlamına geliyor. Tıpkı benim ona olduğum gibi. Buna kızamam.

Eğer izlemek için bir program isterse, ona bir tane veririm. Hatta bunu o kadar iyi yapacağım ki, umarım bana ulaşmak için kapımı menteşelerinden kıracak. Benim tarafımdan o kadar tüketilmesini istiyorum ki bu lanet mesafe olayını bıraksın.

Hayatımın pek çok yönünü kontrol edemiyor olabilirim ama hayallerimdeki erkeğin beni gerçekte olduğum gibi görmesini sağlamak elimde olan bir şey.

Alexei'yi benim yapacağım.

Acaba beni izlerken ne yapıyor? Ben ne yapacağımı biliyorum. Kırmızı bir lolipop alıp tezgâha yaslanıyorum ve doğrudan kameraya bakıyorum.

O öpücük, her gece onu düşünerek tahrik olmam için yeterliydi. Dudaklarını hayal etmek... başka bir yerde. Sert elleri beni yerimde tutuyordu. Bana sahip olmasına izin vermek. Tam da ondan istediğim gibi.

Ambalajı açıp baştan çıkarıcı bir şekilde ağzıma atıyorum ve emiyorum.

Dilimde patlayan bir tatlılık, neden bu şeylere bağımlı olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum.

Üstümün askısını omzumdan aşağı kaydırıyorum, telefonumu elime alıp arama yapıyormuş gibi yapıyorum.

"Merhaba Dan. Sıkıldım ve azdım. Bana gelmek ister misin?" Şekerli ikramı dilimin etrafında döndürüyorum.

"Harika. Yakında görüşürüz." Sırıtarak arkamı dönüyorum ve uzun sarı saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

Çekmecedan bir kağıt parçası çıkarıp Alexei için bir not karalıyorum, enayiliğimi en üste bırakıyorum ve odadan çıkıyorum.

O kartlarını oynadı ve şimdi sıra bende. Umarım anlaşmam onun siki içimdeyken gerçekleşir.

Eğer ortaya çıkarsa, bu bana bilmem gereken her şeyi anlatır. O da beni seviyor.

Umarım bu her şeyi mahvetmez. Sanırım bunu beni öpmeden ve takip etmeden önce düşünmeliydi.

Ya bir fırtına yaratacağız ve her şeyi yerle bir edeceğiz ya da yağmurda birlikte dans edeceğiz.

Şortumu çıkarıp aynadaki yansımama bakıyorum, ellerimi yanlarımda gezdiriyorum. Bunu kaç kez denersem deneyeyim, kendimle ilgili sevdiğim hiçbir şeyi göremiyorum.

Kalçalarımın nasıl çıkıntı yaptığını, kışkımdaki küçük selülit parçalarını görüyorum. Aslında her baktığımda nefret ettiğim yeni bir şey buluyorum.

Işıkları kapatıyorum, kraliyet mavisi dantel sütyenim ve ona uygun tangam üzerimde kalıyor, sonra yorganın altına giriyorum.

Acaba burada da kamerası var mı?

BÖLÜM 38

ALEXEI

DİZÜSTÜ BİLGİSAYARI ÇARPARAK KAPATTIM, elime aldım ve yemek masasına defalarca vurdum.

Sheila yanımda ciyaklıyor.

"Kapa çeneni," diye

hırlıyorum ona.

Onu Bruce'a tercih ederim. Huysuz biri. Bana Nikolai'yi hatırlatıyor. Belki de adını değiştirmeliyim.

Hay sikeyim. Başımı sallıyorum. Lara. Beynim Lara'da.

Sanırım onun küçük gösterisi benim içindi. Dan mı? Dan de kim?

Başka bir adamın Lara'ma elini sürmesi düşüncesi beni vahşileştiriyor. Daha da ötesi, katil.

Onu kaybediyorum. Hayatımda aklımı başımda tutan tek kişi ve ben elimde kalan son akıl sağlığıma tutunmaya çalışıyorum.

Bana deli diyebilirler ama bunun onun için ne kadar ileri gittiğini bilemezler.

O benim hayattaki amacım.

Onu anlayamadığım bir şekilde arzuluyorum.

Onu sadece istemiyorum. O herhangi bir şekerden daha tatlı bir bağımlılık.

Bir kez tattım ve bağımlısı oldum. Bunun olmasına izin veremem. Aklımı seve seve kaybedebilirim ama kalbimi kaybedemem.

Hayır, siktir et. Yıllar önce bir baktım ve gidiciydim.
Sanki sonunda aklımı başıma getirecek olan şey buymuş
gibi avucumu alnıma defalarca vuruyorum.

Çok aptalım.

Gitmesine izin veremem. Bu beni öldürür. Oyun biter.
Hayatım artık yaşamaya değmez.

Herkesi memnun edemezsiniz, bazen daha büyük bir
iyilik için onları incitmeniz gerekir.

Nikolai ve Mikhail umarım bir gün beni affederler.
Affetmezlerse, değerli bir amaç uğruna öldüm.

Ve bu da Lara.

Buna degecek bir risk.

"Ah!" Sheila tekrar gagalamadan önce elimi geri
çekiyorum.

Gözlerinde bana saldıracak mı yoksa başını koluma mı
yaslayacak bilemediğim o sevimli bakış var.

"Neye bakıyorsunuz? Cevapların var mı? Gidip kızımı
getireyim mi? Nikolai'nin beni doğrayıp sana servis
etmesi riskini göze alayım mı?"

Bekle, flamingolar insan yer mi? Yeterince açlarsa yerler
mi?

Parmaklarımı masaya vurup cevabını bekliyorum.

Evet, hayatımı değiştirecek kararlar için flamingoma
danışıyorum. Beni kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyor.

Tam kulağımın dibinde korna çalıyor. Lanet olsun, bu
sesten nefret ediyorum. "Tamam, tamam. Tamam."

Ellerimi kaldırdım. "Ben gidip
kadın." Onu geçip yemek tabağına doğru işaret ediyorum.
"Sadece bugün balıklarını yersen."

Yemin ederim beni anlıyor. Yoksa gerçekten son
misketlerimi de mi kaybediyorum?

Oh iyi.

Tamamen siyah BMW S1000 RR'ımla yıldırım hızıyla
Lara'nın evine doğru yarışıyorum, o bir canavar. Ya da
Lara'nın dediği gibi, benim ölüm tuzağım.

BÖLÜM 39

LARA

Şarkı- Joy Ride, Hueston

Motosikletinin motorunun durduğunu duymamın üzerinden sadece saniyeler geçmişken, kapım aniden açılarak beni irkiliyor. Işığı açıyor ve elini kır saçlarında gezdirirken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Odayı araştırırken gözlerinin akı parlıyor. Hafif bir gülümseme oluştuğunda tam olarak o fark etme anına tanık olabilirim.

İçeri girdiğinde hızla doğruluyorum, başını yana eğiyor ve bakışlarıyla beni yiyip bitiriyor. Tek bir kelime bile etmeden bana doğru ilerliyor ve havada bir elektrik akımı çatırdıyor.

Yatağın kenarında duruyor ve bakışlarıyla buluşmak için çenemi nazikçe kaldırıyor.

"Bana ne istediğini söyle. Benim için netleştire." Sesi derin ve çakıllı.

"Sen," diye kekeliyorum ama göz teması kuruyorum.

Yavaşça başını sallayarak beni yoğun bir şekilde inceliyor, başparmağını alt dudağımda gezdirirken kendi dudağını da şehvetli bir şekilde yalıyor.

"Ben ne? Hmm, bana detayları ver." Lanet olsun. Sanki nefes almayı unutmuş gibiyim.

Ona sırtıyorum. Ya şimdi ya da asla. "Bana sahip olmanı istiyorum. Beni anlamsızca becermeni, senin olduğumu iddia etmeni istiyorum. Hepsini istiyorum, seninle."

Her geçen an nefes alışları daha da derinleşiyor ve duyulabilir hale geliyor.

Başını eğdiğinde adem elması görünür hale gelir. "Bundan sonra geri dönüş yok, pchelka."

"Biliyorum."

İçimde bir adrenalin dalgası yükseliyor, kalbimin yüksek sesle çarpmasına ve kalçalarımın sıkıca kenetlenmesine neden oluyor. Tanrım, onu istiyorum.

"Hmm." Bana bakmak için başını eğiyor. Beni kollarımdan tutup kaldırdığını hissettiğimde ciyaklıyorum ve aniden sırtımı duvara dayıyorum.

"Yıkım ve katliam için yaşıyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çatmasına rağmen yine de başını sallıyor.

"Beni mahvet, Alexei. İstedığımızı sandığımız her şeyi paramparça et ve ikimizin de ihtiyacı olan şeyi bir kereliğine al."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve geriye doğru çekerek yüzümü yukarı kaldırıyor. Gözleri hala o vahşi ifadeyi koruyor ve sırtışı parlayan gümüş dişini ortaya çıkarıyor.

"Seni mahvetmemin tek yolu diğer tüm erkekler için. Sen benimsin, Lara Volkov."

Dişlerimi dudağıma gömüyorum.

"Arkadaşlığımızı yok et o zaman. Beni kendinin yap." Nefesim kesildi.

"Bunu daha fazla yapamam. Seni tekrar tatmadan bir saniye daha duramam."

Dudakları dudaklarımla çarpıştığında, kalbim kontrolden çıkıyor. Yıllardır bastırılmış gerilim, onun öpücük emriyle doruğa ulaşıyor.

Hızlı bir hareketle kalçamı tutuyor ve beni kendine yaklaştırıyor, vücutlarımız sıkıca birbirine bastırılıyor. Diğer eliyle çenemi kavrarken, öpücüğü ustalıkla derinleştiriyor ve benden bir inilti çıkarıyor.

"Daha fazla," diye nefes alıyorum.

Boğazıma doğru dalmadan önce başını sallayarak geri çekiliyor.

"Sen tat Yani tatlı," o mırıltılar ise onun Dili çenemde geziniyor ve elleri vücudumda yukarı doğru kayıyor.

"Siktir, Alexei," diye tıslıyorum, hassas etimi ısıtırıp emerken gözlerim kapanıyor. "Al beni, lütfen," diye fısıldıyorum.

"Bana tam olarak nasıl ihtiyacın olduğunu göster. Seni benim için nasıl çılgılık attıracağımı öğret bana," diyor dudaklarıma karşı.

Parmakları geceliğimin dantelinin altını keşfederken, bacaklarımı aralıyorum, dokunuşunun bu kadar yakın olmasından duyduğum rahatsızlığı hissediyorum.

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Bunu anlayacaksın. "İstedğini yapmak için seninim, Alexei."

"Anladın bebeğim."

Beni aceleyle öperken, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve elbisemin askılarını karıştırarak kollarımdan kaydırıyor.

Hayatımda hiç bu kadar sıırılsıklam olmamıştım. Bu adamın bana tapmasının heyecanı artıyor.

BÖLÜM 40

ALEXEI

Onun dilimin üzerindeki tadı, sikimi kotuma bastırıyor. Neredeyse acıyor. Erkekler yattıkları kadınlardan bahsettiklerinde hiç umursamadım.

Son yirmi yıldır aklımda olan tek kadın Lara'dır.

Başka bir kadına bakamayacak kadar tamamen ve tamamen onun tarafından tüketildim, ona takıntılıydım. Bırak dokunmayı.

Tüm kalbimle ona aitim. *Benim kadını.*

Sadece onu iyi hissettirmek istiyorum. Hayattaki amacım onu mutlu etmek.

Ve beni yemek üzereymiş gibi bakmasına, ağzıma doğru inlemesine bakılırsa, sanırım başarıyorum.

Yumuşak tenini sert ellerimin altında hissetmek beni neredeyse çılgına çeviriyor.

"Bunu yapmamalıyız," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında, bacaklarını belime dolayarak.

Kalçaları sikime doğru yuvarlanıyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum. Şimdi olmaz. Bu tamamen *onunla* ilgili.

Bu ne kadar yanlışı olursa olsun, öyle hissettirmiyor, tek bir parça bile.

"Umurumda değil, sadece seni istiyorum." Sesi boğuk. Elleri boynuma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Seni bütün gün pebilirim."

Kalçalarını tekrar yuvarlıyor. Elimi elbisesinin ve külotunun yumuşak dantelinin altına kaydırıyorum. Islaklığı parmaklarıma doğru süzülüyor.

Hepsi benim için.

"Tanrım, benim için çok ıslaksın. Eminim oranın tadı da çok güzeldir." Bunu öğrenmem gerek. aresizim, açlıktan lyorum. İnce kumaşı yana çekip parmağımı yarığı boyunca kaydırđıęımda dudaklarından mükemmel bir nefes geliyor.

Kolayca içine giriyor ve nefesi kesiliyor.

"Bu güzel mi?" Onu yavaşça pompalarken yanağına fısıldıyorum.

"Mmm, evet."

Dudaklarımızı birbirine bastırarak, bacaklarının etrafımı sıkıca sarması hissinin tadını çıkararak etrafımızda dönüyorum. Yatağa geri döndüğümüzde, onu nazikçe ortasına yerleştiriyorum.

Dizlerimin zerine çökerek parmaklarımı külotunun altına sokuyorum, kalçalarını kaldırıyor ve ben de külotunu çıkartıyorum, sonra da elbisesine geçerek tek bir hareketle onu üzerinden çekip çıkartıyorum.

Ayağını kaldırıyorum, bacağını uzatıyorum ve baldırının iç kısmında yumuşak öpücükler bırakıyorum, her tadının tadını çıkartıyorum. Dizine geldiğimde, onu açarak sonuna kadar yalıyorum. Burnum amına değdiğinde nefesini iine çekiyor.

Bunu diğer bacağı için de tekrarladığımda yatakta kıvranmaya başladı.

"Lütfen, Alexei."

Bir parmağımı dolgun karnında gezdirirken, tylerimin diken diken oluşunu izliyorum ve dolgun göğüslerine doğru ilerliyorum.

"ok güzelsin, Lara."

Kızarıyor, kendimi onun üzerine bırakıyorum, işaret parmağımı yumuşak yanağında gezdiriyorum.

"Lanet olsun bebeğim." Boynuna dalıyorum, öpüyorum ve emiyorum, dudaklarından kaçan iniltileri bastırıyorum. Beni vücudundan aşağıya doğru yönlendirirken parmakları saçlarıma dolanıyor. Meme ucunu ağzıma alıp dilimi döndürüyorum. "Benim için nasıl çığlık attıracağımı öğret bana. Bana tam olarak nasıl istediğini göster."

Parmaklarımı onun içinde kıvrıyorum ve inlemeleri daha da artıyor. Bu onun hoşuna giden bir hareket.

"Evet, aynen öyle."

Vücudundan aşağıya doğru öpüyorum, bunu yaparken yüzünü izliyorum. "Çok iyi bir kızsın, bana neyin iyi hissettirdiğini söylüyorsun." Yerleşiyorum Kalçalarının arasında, nefesimin amını gıdıklamasına izin veriyordum.

"Lütfen." Kalçalarını yaklaşıyor.

Yalvarması hoşuma gidiyor. Bana yalvaracak kadar çok ihtiyacı olduğunda.

"Bunun gibi mi?" Dilimin ucunu yarığı boyunca gezdiriyorum. Sırtını kavislendirdiğinde ellerimi altına kaydırıp kıcını kavriyorum. "Aç şu bacaklarını bebeğim."

İki parmağımı içine sokuyorum, dilimle klitorisine odaklanıp tüm sularını yalıyorum. "Tanrım, benim güzel kızım."

Dizlerini omzumun üzerinden geçiriyor ve ellerini kullanarak yüzümü amının derinliklerine doğru itiyor.

O çok tatlı.

"Daha fazlasına ihtiyacım var, Alexei. Hepsinden daha fazlasına." Sesinde çaresizlik var ve onu kaldırıp aynaya çarpmamak ve sikmemek için kendimi zor tutuyorum. İçimde dışarı çıkıp oynamak isteyen bir hayvan var.

Ama istediği bu mu?

"Birbirimizle soyunmak için bu kadar bekledik. Bırak da senin tadını iyice çıkarayım. Önce her bir santimini tatmak istiyorum."

Bununla birlikte, onu karnının üzerine çeviriyorum.

"Dört ayak üstüne kalk bebeğim. Seni arkadan tatmak istiyorum. Daha da iyi olabilir." Emrediyorum ve kıcını tokatlıyorum, bu güzel manzarayı, özellikle de kalçalarından aşağı kayan ıslaklığı hayranlıkla seyretmek için başımı eğiyorum.

Hoşuna mı gitti?

Onu açarak ziyafet çekiyorum, bu sefer üç parmağımı içeri kaydırıyorum, bu sefer daha az nazıkçe. Ve lanet olsun, yüzümü ıslatıyor.

"İşte bu, iyi bir kız ol. Yüzümün her yerine boşalana kadar durmayacağım."

"Bunu yapmaya devam et." İnlemeleri çığlıklara dönüşüyor ve ben onları daha yüksek sesle çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Aletim onun için o kadar ağrıyor ki, kot pantolonumu çıkarıp dizlerime kadar indiriyorum. Bir elimle Lara'yı parmaklarken, diğer elimle de benzer bir ritimle mastürbasyon yapıyorum.

Tüm vücudu etrafımda titriyor. Adımı haykırıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Duvarları parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Vay anasını.

Ağzımda parçalanıyor. Bunu ona ben yapıyorum. Hayatta bundan daha iyi bir heyecan olamaz.

İçindeki orgazmın her zerresini yalayana kadar devam ediyorum ve o öne doğru yığılıyor. Parmaklarımı geri çekiyorum, ıslaklığını sikimi kaplamak için kullanıyorum. Hayatımın en şiddetli doruk noktası beni kavırıyor. Kızıma bakıyorum, şımarık kıcı, nefesini yakalamaya çalışıyor. Tadı dilimde, çenemden aşağı damlıyor.

"Fuuuuuuck," diye bağırdım ve sırtını döllerimle kapladım. "Kahretsin, bu çok ateşli." diyor boğuk bir sesle. Göğsüm kabarıyor. Bunu onun içinde yaptığımda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum.

Onu temizlemek için bir şeyler almak üzere yataktan kalkmaya gittiğimde bileğimi tuttu.

"Nereye gidiyorsun?"

Kıçını havaya kaldırarak başını sallıyor. "Sikeyim. Ben. Alexei. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Kızım ne isterse onu alır.

Yani, kurtuldu ama daha fazlasını istiyor. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım?

Spermlerimi masaj yağı gibi kıkına sürdüğümde memnun bir iç geçirdi. Elimi kalçalarının arasından geçirip amına sürüyorum.

Üzerime bir sahiplenme dalgası geliyor. Ondan damladığımı görünce aletim hazır ola geçti.

Bu anın tadını çıkarmak istiyorum, ama aynı şekilde, onun içine dalmak ve asla ayrılmamak istiyorum. Aletimin ucunu girişine sürttüğümde öne doğru atılıyor.

"Bu da ne? Soğuk mu?"

Kıkırdıyorum. "Piercing taktırmıştım, hatırladın mı?"

Yüz ifadesini görmek isterdim. Bekle. Onu çevirmemden hoşlanıyor.

Tam da bunu yapıyorum ve bacaklarının arasında dinleniyorum, zonklayan sikimin sıcaklığına çarpmasına izin veriyorum.

"Bu daha iyi. Seni aldığımda güzel yüzünü görebiliyorum."

Bana gülümsüyor. "Ve ben de senin yakışıklı olanını göreceğim."

Avuç içi yanağımı kavıyor ve ben ona bastırıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Bu, hayatım boyunca beklediğimi fark etmediğim an.

Dudaklarımı onunkilere bastırıp bacağını geriye iterek, kendimi onun girişine doğru itmeme için bana erişim sağlıyor.

"Geri dönüş yok," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "İstediğim her şey bu, Alexei."

Kendimi ona doğru yönlendiriyorum, sikimin etrafına kenetlendiğinde çok sıcak oluyor. Yardım edemiyorum ama ağzına doğru inliyorum. İçeri ittiğim her santimde bana daha sıkı sarılıyor, tırnakları sırtıma batıyor.

"Siktir." Nefes nefese soluması beni tahrik ediyor. Alt dudağını ısırarak tam boyumu içeri itiyorum ve bekliyorum

uyum sağlaması için.

"Bana mükemmel
uyuyorsun." "Olması
gerektiği gibi." Gülümsüyor.

Dışarı çekiyorum ve ait olduğum yere, içeri itiyorum.

*"Chyort vozmi, ty takaya tugaya, ya hochiu ostatsia v
tebe navsegda."* **Lanet olsun, o kadar sıkısın ki,
sonsuz kadar içinde kalmak istiyorum.**

BÖLÜM 41

LARA

Şarkı- The Best I Ever Had, Limi

Her yavaş ve derin itişte, serbest kalmaya biraz daha yaklaşıyorum. Beni tüketiyor. Umutsuzca yüzünü kavriyorum, dudaklarımı yüzüne çarpıyorum ve inlemelerimi ona bırakıyorum.

"Çok iyi," diyorum ona.

Bu piercing vurur doğru nerede I ihtiyaç
o, her biri içime kıvılcımlar gönderiyor.
O tutar yutmak benim Ağzı, diş açma
onun Ellerini saçlarımda gezdiriyor. Beni her
şekilde sahipleniyor.

"Sikimin üzerine boşalacak mısın bebeğim? Senin için ne kadar iyi olduğunu göster bana."

Yüce İsa.

Sırt üstü yatmamız için bizi döndürüyor. Ellerimi göğsüne koyarak kendimi dik tutuyorum. O da bu iyiliğimin karşılığını ellerimle göğüslerimi kavrayıp meme uçlarımı sıkarak veriyor.

"Mmmm." Başımı arkaya yatırıyorum ve kalçalarımı döndürüyorum, klitorisime yaptığım baskı her yerimi karıncalandırıyor.

Sert ellerinden birini kalçama koyarak beni yerimde tutuyor.

"Siktir," diye tıslıyorum. Kahretsin, daha da derin, daha da dolu.

"Oh, daha sert seviyorsun." Demek istediğini vurgulamak için içime girdi.

O kadar büyük bir güçle daldığında küçük bir nefes nefese kaldığım için cevap bile veremiyorum.

"Sikimin üzerinde zıplarken çok güzel görünüyorsun." Gözlerimiz buluşuyor, kalbim benim için saf açlık ve şehvet havuzlarına bakarken hızla çarpıyor.

Sanki hayatında gördüğü en güzel kadınmışım gibi. İlk defa ben de öyle hissediyorum.

Ondan gelen homurtulardan cesaret alarak ona düzgün bir şekilde biniyorum.

"Siktir, Lara. Daha fazla dayanamayacağım."

Bu beni heyecanlandırıyor. Bunu ona ben yapıyorum. Parmakları kıcıma giriyor ve kontrolü ele alarak beni sikiğin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırıyor.

Başımın arkasından tutup beni kendisine doğru itiyor. Dudaklarımız buluştuğu anda patlıyorum. Birbirimize dolanarak beni sıkıca tutuyor, adım ağzımın içinde inliyor, bu da orgazmımı daha da yoğunlaştırıyor.

Üstüne uzandığımda yüzüm boğazına bastırıyor ve ikimiz de nefesimizi yeniden kazanmaya çalışırken siki içimde seğiriyor. Yüzümdeki gülümseme gitmiyor.

"Bu... senin için iyi miydi?" Kendimi yukarı iterek ona sordum. Parmaklarını kollarımda gezdiriyor ve bana bakıyor. "İyi mi? Sadece iyi mi? Şaka mı yapıyorsun?"

Kendimi beğenmiş sırıtışımı geri çekiyorum.

"Şimdiye kadar yediğinin en iyisi mi?" "Hiçbir fikrin yok, pchelka."

Kaşlarımı kaldırdım. Yine de evet demedi. Ben de yavaşça kalçalarımı döndürdüm ve gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu.

"Senin için en iyisi mi?" diye soruyor.

Rol yaparak omuz silkiyorum. Beni belimden kavrayıp sırtüstü yatırarak açık bacaklarımın arasına yerleşirken ondan bir hırıltı yükseliyor.

"Görünüşe göre en iyi olana kadar devam etmem gerekecek." Dudaklarını yalıyor.

"Ya da belki zaten öylesindir, çünkü o sensin."

Elimin ön tarafını ağızına götürüyor ve nazıkçe öpüyor.

BÖLÜM 42

ALEXEI

Dudaklarımı çekerken gözlerini yakalıyorum. "İlk olmayabilirim ama son olacağım."

Bana daha da sokuluyor ve ben onun tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Aynısı senin için de geçerli." Bana doğru sokuldu. Derin bir nefes alıyorum. "Hayır."

O iter kendisi yukarı üzerinde benim Göğüs, onu Kaşlar karışıklık içinde birbirine dolanıyor.

Sırıttıyorum ve başımı sallıyorum. "Sen benim ilkim ve sonumsun."

Ağzı açık kalıyor, ben de öne eğilip ağzını kapatıyorum.

"Kapa çeneni Yukarı. Yapma. yalan için Ben. Sen. Biliyorum ne ne diyorsun?"

Dudaklarını büzdü. Belinden tutup onu tekrar kucağıma çekiyorum.

"Evet. Ne dediğimi biliyorum. Sikim daha önce hiç kimsenin içinde olmadı. Sadece sende."

"Ama nasıl? Nasıl hem bu kadar iyi olup hem de piercing takabiliyorsun? İnanmıyorum." Suratını astı.

Yerleştirme her ikisi de eller üzerinde onu Yanaklar, bizim Burunlar Dokun. "Sana hiç önemli bir konuda yalan söyledim mi?"

Burnu kırışır. "Hayır."

"O zaman bana güven. Bu alet sadece ve sadece senin, anladın mı?"

Başını sallıyor.

İyi olduğumu düşünüyor. Onu mutlu ettim. Aynen öyle. "Sana yaptığım şey hoşuna gidiyor mu?"

"Beğenmekten de öte."

Yuvarlanarak onun üstüne çıkıyorum, kalçalarını aralıyorum ve aralarına geçiyorum, ağırlığımı kollarıma vererek onun üzerinde duruyorum. "Yaptığım pisliği temizlememi ister misin?"

Küçük bir gülümsemeyi bastırarak başını sallıyor.

"İyi bir kız ol ve onları benim için daha geniş aç."

Başım bacaklarının arasında olacak şekilde pozisyonumu yeniden ayarlayarak yukarı bakıyorum ve beni incelemesini izliyorum.

Yanakları şimdiden kızarıyor ve dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor.

Parmaklarımı kalçasının iç kısmında gezdirerek sıvıyı sürüyorum ve amının üzerine yayıyorum.

Dizlerini yatağa dayamış. "Mmm, işte bu.

Şu haline bak."

Küçük inlemelerinin itmesiyle öne doğru eğilerek, dilimi onun üzerinde gezdiriyorum, sadece kızdıracak kadar ve sonra geri çekiyorum. "Bana ne düşündüğünü söyle, bebeğim?"

"Sadece şok oldum, o-"

Ağzımın yavaşça klitorisine doğru kaymasına izin veriyorum ve kalçalarının titrediğini hissediyorum. Neredeyse hüsrana uğramasını izlemek hoşuma gidiyor, istediğimde havai fişekleri patlatan ben olabileceğimi biliyorum. Yaptığım her harekete çok iyi karşılık veriyor.

"Çünkü ben senin zevkin için yaratıldım Lara. Bu kadar basit. Seni boşaltmakta iyiyim, çünkü sana takıntılıyım. Hayatımı seni çözmeye harcadım. Ve görünüşe göre, gerçek sebep buymuş." Dişlerimi kalçasına geçiriyorum ve o da haykırıyor. Mükemmeldi.

"Bunu keşfederken çok eğleneceğiz." Hayatım boyunca bunun için bekledim ve Lara ile her yerini keşfetmeye niyetliyim.

Onunla kollarımda çıplak uyanmak dünyanın en güzel duygusu. Ama kalkmak zorundayım çünkü doğum günü sürprizini planlamayı bitirmeliyim.

Her yıl bunu onun için yapıyorum ama bu seferki farklı, ilk kez tamamen bana ait.

"Günaydın, sladkiy."

Sabahki boğuk sesi sikimi hazır ola geçirdi. Artık hep böyle mi olacak? Onun yanında sürekli sertleşecek miyim?

Bunu ailesinin yanında nasıl saklayacağım? Artık sevdiğim kadınla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, bütün gün ve gece bunu düşünmeyi nasıl bırakacağım?

Ben otuzlu yaşlarında seksi keşfetmiş ve şimdi onu arzuladığı her şekilde becermek isteyen bir adamım.

"Günaydın güzel kızım." Yanağındaki saç tutamını okşuyorum ve o gülümsüyor, bu kalbimi hızlandırıyor.

"Yani..." diye devam ediyor.

Onu kışından çekiştirerek bacağını ereksiyonumun üzerine yerleştiriyor.

"Evet, bebeğim?"

Boş boş kolumdaki damarı izliyor. "Şu benden kaçma olayı artık olmuyor, değil mi?"

Kıkırdıyorum. Ne kadar aptalca bir plandı.

"Özür dilerim." Ona dürüstçe söyledim.

"Bunu telafi etmekten fazlasını yaptın. Ama şimdi gerçekten seks yaptın." Beni izlerken dudağını çiğniyor. "Ya denemek isteyebileceğin başka bir kız görürsen ne olacak?"

Kalbim neredeyse duracak. Bu fikir beni tiksindiriyor.

"Lara. Hayatım boyunca seni bekledim. Kimse seninle kıyaslanamaz. Ve seni asla bırakmayacağım. Bu yüzden sonsuza kadar sadece seninle olmaktan çok mutluyum."

Onu boynuma sokuyor ve ben de başımı onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ciddiyim. Her zaman. Tamam mı?" Neden yeterince iyi olmadığını düşündüğünü asla anlayamayacağım. Bu beni üzüyor.

"Ve sadece benim için sen."

Bacağını biraz daha yukarı kaldırdığında bir anlık sessizlik oluyor. Aletim onun teninde zonkluyor.

"Kardeşlerime söyleyecek miyiz?"

Bu da benim sertliğimi söndürmenin bir yolu. "Henüz değil. Kafamı kesmeden önce bir süre birbirimizin tadını çıkaralım."

Bu onu güldürüyor.

"Saçmalama. Yapmazlar." Duraksıyor. "Yapmazlar mı?"

Gerçekten bilmiyorum. Nikolai, Mikhail'den daha çok kızacak.

"Belki kötü adamları öldürdükten sonra temize çıkarız?" "Kulağa süper kahramanmışsınız gibi geliyor."

"Öyleyiz. Seni kurtardım, unutma." Burnunun ucuna dokunuyorum.

Elini göğüs kaslarımın üzerinde gezdiriyor ve omzuma koyuyor. "Her zaman benim koruyucumsun, Alexei. Yani evet, şimdilik bir sır olarak kalabiliriz. Her şey bitene kadar dikkatlerinin dağılmasına izin veremem."

Alnından öpüyorum. Sadece onunla birlikte olmak, ona yönelik tüm tehditleri yok etmek ve belki de bir kulübeye kaçıp onu haftalarca anlamsızca becermek istiyorum. "Bunu yapmak için bu kadar beklediğimize inanamıyorum, oysa tüm bu zaman boyunca seni yiyebilirdim."

"Tanrım." Boğazına doğru yayılan kızarıklık bana onun bu işi sevdiğini söylüyor.

"Ne? Seni yemeyi seviyorum. Tatlılarımı seviyorum. Şimdi sen benim favorimsin. Ama unutma, çabuk bağımlı olurum. Bu yüzden hayatta kalmak için güzel amcığını yüzümde mümkün olduğunca çok görmek istiyorum."

"Sabah seksi için de mi heveslisin?" Parmağını karın kaslarımda gezdirerek alay ediyor. "Biliyor musun, bir gün beni onunla uyandırabilirsin." Kirpiklerini bana doğru savuruyor.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu doğru mu? Ha? Sen hâlâ uyurken kahvaltı yapmamı mı istiyorsun?"

O iğrenç sözlerinin bana ne yaptığından haberi yok. Vahşi. Bunu tarif etmenin tek yolu bu.

Tam bir karmaşa, ama onu tam olarak istediği gibi becereceğim.

Dudağını ısıırıyor ve ben de dayanamayıp bir öpücük çalıyorum.

"Hmmm mmm," diye mırıldanıyor ağzımın içinde.

"Bunu gerçekten çok isterim. Seninle her şeyi yaşamak istiyorum. Ve bunu kirli yap, bana iyi kızım de, saçımı çek, beni boğ. Ben seninim ve bence sen benim için mükemmel bir zevk domu olacaksın."

"Bir zevk domu mu?" "Evet."

"Her şey kontrolle ilgili. Sana isteyerek veriyorum, karşılığında beni iyi hissettir. Nasıl istersen. Beni tanıyorsun, beni neyin harekete geçirdiğini öğrenebilirsin."

"Kulağa bir deney gibi geliyor." Üstüne yuvarlanıyorum, bacaklarını daha geniş açıyorum ve bileklerini başının üstündeki ellerimin arasına alıyorum.

Tam olarak ne istediğini anlamaya başlıyorum. Kalbi boğazında çırpınıyor, ben de eğilip emiyorum.

"Sen benim iyi kızımsın. Her zaman öyleydin, Pchelka. Şimdi bunu kanıtlama zamanı." Elimi kalçasının iç kısmında gezdirerek amını kaplayan ıslaklığı sildim.

"Hmm, çok hızlı öğreniyorum." Elimi yüzüme götürüp parmaklarımı emerek temizliyorum.

BÖLÜM 43

LARA

İLE A GROAN Arkamı döndüğümde ailemden gelen ve doğum günümü kutlayan mesaj yağmurunu görüyorum.

Nikolai bile üçümüzün çocukken çekilmiş şirin bir fotoğrafını gönderdi.

Kalbimi hızlandıran tek mesajı açıyorum.

Alexei- Mutlu yıllar pchelka. Bu seferki diğer 28'inden daha özel olacak, çünkü bu sefer benimsin. Akşam 7'de hazır ol. Ne istersen giy, çünkü her zaman çok güzel görünüyorsun. Sevgiler, Alexei'n.

Doğrulduğumda gülümsemem yanaklarımı yakıyor ve heyecanım içime işliyor. Alexei doğum günümü muhteşem kılmakta asla başarısız olmaz. Her yıl hediyelere, gezilere ve partilere boğuluyorum. Ama o haklı, bu yıl farklı. Onunla birlikte olmak benim hediyem. Sonunda, dilediğim erkeğe sahip oldum.

Bornozumu giyip aşıya inerken, oturma odasının tavanının pembe ve kırmızı folyo balonlarla kaplı olduğunu görünce gözlerim doluyor. Ortadaki helyum flamingoyu gördüğümde bir hıçkırık nefesimi kesiyor.

BEN

Gerçekten kendini çoktan aşmışsın, Sladkiy. Beni her zaman özel hissettirdiğin için teşekkür ederim. Bazen seni hak etmiyorum.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken, kahve makinemin altında, ön yüzünde onunla çekilmiş bir selfie'mizin yer aldığı bir kupa buluyorum. Bu fotoğraf üç yıl önce doğum günümde çekilmişti, New York'a gitmiştik çünkü ona Empire State Binası'na gitmek istediğimi söylemiştim.

Bir kapsül koymak için makinenin üst kısmını açtığımda, benim için zaten bir tane koyduğunu görünce gülmekten kendimi alamıyorum.

Bu adam.

Makine gün için enerjimi boşaltırken, kendi etrafımda dönüp tezgahın üzerinde dinleniyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, yemek masamın üzerindeki kristal cam vazoda her tondan serpiştirilmiş kırmızı güllerden oluşan devasa bukete bakarken.

Yanında pembe bir zarfın içinde bir kart var. Zarfı yırtıp açtığımda, sırtıyormuş gibi görünen bir eşek resmi buluyorum. Tipik Alexei.

Lara,

Bu sadece yirmili yaşlarınızın son yılının başlangıcı.

Ve bu yeni bölümümüzün sadece başlangıcı.

Sonra görüşürüz.

Benim gibi şımarık olduğunu düşünüyordun.

*/Dostum, tamamen benim olduğunda neler
olduğunu görene kadar bekle.*

/Beni çok mutlu ediyorsun

bebeğim. Sevgiler,

Alexei, Sheila ve Bruce.

(Shelia hala sana ısınıyor)

Gözyaşlarımın yakıcılığına rağmen dudaklarımdan
kontROLSÜZ bir kahkaha dökülüyor.

Belki de bu tüm zamanların en iyi doğum günü olacak.

Denediğim son kıyafeti fermuarla çekip yatağın
üzerindeki atılmış kıyafet yığınınına bakıyorum. Sabah spor
yapmam gerekiyor. Hiçbir şey üzerime tam oturmuyor.

Sonunda dizimin hemen üzerinde duran, dantel kollu
ve dalan yakalı siyah bir elbisede karar kılıyorum. Beni
tam olarak doğru yerlerden sarıyor, krepten ziyade
gerçekten bir kışım varmış gibi görünmesine yetecek
kadar.

Kenarları düzeltiyorum ve aynada dönüyorum. Keşke
kalçalarım bu kadar dışarıda olmasaydı. Çok daha şık
görünürdü.

Nikolai'nin ön kapıya vururken çıkardığı eşsiz ses
duvarlarda yankılandığında neredeyse sıçrayacaktım.
Masadan çantamı alıp Alexei'nin geçen yıl bana aldığı
kalpli elmas kolyeyi düzeltiyorum ve sonra gitmeye
hazırım.

O vurmadan önce kapıyı açtığımda Nikolai'yi kolunda muhteşem karısıyla bana gülümserken buluyorum.

Mikhail hemen arkalarında. Gözlerinin yanındaki kırışıklıklardan siyah kar maskesinin altında sırttığını anlıyorum.

Tanrım, keşke yüzünü tekrar görebilseydim.

Mikhail maskesinin altından, "Mutlu yıllar küçük kardeşim," diyor.

Ayı gibi sarılmak için kollarına koşuyorum. Herkese karşı soğuk olabilir ama benim için o her zaman benim komik ağabeyimdir.

Başına gelenler kalbini buzla doldurmuş olsa bile, perdenin ve taş duvarın ardındaki gerçek Mikhail'in orada olduğunu biliyorum.

Çılgınca bir bip sesi duyunca hepimiz şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Alexei kayıptı ve bahse girerim bu kargaşa onun işiydi.

Bu da midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Ağzında bir lolipop çubuğuyla parmağının etrafında bir anahtar döndürerek evime girdi.

"Alexei!" Beni fark edip avını kovalayan bir avcı gibi bana doğru yaklaştığında çığlık atıyorum. Ne olduğunu anlamadan beni kaldırıyor ve havada döndürüyor. Beni ayaklarımın üzerine bırakıp kaslı kollarını etrafıma sardığında neredeyse başım dönüyor.

"Mutlu yıllar, pchelka."

Beni bırakıp uzaklaştığı anda, içimi bulanık, karıncalı bir hissin kapladığını hissediyorum.

Arkadaşız. Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmak istesem de şu anda öyleyiz.

Bakışlarının benimkilere kilitlenmiş olmasından, onun da aynı şeyi düşündüğünden eminim.

"Peki, benim hediyem nerede?" Sırtışımı bastırıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor.

Odayı tarıyorum. Mikhail şampanyayı doldururken herkes kendi arasında kaynaşıyor. Sol tarafımdan karanlık bakışlarını üzerimde hissediyorum. Kadehini kaldırıyor ve

başını sallıyor. Tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve dikkatimi tekrar Alexei'ye veriyorum.

"Bu gece senin için çok şeyim var, pchelka." Eğilerek omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Alexei!" Jax bağılıyor ve Alexei hemen doğruldu ve benden uzaklaştı.

"Evet, bilge kişi?"

"Bu akşamki randevun nerede, Shelia değil mi?"

Nikolai kıkırdar, kahkahası odada yankılanır.

Alexei ona sert bir bakış fırlatır. "Bir flamingo benim randevum *değil*."

Jax sırıtıyor ve dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor. "Kız arkadaşın olmadığına emin misin? Kadınları tavlamakta sorun mu yaşıyorsun?"

Alexei'nin kaşlarını çatarak onaylamadığını belli ediyor. Kıkırdamamı bastırmak için hızla ağzımın içini ısırıyorum.

Alexei bana eliyle işaret ediyor. "Az önce Lara'yı mı aldım? Hepiniz gördünüz mü?"

Gözlerim büyüyor ve pazusuna dokunuyorum. "Kadın tavlamak demek, takılmak, çıkmak, sevişmek, yukarıdakilerden biri demek," diye fısıldıyorum.

"Oh." Yontulmuş çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. "İstediğim kadınları elde etme konusunda hiçbir sorunum yok."

Yanaklarım ısınıyor ama içimden küçük bir kıskançlık dalgası geçiyor. Başkaları olmadığını bilsem de, bu düşünce hala onun için yeterince iyi olmadığını hissettiriyor.

Belki de dışarıda ona benden daha uygun biri vardır.

Nikolai ve Mila oturma odasında dil dansı yaparken Mikhail Jax'in eline bir bardak tutuşturuyor ve ona bir şeyler fısıldıyor, bu da Jax'in dikkatini Alexei'den uzaklaştırıyor. Gözlerimi devirmek istiyorum ama anlıyorum. O aşık ve onları birlikte gördükçe, Mila'nın onu incitmesini görmezden gelebiliyorum ve birbirlerine gerçekten değer verdiklerini görebiliyorum.

Alexei boğazını temizliyor ve eğilip koluma dokunuyor. Ona gizlice bir bakış attım.

"İstediğin kadın var mı, hey, kodaman?" Onu dürtüyorum ve yaramaz sırtışı ortaya çıkmadan önce çenesi sıkılıyor.

Biraz eğildi ve elimi gizlice okşadı. "Evet. Her zaman istediğim tek kadını yakaladım, değil mi? I?"

Yutkunuyorum. Parmaklarımızı birbirine bağladı ve kolum elektrikle karıncalanıyor.

"Haklısın, sladkiy," diye fısıldıyorum.

"Güzel elbise." Duraksıyor. "Daha sonra benim katımda daha da güzel görünecek."

Lanet olsun, içten içe yanıyorum ve o da bunu biliyor. "Bunu yırtma. Bu benim favorim."

"Patronluk taslamayı seviyorum. Bu gece sikimi ne kadar istediğine bağlı, değil mi? Doğum günü kızı ne isterse, onu alır."

"Alexei, dur." Yanaklarım yanıyor. Birinin aramızdaki değişikliği fark edeceğinden eminim.

Parmağını bileğimde dolaştırıyor, dokunuşu o kadar yumuşak ki kalçalarımı sıkımda neden oluyor. O parmaklarla neler yapabileceğini biliyorum ve bunu hemen şimdi istiyorum.

"Eminim benim için ıslanıyorsundur." Dokunuşunu ön kolumda gezdiriyor. Odadaki mutlu yüzlere bakarak derin bir nefes alıyorum.

"Siktir. Öylesin, değil mi?" Öksürüyor ve sinsice fermuarını düzeltiyor.

"Görünüşe göre bu ikimiz için de bir sorun haline geldi." Alay ediyorum. "Sana ihtiyacım var Lara. Gerçekten çok kötü. Bu bir sorun haline geliyor. sorun."

"Yapamam, bugün olmaz, regl dönemimdeyim." En iyi ihtimalle düzensiz adet görüyorum. Ağır olacağından değil, asla olmaz. Benimki sadece bir ya da iki gün sürüyor.

"Umurumda değil. Sence biraz kan beni rahatsız mı ediyor? Senin için o kadar çaresizim ki önümü göremiyorum." Parmakları kalçam boyunca kayarak belimi

evrelerken titriyor.

Kalbim küt küt atıyor, eli belimde, kıçımın hemen üzerinde kayıyor ve lanet olsun, neredeyse inliyordum.

"Hasta olduğumu söyleyebilir miyim?"

Başını sallar. "Bir şeyler düşüneceğim. Planladığımı sürprizi kaçıramazsın."

BÖLÜM 44

ALEXEI

"Jax'ın bu şeyi sürmesine kim izin verdi?" Mikhail homurdanıyor. "O iyi bir sürücüdür," diye cevap veriyorum.

"Evet, Lambo'da ya da bisiklette. Bir virajı daha böyle alırsa beyin sarsıntısı geçireceğim!" Mikhail'in kolu dışarı fırlar ve önündeki koltuk başlığını kavrar.

Tam da beklediğim gibi, aniden sola dönünce kendimi tuttum. Lara'nın vücudu benimkine çarpıyor ve onu korumak için kolumu hızla ona doluyorum.

"Jax. Burada karın da dahil olmak üzere kadınlarımız var. Bir daha yaparsan seni kendim sürükleyip yolun kenarına bırakırım," diye öfkelenildi Nikolai.

"Bu kadar mutsuz olmayı bırak, Niki. Biz ölmedik." Lara ona kaşlarını çatır.

"Yine de," diyorum parmağım ile işaret ederek. "Her zaman ben sürebilirim." Ben öneriyorum.

"Hayır." Hem Nikolai hem de Lara aynı anda cevap verir.

"Sürüşümde hiçbir sorun yok." Bir ses çıkardım somurtarak iç çeker.

Niki, "Limuzinler tek teker yapmaz," diye cevap veriyor. Lara'nın sert bakışlarını başımın yan tarafında hissedebiliyorum.

"O bisikletle bir daha aptalca şeyler yapmasan iyi edersin," diye tıslıyor Lara yanımda.

Sadece bir motosikleti parçaladım. Oh, ve onun arabasını. Ona bakıyorum, istavroz çıkarıyorum ve Niki'ye çenesini kapatması için ters ters bakıyorum.

"Beni bilirsin. Sorumluluk sahibiyim. Asla ölmeye çalışmam," diyorum sırtarak.

Parlak dudağını ısırdığında, sadece sikimin değil, tüm vücudumun onun izleriyle kaplandığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Tanrım, bu gece o dar siyah elbisesi ve kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarıyla muhteşem. Altına ne giydiğini merak ediyorum. Umarım koyu renk ve dantellidir. Krem rengi tenine karşı beni çılgına çevirecek.

Onu kucağıma alıp oturtmamak için kendimi zor tutuyorum. Tek düşünebildiğim o.

Parmaklarını ipeksi buklelerinde gezdiriyor ve neredeyse nefesim kesiliyor. Bu gece sadece ikimiz olsaydık, şimdiye kadar çıplak ve merhametime kalmış olurdu.

Chanel parfümü burnuma doluyor ve kendimi ona yaklaştırıyorum, ceketimin cebindeki küçük kutuyu çıkarıp kucağına koyuyorum.

"Bu ne?" diye soruyor tatlı tatlı.

"Aç ve öğren."

İçindeki tek anahtara bakarken şaşkınlığı güzel yüzüne yansıyor. "Senin evinin anahtarı bende mi?"

"Evet, bunu biliyorum."

Büyük mavi gözleri bana bakarken yavaşça kırpışıyor. "Tamam, bana bunun kilidini neyin açtığını söylemek ister misin?"

"Yeni eviniz." Umarım bizim olur. Alnında bir çatık oluştu. "Beni kaybettin." "Kaybetmedim. Hiçbir yere gitmiyorsun." Sırıtiyorum.

Gülüyor, en sevdiğim ses ve limuzin bir saniyeliğine sessizleşiyor.

Çarpan kalbimden uzaklaşmak için parmaklarımı dizime vuruyorum.

"Vegas'a ilk geldiğimizde gönlünde yatan ev," diye gururla ilan ediyorum.

"Mikhail satın alamadan satılan ve yeni alıcıların satmamakta kararlı oldukları mı?"

Başımı salladım.

Birkaç yıl önce onları uykularında öldürmek ve sonra satın almak aklımdan geçti, ama bunu başaramayacak kadar meşguldüm.

"Son zamanlarda taşınmak istedikleri ortaya çıktı." Sanki aklımı okumuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Evet, artık kendilerini güvende hissetmeyecekleri bazı koşullar yaratmış olabilirim.

"Ve onu satın aldım." Duraksıyorum, artık dar görünen yakamı çeğiştiriyorum. "Senin için mi, bizim için mi?" Kulağına fısıldıyorum.

Anahtara bakıyor ve gözlerinin dolmaya başladığını görebiliyorum.

Kahretsin, bunu berbat mı ettim?

"Benim için de öyle olmak zorunda değil," diyorum sessizce.

Başını sallıyor. "Orada seninle yaşamak istiyorum. Ne zaman?"

Nikolai ve Mikhail'e bakıyorum, ikisi de derin bir sohbe dalmış ve yutkunuyorum. Bunca yıldan sonra hala nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum.

Nikolai'nin bana kızacağını sanıyorum. Mikhail o kadar değil.

Lara onlarla olan ilişkisini kaybedemez, ben de kaybedemem. Bunun olmasına izin veremem.

"Yakında," diye cevap veriyorum. "Biraz çalışmaya ihtiyacı var. Onu mükemmel hale getireceğiz."

Şimdilik ona verebileceğim tek şey bu.

Güvenceye ihtiyacı olduğunu bildiğim için dizini sıkıyorum. Akli çok hızlı çalışıyor. Bunu hissedebiliyorum.

"Ben varım, bebeğim. Bunu asla sorgulama."

Anahtarı çantasına koyarken bana bakmıyor. "Ben de,"

d i y e fısıldıyor, elini çantasının üzerine koyarak. Benim.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Tam etki için kirpiklerini bana doğru savuruyor.

Bacaklarım heyecandan zıplıyor. İçeri girip ne yaptığımı gördüğünde yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

"Hayır."

BÖLÜM 45

LARA

Şarkı, DIE FOR ME, Chase Atlantic

ALEXEI'nin eli sırtımda, beni grubun geri kalanından ayıran geniş binaya doğru yönlendiriyor. Ne zaman arkama baksam, yüzünde muzip bir sırıtma oluyor.

Teşrifatçılar bizi ana salona yönlendiriyor. Yukarı baktığımda, kelebekler, ağaçlar ve gece gökyüzünün tavana güzel bir şekilde yansıtıldığını ve beni nefessiz bıraktığını görüyorum.

Her adımda ilerliyoruz ve güvenlik görevlisi Mikhail'in varlığını başıyla onaylıyor. Kırmızı ip çözülüyor ve üst katta yer alan, sahnenin eşsiz manzarasını sunan özel bar alanımız ortaya çıkıyor.

Standın her tarafına pembe balonlar ve güller serpiştirilmiş ve yan tarafında flamingo bulunan bir "Mutlu Yıllar Lara" pankartı var.

"Bu çok şirin." Ciyaklamak ve zıplamak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Çenesini omzuma yaslıyor. "Sevimli, benim gibi mi?" Somurttuğunu anlamak için bakmama bile gerek yok.

Elinin tersi benimkine değdiğinde ürperiyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Sanki bu odada sadece iki kişi varmışız gibi.

Sofia elinde iki şampanya kadehiyle koşarak yanıma geliyor ve Alexei geri çekilip parmaklarını gevşek buklelerinde gezdiriyor. Teması şimdiden özledim.

"Doğum günü kızı için." Önce bana, sonra da Alexei'ye içki veriyor.

"Na zdorov'ye. *Sağlık için.*" Alexei flütünü kaldırıyor.

"Teşekkür ederim." Tatlı tatlı gülümsüyorum, bir yudumda yanaklarım yanıyor.

Özel balkonumuzun korkuluklarına tutunarak sahneye bakıyorum ve içimi bir heyecan dalgası kaplıyor.

Herkes aşağıdaki koltuklarına yerleştikçe oda daha da gürültülü hale geliyor.

"Bu grubu seviyor musun? Sabahları bangır bangır çalanları mı?" Alexei arkama yerleşiyor, misk kokulu tıraş losyonu burnuma doluyor.

"Onları kesinlikle seviyorum."

İki yanımdaki parmaklıkları tutarak beni hapsediyor. "Fark ettim. Jax de takıntılı görünüyor. Onlardan kaçamıyorum."

"Sacred tarihteki en iyi gruplardan biri. Çığlık atmaktan çok daha fazlası. Şarkı sözlerini dinleyin, ruhunuzla konuşuyorlar." Onları dinlediğimde beni çok etkileyen bir şey var. Sanki ifade edemediğim acımı anlıyorlarmış gibi.

Arkasına gizlice bir göz atıyor ve sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. Sırtırken sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor ve eğilip saçlarımı omzumun üzerinden nazikçe okşuyor.

Dişleri kulağımın hemen arkasındaki hassas deriyi sıyrıp vücuduma zevk dalgaları gönderirken yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Az önce beni ısırdın mı?"

"Evet. Sende izimi bırakıyorum. Merak etme, sadece bizim görebileceğimiz yerlerde daha fazlasını bırakacağım."

"Mmm, bu çok ateşli. Daha fazlasını istiyorum." Şu anda içten içe kavruluyorum.

"Biliyorum. Bir planım var. Orada oturmanı istiyorum, sana yaptıklarımı hâlâ hissediyor olmanı. Bunun benim olduğun anlamına geldiğini ve daha sonra her birini daha iyi öpeceğimi bilmeni istiyorum."

"Acımasız oyunlar oynuyorsun, Alexei."

"Nasıl yani? Bütün bir gece boyunca ellerimi senden uzak tutabileceğimi mi sanıyorsun? Hiç şansın yok."

Saçlarımı nazikçe serbest bırakıyor ve doğal pozisyonuna geri dönmesine izin veriyor. Eli sıkıca kalçamdayken, birbirlerine bastırdıkça vücutlarımızdan yayılan ısıyı hissedebiliyorum.

Ellerimi siyah takım elbise ceketinin üzerine koyduğumda, kumaşın üzerine sinmiş hafif kolonya kokusunu fark ediyorum.

"Takım elbise içinde çok iyi görünüyorsun, sladkiy."

Her şeyin içinde iyi görünüyor. Ama bu? Vay be. Ona bakarken bile ıslandım.

"Teşekkür ederim, bebeğim. Bunu sadece senin için takıyorum. İsteddiğim zaman çıkarabilirim." Tam etki için göz kırpmıyor.

"Senin için çok ıslandım. Bu hiç adil değil." Sesim bile muhtaç bir sürtük gibi çıkıyor. Sanırım onun için öyleyim.

Sırıtarak pantolonunun üzerinden sertleşmiş aletini avuçluyorum. "Benimle gel," diyor sertçe. Parmakları sikimin etrafında ve beni balkondan çıkarıp süitimizin yan basamaklarından aşağı indiriyor.

"Neredeyiz-" Geri çekilmiyorum ama en çok istediğim şeyi elde etme umuduyla takip ediyorum.

"Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var." Ağzımı kapatıyorum ve onun yönlendirmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 46

ALEXEI

Şarkı, KARANLIK, WesGhost

Dolabın kapısı arkamdan kapanır kapanmaz üzerine atıldım. Ellerini başının üstünde sabitleyerek sırtını duvara yasladım.

Nazik bir çekişle elbisesinin fermuarını açıyorum ve zahmetsizce yere düşüyor, onu orada iç çamaşırından başka bir şey olmadan bırakıyor.

"Sana regl olduğumu söylemiştim," diye fısıldıyor. Parmağımı külotunun üzerinde gezdirirken nefesi kesiliyor.

"Ve sana söyledim, umurumda değil. Ellerimde kan mı var? Bu benim için normal bir gün."

"Aynı şey değil." Gözlerini deviriyor, ben de yanaklarını sıkıyorum. "Bana şımarıklık mı yapıyorsun? Hmm?"

Sırıışını gizlemeye çalışıyor, normalde mavi olan gözlerinde yanıp sönen karanlık bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Benim bu yönümü seviyor.

Dizimle bacaklarını açarak başını yana yatırıyorum ve ince boynunu ortaya çıkarıyorum.

Ve yala, çok yavaşça, kulağına kadar.

"Görünüşe göre bu tavrı senden söküp almam gerekecek bebeğim. Soru şu: Parmaklarımla mı, dilimle mi yoksa sikimle mi?"

Eğilerek göğüslerine öpücükler konduruyorum ve iz bırakacak kadar sert emiyorum.

Sadece benim için bir tane.

"Oh, kahretsin," diye tıslıyor.

Bunu burada mı yapmalıyız? Herkes sadece birkaç adım ötedeyken?

Hayır. Ama umurumda mı? Ayrıca, hayır. Umurumda olamayacak kadar ona bağlanmış durumdayım.

"Benim için çok iyi bir kızsın. Bence benim için dizlerinin üzerinde çok güzel görünürsün."

Kızarıyor ve bu kalbimi hızlandırıyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Elimi siyah külotunun altına sokarak bir inilti çıkardım.

"Siktir, Lara. Yakalanmanın heyecanı seni gerçekten ıslatıyor, değil mi?"

Tekrar başını sallıyor.

"Kelimeler. Onları duymak hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum kulağına. "Evet."

"Parmaklarımı ıslatışını dinle bebeğim. Benim için gelmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

Ben klitorisinin etrafında dönerken gözleri dalgalanarak kapanıyor ve ellerini başının üzerinde bırakıyor. Saçlarını yumruğuma doluyorum ve başını geriye çekiyorum.

Ben boğazını öpüp emdikçe inlemeleri daha da yükseliyor.

Islaklığını kayganlaştırıyorum ve elimi çekiyorum.

"Zihnini meşgul edecek küçük bir tat," diyorum ona.

Geri adım atarak, ağrıyan sikimi serbest bırakmak için kemerimi çözdüm.

"Ama bir ikram alabilirsin." Diğer elimle sikimi okşayarak onun için sallıyorum.

"Sen pis bir adamsın, tatlım."

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, shaftımı ağzına alırken gözlerini benden ayırmıyor.

Onun tarafından büyülendim.

Her ş e y i m i alırken gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. Dilini piercingimin üzerinde gezdirirken bacaklarım geriliyor.

"Çok iyi, bebeğim. Sikeyim."

Başının arkasını kavrayan parmaklarım saçlarına dolanıyor. Bu bir rüya.

Taşaklarımı gıdıkladığında neredeyse zıplayacaktım. Bu şekilde uzun süre dayanamam.

Holding onu Kafa içinde yer, I al üzerinde ve ağzını sikiyorum ve o da sikimin etrafında inliyor.

Lanet olsun.

Son birkaç hamleyle ağzına boşalıyorum ve o her damlasını alıyor.

"Yutma," diyorum nefes nefese.

Yanağını okşuyorum, kendimi dikkatlice kaldırıyorum ve kalkmasına yardım ediyorum.

"Mmm, bu gece benim için ne gibi sesler çıkarmanı sağlayabileceğimi duymak için sabırsızlanıyorum."

Eğilip çenesini öpüyorum.

"Ama şu anda benim için iyi olmana ve açılmana ihtiyacım var. Bana ne kadar iyi olduğunu göster."

Boğazında kırmızı bir kızarıklık yayılıyor. Dilini kaplayan spermi görmem için ağzını açtığında parmaklarımı boynunda gezdiriyorum.

Ne manzara ama.

"Mmm. Benim için çok iyi bir kız oldun. Şimdi yutabilirsin."

Ona söyleneni yapıyor. Boğazını sıktığı anda yüzünü kavıyor ve hayatının sonuna kadar öpüyorum.

Elbisesini yerden alıp ayağına hafifçe vuruyorum, böylece elbiseyi ince bedeninde sürükleyerek içeri giriyor. Yan taraftaki fermuarı çekerken neredeyse yeniden sertleşiyorum.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor, saçlarını parmaklarıyla tarayarak.

"Yeni sikilmiş ve kesinlikle mükemmel."

Göz kırparak parmaklarımı nazikçe onunkilere

kenetliyorum ve anında bir bağlantı kuruyorum.

"Şimdi gidip şarkılarını dinleyelim, sonra da evde benim için çığlık atmanı sağlarım."

BÖLÜM 47

LARA

Şarkı- Biliyorum (soluk) Eski Alışkanlık

"BUGÜNE KADAR Kİ EN İYİ GECEYDİ," diyorum ona öpücükler arasında, ön kapıdan tökezleyerek geçerken. Öpüşmeyi derinleştirip beni duvara doğru iterken ceketini çıkarmaya çalışıyorum.

"Senin için her şeyi yaparım."

Eğilip beni kucağına aldığı anda ve omzuna attığında bir çılgılık atıyorum.

"Şimdi sıra bir sonraki doğum günü ikramında," dedi ve kışımı tokatladı.

Merdivenlerden yukarı attığı her hızlı adımda zıplıyorum.

Beni dengesiz ayaklarımın üzerine yatırıyor ve gömleğinin düğmelerini açarken gözlerini çığ bir açlık dolduruyor.

"Soyun," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum, olabildiğince seksi. Ta ki ikimiz de çıplak ve birbirimize maruz kalana kadar.

Bana saldırmaya hazırmış gibi baktığında, vücudumdan o kadar da utanmıyorum. Ama bu her zaman kafamın içinde bir düşünce. Dikkatimi dağıtmakta o kadar iyi ki.

O öne çıkarken nefesim kesiliyor.

Başımı geriye atıp dilinin boynumu keşfetmesine izin veriyorum ve o da parmaklarını içime sokuyor. Bacaklarımı onun kalçalarına doğru açarak üzerine oturuyorum.

Boğazıma doğru inliyor. "Açgözlü kız." Tenimi ısıırıyor.

Bir parmağını daha sokup başparmağıyla klitorisimde ustaca daireler çizerken "Evet," diye haykırıyorum.

Eli göğüslerimin üzerinde ve boğazıma doğru kayıyor.

"Şimdi söyle bana. Seni çılgılık attırmak için başka ne yapabilirim? Seni harekete geçiren her şeyi bilmek istiyorum Lara."

Geri çekilir ve dudağını ısırır.

"Sanırım bana bir el kolyesi vermenin zamanı geldi," diye fısıldıyorum ve tepkisini izlerken dudaklarımı yalıyorum.

Kaşları bir şaşkınlık ifadesiyle çatıldı. "Açıklayın, bu başka bir İngilizce terim mi?"

"Boğ beni, Alexei. Ellerin benim kolyem olacak." Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

O verir Ben a küçüksırtmak ve Dalışlar onun parmaklar daha derine.

"Neden boğulmak istiyorsun, pchelka? Ellerimin boğazına sarılacağına güveniyor musun? Pek çok insan güvenmez."

Eğiliyorum ve kalçalarımı avucuna doğru yuvarlıyorum.

"Bu beni senin için çok sert boşaltacak, sladkiy." Parmaklarını içimde derinlere doğru kıvrırırken bir nefes çekiyorum.

"Sana hayatım pahasına güveniyorum. Öğrenmek istiyor musun?"

Arkama yaslanıp elini boğazıma götürüyorum. "Daha önce de insanları boğarak öldürmüştün, değil mi?"

Sırıttıyor. "Birkaç tane, evet."

Boynumu bir anlığına çok sert kavırıyor, sonra bırakıyor.

"Evet, öyle değil," diye öksürüyorum.

Bana orantısız bir sırtış attı. "Sadece test ediyorum."

"İşte." Parmaklarını boğazımın bir t a r a f ı n d a k i doğru noktaya, başparmağını da diğer tarafına yönlendiriyorum.

"Şimdi buraya sık, nefes borumdan uzak dur."

Kukumdaki tempoyu sürdürürken, parmakları boynumun etrafında mükemmel bir pozisyonda sıkılaşıyor ve çenem boyunca öpücükler bırakıyor.

Kafamda o bulanık his belirliyor ve tek odaklanabildiğim şey o oluyor. Bana nasıl hissettirdiği. Zihnim bu adamdan başka her şeyden arınmış durumda.

"Bunu seviyorsun, amının parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissedebiliyorum."

"Hmm, mmm."

Gözlerim kapanırken, doruk noktam çekirdeğimden yükselirken onun sert omzuna tutunuyorum.

"Siktir," diye nefes alıyorum.

Tutuşunu bırakıyor, onun yerine hassas deriyi emiyor.

"Daha fazlasına ihtiyacın varmış gibi hissediyorum bebeğim."

"Oh, bunu daha da ileri götürebiliriz. Beni neredeyse bayıltacak kadar nasıl boşaltacağını öğrenmeye hazır mısın?"

Geri çekiliyor ve yüzümü değerlendiriyor. Alt dudağını ısırduğunda, öne doğru eğilip emmekten kendimi alamıyorum.

"Diğer elinle burnumu ve ağzımı kapatırsan, bununla beni boğ ve aynı anda beni becer."

"Üzerimde bayılmasan iyi edersin."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "O zaman tepkilerime dikkat et, tatlım."

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor, beni sırt üstü yatağa iterken eliyle boğazımı sıkıyor.

Kalçalarımı iyice açtığımda boxer'ını indirdiğini duyuyorum.

"Doğum günü kızı sikimi istiyor, bu isteğe asla hayır diyemem. Dizlerini yukarı çek, güzel amımın derinliklerine batmak istiyorum."

Hay sikeyim.

"Daha sıkı. Yarın parmak izlerini görebilmek istiyorum."

Dediğimi yapıyor ve kendini santim santim içime iterken dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçıyor. İniltiler

ondan gelenler beni daha da zorluyor.

"Benim için çok iyi bir kız, ama yine de çok yaramaz."

Çekip tekrar içime girdiğinde, gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Derin nefes al bebeğim," diye kulağıma homurdanıyor.

Ciğerlerimi havayla doldurarak onunla göz göze geliyorum ve kendimi tutmanın son sınırında olduğunu anlıyorum. Gözlerinde o çılgın bakış var ve lanet olsun, çok ateşli.

Avuçları ağzımı ve burnumu kapatıyor ve parmakları boğazımı sıkıyor. Kan kulaklarıma hücum ederken, Alexei'nin beni becerdiği yoğun ritimle neredeyse eşleşiyor.

"Çok güzel, Lara." Övüyor.

Başım dönmeye başladığında elini hareket ettiriyor ve tekrar sıkıştırmadan önce daha fazla hava almamı sağlıyor.

Bacaklarım ona karşı titriyor, gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak, Lara. Seni görmem gerek" diye bağıyor.

Onları açtığımda sırtım kavisleniyor ve delicisi tam yerine isabet ediyor.

"Ne kadar iyi bir kız." Derin sesi ve kirli kelimeleri beni patlamanın eşiğine getirdi.

"Seni doldurmak üzereyim bebeğim, benimle gelsen iyi olur."

Elini çekiyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Kahretsin," diye nefes nefese kaldım.

"Ver onu bana. Benim için gel." Sözleri beni heyecanlandırıyor.

Son bir hamleyle ve eli tekrar boynumdaki yerini aldığı anda, onun için parçalara ayrılıyorum.

Bizi ters çeviriyor, böylece o yanağımı okşarken ben de ona sarılmış oluyorum.

"Hâlâ hayatta, bu iyi." Ses tonunda bir eğlence var.

"Tanrım. Çok iyi. Doğuştan yeteneklisin." Nefesim yavaşlarken

Uzuvlar gevşer.

"Sadece senin için."

Bir esnemeyi bastırıyorum ve o da parmağını ağızıma sokarak neredeyse beni kusturuyor.

"Alexei. Bu çok sinir bozucu."

Gülerken göğsü altımda titriyor. "Biliyorum. Yine de komik."

Yan yatıyorum ve ona doğru sokuluyorum. "Yarın için planın nedir? Çalışmıyorum." Parmağımı boş boş onun altılı paketinin üzerinde gezdiriyorum.

"O zaman gidip biraz eğlenelim. Ben bir şeyler düşüneceğim."

BÖLÜM 48

ALEXEI

"Burayı sevdiğini sanıyordum? Her zaman buradan sipariş veriyorsun." Ağzıma makarna dolu bir çatal attım.

Yemek konusunda seçici değilim, hepsinin tadı bana güzel geliyor.

Ama Lara'nın kendininkini kurcaladığını görünce bir şeyleri kaçırıyor muyum diye merak ediyorum. "*Der'mo mu?*"

Başını iki yana sallar. "Hayır, Alexei, tadı *Kahretsin*. Sadece çok aç değilim."

"Bu sabah sana attırdığım onca çığlıktan sonra nasıl olur da açlıktan ölmezsin?" Bir karidesin ucunu ısırmadan önce ona sırtıyorum.

Dudağının kenarıyla kaşlarını çatıyor. "Sadece fazla yemiyorum."

Bir parça biftek sapladım ve ona uzattım. "Yeterince yemiyorsun. Arabaya giderken neredeyse bayılıyordun. Yani seksi olduğumu biliyorum-" Avucumu göğsümde gezdiriyorum ve parmağımın gömleğimin içinde meme ucumun olduğu yerde daire çiziyorum. "-ama bu yüzden kadınları bayıltmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Her zaman aşırıya kaçıyorum," diye alay ediyor ve vurgulamak için ısıraktan bir ısırık alıyor.

Elim kalçasının iç kısmını buluyor ve parmaklarım külotunun eteklerini gıdıklıyor. "Eğer senden üstüne çıkmanı isteseydim

ve beni sarsıntılı bir motosiklet gibi sürersen, deponun boşalması ne kadar sürer?" Yonca filizinden bir dal alıp başparmağımın üzerinde yuvarlıyorum. "Bunlardan üç tanesi çok uzun süre dayanmaz. Ben bir kros motosikletiyim, pchelka."

Gülümsemeden önce mavi gözleri açılıyor. "Oh, gerçekten mi? Bu bir söz mü?" Dudaklarını kulağıma yaklaştırırken sesi boğucu bir törpüye dönüşüyor. "Bütün gece devam edebileceğini düşünüyor musun?"

"Ben Atılgan Tavşan'ım." Fısıldıyorum.

Şakanın gerektirdiğinden çok daha yüksek sesle gülüyor. "Energizer Tavşanı demek istemedin mi?" diye kıkırdıyor.

Kafam karıştı. "Ne fark eder ki?"

"Biri başka gezegenlere gidiyor, diğeri ise yoluna devam ediyor." Gülümsüyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

"O zaman evet, ikisi de. Bir dahaki sefere seni yalnız yakalayacağım." Tabagından bir lokma tavuk alıp dudaklarına götürüyorum. "Hadi şu motorları çalıştıralım."

Gözlerindeki titreşim bana şüpheyi geçtiğini söylüyor.

Bu da ne demek oluyor? Onu zorlamayı bırakacak kadar iyi tanıyorum.

"Kızları almaya benimle gelmek ister misin?" Geriye yaslanıyorum, ısıriktan kaçınması için ona yer açıyorum. Onun yerine kendi ağzıma attım.

"Onları alabilir misin? Film gecesi eşyalarını hazırlamam lazım. Belki yarın gece bana tavşan hareketlerini gösterirsin." Sırtışı geri döndü.

Bu daha iyi.

"Anlaştık. Atıştırılmalık bir şeyler almamı ister misin?"

"Hayır." Sözümü kesti. "Yani, onlarla ben ilgileneneğim." Endişeli bakışları yine gözlerinin kenarlarını sıkıştırıyor.

Bu tepkiyi neden daha önce fark etmedim?

Akşam yemeğinin geri kalanı boyunca beni rahatsız ediyor, çok uzun sürmüyor.

Eve dönerken bile, ne zaman yemekten bahsetsem kılıyor.

Onu bıraktıktan sonra, önce Jax'e gideceğim.

Maeve, Elena'dan daha genç olabilir ama iki kız birbirleriyle vakit geçirmeyi çok seviyor. Ziyarete geldiklerinde Lara'ya çok neşe getiriyorlar ama aynı zamanda onu yorduklarını da biliyorum.

Bu yüzden yardım ediyorum. Lara'yı yıpratmak için çok yorulana kadar onları oyunda tutabilirim.

"Merhaba Alexei, içeri gel." Sofia kapıyı açar. Bordo saçları bu gece neredeyse pembenin açık bir tonuna bürünmüş.

"Maeve bütün gün heyecanlıydı. Lara kızları çağırmayalı birkaç hafta oldu. O zamandan beri..." Sesi kesiliyor.

"Adam kaçırma mı?" Onun yerine ben bitiriyorum. İnsanlar için konuşmak neden bu kadar zor? Bitti artık.

"Evet. Her neyse, Maeve yemek yedi ama patlamış mısır için yer ayırdığını söyledi." Sofia dönüp bileğime dokunuyor. "Lütfen, Tanrı aşkına, Alexei, yatmadan hemen önce ona şeker verme." Kaşları alnının ortasında toplanıyor.

"Siz kızlar, yemek konusunda çok seçicisiniz. Bunda büyütülecek ne var? Ben yiyorum ve iyiyim." Gücümün bir göstergesi olarak avucumu göğsüme vuruyorum.

Bana küçük bir spor çantası uzatmadan önce gözlerini deviriyor. "Küçükken iyi beslenme alışkanlıkları aşlamak önemlidir. Böylece büyüdüklerinde yemek sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmazlar." Vurgulama için karnını sıvazlıyor.

"Yeni doğum yaptın ve iyi görünüyorsun. Lara'nın yaptığı şeyi mi yapıyorsun? Hani günlerce bir şey yemeden durur, sonra kocaman bir yemek yer ama sonra hastalanır ya?" Duraklamasını izliyorum.

Yanlış bir şey mi söyledim?

"Sen neden bahsediyorsun, Alexei? Aç kalmak ve tıkmak da sağlıklı değil." Dudağını çiğniyor. "Bu şeylerden sonra mı başladı, bilirsin işte." Elini sallıyor.

Konsantre olurken yüzüm buruşuyor. "Sanmıyorum. Yemek konusunda hep garip davranmıştır. Ama strese girdiğinde üç büyük pastırma yiyebildiğini biliyorum.

Cheeseburger." Bu yüzden akşam yemeğinde sadece birkaç yaprak ıspanak istemesini daha da garip buluyorum.

"Alexei. Sana zor bir sorum var." Jax merdivenlerden inerken Sofia iki omzumu birden tutuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor yanından geçerken, piercingli kaşını kaldırarak.

"Evet. Alexei ve ben önemli bir konuşma yapıyoruz." Bakışlarını üzerimde sabit tutuyor.

"Anladım." Tekrar ortadan kaybolmadan önce karısına gülümsüyor.

"Alexei. Lara çok yemek yediğinde, sonrasında hastalanıyor mu, yoksa sonrasında kendini mi hasta *ediyor*?" Koyu renk gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Bu ciddi hissettiriyor. "Um, emin değilim. Onu izlemiyorum. Yine de bazen onu duyuyorum."

Sofia'nın parmakları pazularıma saplanıyor. "Alexei," diye sessizce soruyor. "Lara biriyle konuşuyor mu?"

"Bu aptalca bir soru. Herkesle her zaman konuşur." Omuz silkiyorum, elini çekiyorum.

"Kastettiğim bu değildi, Alexei." Sofia kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Yardım alması gerekiyor. Bir terapisti var mı?"

"Hayır." Ben de ters ters bakıyorum. "Lara'nın hiçbir sorunu yok. O mükemmel." Spor çantasını sırtımda taşıyorum. "Sadece tuhaf yeme alışkanlıkları var." Maeve'in merdivenlerden inmeye çalıştığını görmek için dönüyorum. "Onunkini bozmayacağıma söz veriyorum."

"Lexi!" Maeve koşuyor ve kollarıma atlıyor.

Onu kalçamdan yukarı kaldırarak geniş bir gülümseme veriyorum. "Elena ve Lara Teyze ile sinemaya gitmeye hazır mısınız?"

Maeve yuvarlak başını sallıyor, koyu renk bukleleri coşkusuyla zıplıyor. "Evet!" Tombul avuç içleri heyecanlı bir alkışla birbirine vuruyor.

"İyi eğlenceler. Ve, Alexei? Söylediklerimi bir düşün. Lara'yı izlerken ben de bunu merak ettim." Sofia uzanır

ve geri çekilmeden önce Maeve'in yanağını öpüyor. "Lara için endişeleniyorum, özellikle de yaşadığı onca şeyden sonra."

Bu beni duraksatıyor. Yakalayamadığım başka bir şey mi var?

Lara'yı sonsuza dek istiyorum. Eğer kendine zarar veriyorsa, durması için ona yardım etmeliyim.

"Teşekkür ederim. Ben ona göz kulak olurum." Dönüp arabaya doğru merdivenlerden iniyorum.

Sofia'nın söyledikleri doğru mu? Lara'nın nesi var?

BÖLÜM 49

LARA

"KAPA ÇENENİ, BAK." Alexei elimi çekiştiriyor ve karnavaldaki Hook-a-Duck standını işaret ediyor.

"Ne?" Kıkırdıyorum.

Saatlerdir bu panayırdayız. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Bir şeyleri içine attığını hissediyorum. Ama bugün her zamanki haline döndü.

Alçak bir tezgâha yaslanıyor. "Flamingo peluş oyuncak! Sence Sheila bundan hoşlanır mı? Belki o ve Bruce için bir bebek denemesi gibi olur."

"Daha fazla flamingoya ihtiyacımız yok, bu ikisi yeterli."

"Herkesin daha fazla flamingoya ihtiyacı var, Lara."

Başımı sallıyorum ama gülümsüyorum. Elimde değil. Bu şapşal mutluluk topunun etrafında olmak günümü güzelleştiriyor.

Beni kendi kafamdan uzaklaştırıyor.

Onu takip ederek beyaz gömleğinin kollarını sıvıyor. O damarlı, dövmele ön kollara bakarken neredeyse ağzımın suyu akıyor. Büfenin arkasındaki kadının da öyle.

Boğazımı temizledim ve ona bir bakış attım. O benim.

"Selam, yakışıklı. Takılmak için mi buradasın?" Kız siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. Yumruğumu sıkıp derin bir nefes alıyorum.

Alexei onun flört ettiğinden tamamen habersizdir, arka cebinden cüzdanını çıkarır ve eline bir yirmilik sıkıştırır.

Sırıtarak dikkatini bana çeviriyor. "Önce sen mi gitmek istersin yoksa ben mi?"

Bir adım öne çıkıyorum ve saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor.

"Eğer kazanırsam, eve döndüğümüzde bir ödül alacak mıyım?" Kulağına fısıldıyorum.

"O zamana kadar bekleyeceğimizi kim söyledi?"

Geri çekildiğinde, o kızın ölümcül bakışını başımın yan tarafında hissediyorum.

Yoldan çekiliyor ve sarı ördeklerin yüzdüğü küçük havuzun önünde durmama izin veriyor. İsteksizce kancayı bana uzatıyor.

"Dört deneme hakkın var," diyor ve arkasındaki kısa tabureye çökmeden önce sakızı ağzına atıyor.

Alexei kollarını belime dolayıp çenesini omzuma yasladığında içimi bulanık bir his kaplıyor.

Hafifçe öne doğru eğilerek ilk ördeği hedefliyorum ve kığım kasıklarına baskı yapıyor.

"Ördeğimin o kadar ıslak olmasını istiyorum," diye mırıldanıyor kulağıma, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Bir kahkaha krizine girdiğimde, yüzen oyuncağı tamamen kaçırıyorum.

Hırıltılı nefes alıyorum ve gözlerim yaşıyor.

Bulanık görüşümde Alexei'nin beni eğlenen bir sırıtışla izlediğini zar zor görebiliyorum. Ne zaman konuşmaya ya da kancayı geri almaya kalksam, iki büklüm oluyorum.

"Sen. Yap. Yap," diyebildim kıkırdama krizime geri dönmeden önce.

Kendimi toparlamaya çalışarak yandan izliyorum ama bana her bakışında gülmemek için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Sondan ikinci denemesinde, bir ördek yakaladı.

"EVET!" Ayağa fırlıyor, kancayı suya atıyor ve sanki bir tür şampiyonluk ödülü kazanmış gibi beni havada döndürerek kendini bana doğru fırlatıyor.

"Başardın." Beni yere indirirken sert omuzlarına tutunuyorum.

Hızlı bir öpücük çalarak, asılı duran flamingoyu işaret ediyor.

"Bunu alacağım."

Kadın kaşlarını çatarak yanındaki büyük tabelayı işaret ediyor.

"Hayır. O küçük ördekler için. Sen büyük bir tane yakaladın." Çenesi sıkılmış bir ifadeyle çalışıyor.

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Alexei bana sırtıyor ve beni belimden tutup kendine çekiyor.

"Büyük bir *ördeğiniz* var." Nefesimin altında, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum.

Bu zaman Bu onun dön için Gül.

Ancak o tutar Benden daha iyi topladı.

"İyi. Tamam." Cüzdanını çıkarır ve tahtanın üstüne biraz daha para sıkıştırır.

"Şimdi, bebek flamingomu alacağım." "Lütfen." Sahte bir gülümsemeyle ekliyorum.

"Ergh. İyi." Gözlerini deviriyor ve isteksizce pelüş hayvanı kancadan çekiyor.

"Dikkatli ol. O sadece bir bebek." Alexei başını sallar.

Adam ciddi.

Onun ödülü kolunun altında, diğeri de benimkine bağlı olarak oyunlar ve yiyecek stantları arasında dolaşıyoruz.

"Pamuk şeker?" diye soruyor, dönen şekeri işaret ederek.

Midem gurulduyor. Çörekler harika kokuyor. Ama kahvaltıdan sonra kalori uygulamamı güncellemeyi unuttum. Başka bir şey yemek için yeterli kalorim olduğundan emin değilim. Eğer kendimi kaptırırsam, Alexei etraftayken bundan kurtulamam. I

yüzleşmek istemiyorum. Şu anda her şey kontrolüm altında. O tarafımı görmesine gerek yok.

Ben iyiyim.

Şimdi standın önündeyim, kolumu çekiyorum ve parlak renkli çantalara bakıyorum.

Hepsi beni şişmanlatır.

Alexei o meşgul işaretleme aracılığıyla ve
cam at hepsi siparişi için farklı
tatlılar.

Mor ve mavi şekerlerini göstererek geri geliyor. "Bir şey ister misin, bebeğim?"

İşaret parmağımdaki yüzüğü döndürüyorum. Hesap yapmaya çalışıyorum.

Yulaf ezmesi ve muz yedim. Belki bir saat spor yaparsam biraz yiyebilirim.

Akşam yemeği için salata?

Başımı sallıyorum. Bu kadarı da fazla.

"Seninkilerden bir ısırık alabilir miyim?" Ona küçük bir gülümseme verdim.

"İstediğin zaman benimkinden bir ısırık alabilirsin." Göz kırpıyor ve diş ipinden bir parça koparıp ağzına tıkıyor.

Eliyle yanağımlı okşuyor, sonra eğilip beni öpüyor. Öpücüğü derinleştirirken dilinde hâlâ eriyen şekerin tatlılığını hissedebiliyorum.

"Lezzetli, değil mi?" diyor geri çekilirken. Ateşlendim ve telaşlandım.

"Çok."

"Sana dönme dolaptaki yerimi göstereyim."

Yürürken onu durdurdum. "Neyini?"

Başını sallıyor, bir ağız dolusu daha şeker dolduruyor.

"Sahibini tanıyorum. O arabayı seviyorum. İstediğim zaman alırım. Yeryüzünün üstündeyken daha iyi düşünürüm. Bu yüzden paraşütle atlıyorum."

"Mantıklı. Kafayı bulmanın peşinde koşmak zihnini temizliyor. Bu tam sana göre."

Onun bu yönünü seviyorum. Özünde kendisi. Dünyanın onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değil.

O. İstedigini, istediği zaman yapar ve hayatı hafife almaz.
O özgür bir ruh. Etrafında olmak için canlandırıcı.

BÖLÜM 50

ALEXEI

Sonunda koltuğum geldi ve Keith kapıyı açtı. "Teşekkürler patron." Onu selamlıyorum.

Başka kimse benim koltuğuma oturamaz. Emin olmak için iyi para ödüyorum.

Aslında ofisim ve biraz da silah deposu. Burada ne zaman rastgele bir silah kaynağına ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

Lara'yı içeri götürüyorum ve o da yanıma oturup kolumu omzuna doluyor. Başını göğüs kafesime yaslarken onu kendime doğru çekiyorum.

Eli kotumun üzerinde aşağı yukarı sürtünüyor ve aletim ihtiyaçtan seğiriyor.

"Son ısırık. İster misin?" Pamuk şekeri onun önünde tutuyorum.

"Hayır, devam et."

Hmm. Bugün neredeyse hiç yemek yemedi. Sofia yeme alışkanlıkları hakkında yorum yaptığından beri çok araştırma yaptım. O uyurken ben de ona aşırı odaklandım.

Ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. Onu uzaklaştırmak istemiyorum. O bir koşucu, hep öyleydi.

Ve ne zaman onunla konuşmaya çalışsam, yemeye geri dönüyor. Her gece birlikte kaldığımızdan beri kustüğünü duymadım.

Ama bence Sofia haklı. Şekerden bahsettiğimde Lara'nın yüzü düştü. Sanki beyninin onu yemeli mi yememeli mi diye düşündüğünü duyar gibiydim.

Kafamı toparlamakta zorlanıyorum. O olduğu gibi mükemmel. Kilosu ne olursa olsun. Ona hiç farklı bakmadım, benim için o her zaman benim güzel kızım.

Kalbimi çalan kişi.

"Yani burası senin düşünme noktan mı?" diye soruyor bana bakarak.

Kahretsin, bu gülümsemeye bayılıyorum.

"Evet. Buradan dünyayı değiştirebilirim."

"Burada yaptığın son büyük düşünce neydi?" Başımın yan tarafına vuruyorum.

"En son. Yani, şimdi. Lara Volkov'u ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum. Ve onun her yönden ne kadar güzel ve mükemmel olduğunu. Benim gibi bir zalim için fazla iyi. Onun gitmesine asla izin verememem dışında, bu yüzden sonsuza kadar onu sevmeme mahkum."

Ayağa kalkar, ağzı açık kalırken yüzündeki şok ifadesi değişir.

"Jax sana yine mi yumruk attı? Kaybedecek daha fazla beyin hücren olamaz."

"Hey!" Ona doğru dalıyorum, onu zahmetsizce kaldırırken yanlarını gıdıklıyorum, böylece kucağıma oturuyor.

Kötü hamle. Dick nişanlandı.

"Seni seviyorum, Pchelka. O sensin. Her zaman sendin. Her zaman da sen olacaksın."

Bunu yüksek sesle söylemek doğru geliyor. Onun benim olduğunu hep biliyordum. Bu kadar iyi olacağını hiç düşünmemiştim.

Bir tutam saçı parmağımın etrafında döndürürken gözleri sulanmaya başlıyor ama yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Sana uzun, çok uzun zamandır aşışım Alexei. Lütfen sen olmaktan asla vazgeçme. Beni güldürmekten ya da çılgın halinden asla vazgeçme. Seni olduğun her şey için seviyorum. Ve son nefesimi verene kadar da seni seveceğim."

Elini hızlı atan kalbimin üzerine koydu.

"Güven bana. Son nefesini benden önce vermeyeceksin."

Ona bir şey olacağını düşünemiyorum bile. Hala geceleri onu nasıl bulduğumu düşünerek uyanıyorum.

Bir daha asla.

"Bu beni kız arkadaşın mı yapar?"

Elini tutup her parmağına bir öpücük konduruyorum.

"Hiç öyle bir şeyim olmadı. Seninle her şeyi istiyorum bebeğim. Asıl soru şu: Ya sana yıllar önce bahsettiğin o mükemmel hayatı veremezsem?"

Geri çekiliyor ve başını eğiyor.

"Hayır. Bu herkesin izlemesi için yaratılmış bir hayat. Toplumun standartlarına hiçbir zaman uymadık, neden şimdi başlayalım ki? Benim mükemmel hayatım sadece seninle olmak. Ne daha fazlası, ne daha azı. Sen benim mutlu yerimsin ve geleceğimizle ilgili ne istersek yapabiliriz."

Verdiği cevap göğsümü acıtıyor. Ben onun mutlu yeriyim. "Benimle paraşütle atlamaya gitmek ister misin?"

Daha fazla çal

flamingolar? Saçımdaki kanı yıkamak mı? Cesetleri benimle birlikte saklar mısın? İhtiyacım olduğunda seni bisikletimle yememe izin verir misin?"

Dudağını ısıırıyor.

"Evet. Hepsi. Tüm çılgınlıklarına, Alexei. Seni buna rağmen sevmiyorum, bunun için seviyorum."

Parmaklarımı boğazına dolayarak onu daha yakına sürüklüyorum ve çok sert öpüyorum.

Nefes nefese geri çekiliyor ve tırnağını boğazımda gezdiriyor. "Şimdi, beni bisikletinin üzerinde yemekle ilgili bir şey mi söyledin?"

Dudaklarımı
yaladım. "Aynen
öyle."

BÖLÜM 51

LARA

UGH. Aynaya bakarken karnımdaki yağları çimdikliyorum. Dün gece kızlarla çok fazla yedim. Koşu bandıma daha fazla zaman eklemek işe yaramayabilir.

Alexei sürekli burada olduğu için kalorilerime dikkat etmek çok zor. Tek seçeneğim koşmak.

Ya da tuvalete gitmek için bahane bulmak için.

Benim sorunum ne? Neden diğer insanlar istedikleri her şeyi bu kadar kolay yiyebiliyor ve hiç kilo almıyorlar?

Sofia bebeğini doğurduktan hemen sonra harika görünüyor. Benim bahanem ne?

Kalçalarımda sarkık bir tabaka var. Kollarımın altında sarkık bir deri.

Çift çene mi o?

Kendimi incelerken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Yansımam berbat. Hep böyle mi görünürüm?

Bacaklarım yatağın parmaklıklarına çarpına kadar geri çekiliyorum ve geriye doğru yığılıyorum. Damlacıklar yanaklarımdan aşağı süzülürken tavan bulanıklaşıyor.

Bu hiç adil değil. Çirkin olmak için çok uğraşıyorum.

Alexei beni nasıl isteyebilir? Onun için yeterince iyi değilim.

Her zaman yanımda oldu. Arkadaşlığımızdan faydalanan ben miyim?

"Lara? Beni gördün mü-" Ben hızla doğrulup yüzümden akan yaşları silerken odamın kapısında durdu.

Elim tenimi terk etmeden önce, üzerimdeydi.

Yatağa sıçrayıp beni yatağa yapıştırıyor, kollarını ve dizlerini üzerime koyuyor.

"Neyin var?" Burnu neredeyse benimkine değiyor. "Birkaç dakika önce iyiydin, ne oldu?"

Kelimelere dökemediğim bazı şeyler var. "Hiçbir şey. Hormonal bir an yaşıyorum." Gözlerimi Yakın. Ona yalan söylerken onu izleyebileceğimi sanmıyorum. "Lara, ben daha iyi biliyorum." Başparmakları hafifçe

Sırıtan yüzünü görmek için kapakları açmaya zorlamadan önce. "İşte benim kızım. Hadi, kalkalım. Enzo'nun bize kulüpte ihtiyacı var. Çok gizli süper casusluk işleri." Üzerimden atlamadan önce gümüş dişini gösterdi.

Sert avuçlarıyla bileklerimden tutuyor ve oturana kadar beni çekiyor.

"Bensiz gidebilirsin." Bugün insanların etrafında olmak istemiyorum.

Alexei bana bakarken çenesini sıkıyor. "Lara, elimden gelse sensiz hiçbir yere gitmem. Sen benim insanımsın."

Kendime en sert davrandığım zamanlarda bile, beni o karanlıktan çıkarmak için elinden geleni yapıyor.

Umarım bu hiç değişmez.

"Sence ne istiyordur?" Alexei'nin beni de peşinden sürüklemesine izin vererek onu yakından takip ediyorum.

Omuz silkiyor. "Enzo her zaman gizem içinde çalışır. Bir entrika s i s i . Karanlığın gölgelerinde."

Kıkırdıyorum ve dar eteğimi aşağı çekiyorum.

Alexei bunun içinde harika görüldüğüm konusunda ısrar etmişti ama gerginliğim beni yenmeye başladı.

"Bu replikleri nereden buldun? Gizemli bir film den alınmış gibi."

"Şu eski siyah beyaz olanları seviyorum. Hani biz çocukken Amerika'dan çalanlar vardı ya?" Ana kapıya varmadan önce gülümsüyor.

Onunla toplum içinde olmak beni geriyor. Artık arkadaştan öte olduğumuz için milyonlarca göz bizi izliyor gibi.

Hâlâ kardeşlerime söylemedim. Bu düşünce midemi düğüm düğüm ediyor.

Mikhail için sorun olmayabilir ama Nikolai için olmayabilir.

Kaldırıma çıkarken, etek ucumu tekrar ayarlama bahanesiyle parmaklarımın onun elinden kurtulmasına izin verdim.

Durdu ve avucunu uzattı. Tereddüt ediyorum.

Enzo, Mikhail'e her şeyi anlatır. Özellikle de bu kadar büyük bir şeyi. "Sorun ne?" diye fısıldar.

İkimiz de kaldırımda duruyoruz. Karanlık olabilir ama Vegas güneşinin sıcaklığı ayaklarımızın altındaki betondan geri yayılıyor.

Cevap vermeyince başını eğip omzunun üzerinden tek gözüyle bana bakıyor. "Utaniyor musun?"

"Ne oluyor be? Hayır. Ölmeni istemiyorum."

"Enzo'nun zaten bilmediğini mi sanıyorsun? Adam bir tanrı. Her şeyi görüyor, her şeyi duyuyor. O bilir." Elini sallıyor, tutmam için bana işaret ediyor.

Parmaklarımı başparmağına doladım ve yanına yürüdüm.

Kapıyı açtığında serin hava üzerimize dökülüyor.

"Alexei." İçerideki masada oturan kıza başıyla selam veriyor.

Ona sert bir gülümseme veriyor ve ikinci giriş kapısını açmak için gizli bir zile basıyor.

"Senden hoşlanmıyor mu?" Büyük fuayeye doğru ilerlerken fısıldıyorum. Müziğin kısık sesi neredeyse duyulamayacak kadar derinden geliyor ama onu göğsümde hissedebiliyorum.

"Bir iletişimsizlik yaşadık." Bana göz kırpmıyor, sonra beni bara götürüyor. "Ne istiyorsun?"

"Biraz Prosecco'ya ne dersin?" Bir süredir köpüklü bir şey içmemiştim ve aşırı tatlı da değil.

Alexei barmene işaret ediyor ve sipariş veriyor.

"Yani, Enzo zaten biliyorsa, bu burada biraz eğlenebileceğimiz anlamına mı geliyor?" Duvara yaslanıyorum ve tüm farklı odaları ve temalarını gösteren şemaya bakıyorum.

Bir nefes daha alamadan, elini boğazıma dolayarak beni tuğlaya yapıştırıyor.

Dizini kalçalarımın arasına soktuğunda dar eteğimin sınırlarını zorluyor.

"Eğer külot giyiyorsan, hayır. Eğer giymiyorsan, evet, oynayabiliriz." Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor, sonra kulak mememi dişlerinin arasına almak için başımı eğiyor.

"Öğrenmek zorunda kalacaksın." Tırnaklarım omuzlarına batıyor ve onu daha yakına çekiyorum.

Parmakları kalçamdan aşağı iniyor ve elbisemin ucunun altında dans ediyor, bacağımda sıcak bir yol izliyor.

"Alexei? Bu taraftan lütfen." Enzo koridordan sesleniyor.

Alexei tenime karşı hırlıyor. "Gün bitmeden sırrını keşfedeceğim." Kendini benden uzaklaştırıyor ve beni Enzo'nun ofisine götürüyor.

"Otur." Enzo uzun siyah masasını çevreleyen iki deri sandalyeyi işaret ediyor.

Yönetici koltuğunda arkasına yaslanır ve dönerek yanındaki duvarda bulunan büyük bir monitör grubunu işaret eder.

"Alexei, bunu açıklamayı istiyorum." Bir düğmeye tıklar ve kısa mesaj ekranını açar. "Max kim ve Tatiana ile seninle nasıl iletişime geçti? O numarada

Sen onu ele geçirdiğinden beri temizleniyor." Enzo kaşları düğümlemiş bir halde arkasını döner.

Alexei omuz silkiyor, hâlâ elimi sıkıca tutuyor. "Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

Enzo avucunu yüzünde gezdiriyor, sonra koyu kıvırcık saçlarını düzeltiyor. "Ama onun bilgilerini almak için onu *nasıl* buldun?"

Alexei yavaşça göz kırpar. "Sana söylemiştim."

Neler olduğunu anlamıyorum. "Alexei." Parmak eklemlerini okşadım. "Söyle ona." Bu isimde birini hatırlamıyorum ama Alexei'nin yıllar boyunca pek çok arkadaşı olduğunu biliyorum.

Denemeden bile insanları etkilemenin bir yolunu buluyor.

Alexei dudaklarını büzerek bana bakıyor. "Bu bir gizem değil.

Gençken benim satıcımdı."

Şimdi gerçekten kafam karıştı. Onu tanıdığımdan beri gerçek uyuşturucu kullanmadı. Ona babasını çok fazla hatırlattığını söyledi.

"Ne anlaşması yaptı?" Enzo parmaklarını önündeki kâğıt yığınının üzerinde gezdiriyor.

Neredeyse sınırına gelmiş gibi görünüyor.

"Çene kırıcılar." Alexei gümüş dişini göstererek sırtıyor ve dişlerini sıkıyor.

Enzo başını sallar. "Benimle dalga geçiyor olmalısın." İç çekerek sandalyesine yığılır. "Onu tekrar bulmanı istiyorum. İyi bir fotoğrafını çekemiyorum. Hiçbir yerden. Sonra da onunla buluştuğunu mu öğreneceğim? Yüz yüze?"

"Hayır, öyle olmadı. Kılık değiştirmişti." Alexei onu durdurur. "Rusya'da Niki'yi almaya gittiğimde onun sadece kısmi bir yan görüntüsünü gördüm. Yani burada konuştuğum kişinin gerçekten o olduğundan bile emin değilim."

Enzo kekeliyor. "*Burada mı?*" Alexei kayıtsızca başını sallar.

"Burada mıydı, Vegas'ta mı? Kahretsin! Ne zaman?" Enzo'nun parmakları klavyesine gidiyor ve kamera görüntülerini getirmeye başlıyor.

"Lara'yı bu şekilde buldum. Yani o gün." Alexei bana göz kırpmadan önce elimi sıktı.

"Bekle, bunu bilmiyordum. Beni bulması için onunla bir anlaşma mı yaptın?" O kadının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum.

Ünü ondan önce geliyor. Mila'nın onun için ne kadar endişelendiğini biliyorum.

Ona borçlu olmak korkunç bir şey. Ve Alexei kendini oraya koydu.

"Şşş. Sorun yok." Bana bir öpücük verdi.

"Hayır, değil," diye homurdanıyor Enzo bilgisayarından. Üstündeki ekranda iki Reaper'ın köşedeki Alexei'ne doğru yürüdüğünü gösteriyor.

Duyamadığımız birkaç kelimedden sonra Alexei bir adamın üzerine atlıyor ve onu arkasındaki binaya sürüklüyor.

Enzo, Jax'in içeri girmesini hızlıca geçerken görüntü çiziliyor.

Alexei kanlar içinde sokağa adım atar.

O günü zar zor hatırlıyorum ama nedenini merak ediyordum. Artık biliyorum.

Sanırım hasta olacağım.

"O Azraillerden hangisiydi?" Enzo, Alexei ile konuşan uzun ve kısa sakallı bir adamı göstermek için geri sarar.

Grenli görüntüyü yakınlaştırıyor ama sanki kameranın orada olduğunu biliyorlarmış gibi, daha iyi bir açığı yakalamak için yüzlerini hiç çevirmiyorlar.

Enzo, çözünlüğü iyileştirmek için birkaç numara daha denerken "Orospu çocuğu" diye mırıldanıyor.

Dikkatini çekmek için Alexei'nin kolunu çekiştiriyorum. "Ona ne söz verdin?"

Bırakıyor ve avucuyla yanağımı kavırıyor, başparmağı ağzımın köşesindeki yara izini yumuşatıyor. "Senin için mi? Her şeyi yaparım. Dünyayı ve ayı vaat ederdim. Seninle bir şans daha yakalayabilmek için dünyanın merkezine dalar ya

da okyanusun ortasına yüzerdim."

Boğazım düğümlendi. Hiçbir fikrim yoktu. "Oh." Buna ne diyebilirim ki?

"Siktir!" Enzo klavyesini öyle sert çeviriyor ki ayağımın yanında yere düşüyor.

"Bu kadar büyütecek ne var?" Alexei hâlâ gözlerini benden ayırmıyor ve Enzo'nun patlamasından hiç etkilenmemiş gibi davranıyor.

"O bir bukalemun. Çok önemli biriyle ilgili ipuçlarının peşindeydim ve biliyorum ki-" Donmuş görüntüyü öfkeyle işaret ediyor. "-Canavar onları bulmanın anahtarı. Ama ona ulaşamıyorum."

"Kim?" Alexei uzanır ve bilgisayar parçasını fayansın üzerinden alır ve masanın üzerine kaydırır.

Enzo durur ve ona geniş gözlerle ve alevlenmiş burun delikleriyle bakar.

Avuçlarını uyluklarına bastırmadan önce ağır ağır pantolonunu indiriyor. "Bu başka bir zamanın hikâyesi," diye homurdanıyor.

Onu hiç sinirli gördüğümü sanmıyorum. En telaşlı ve tehlikeli durumlarda bile Enzo her zaman sakin, soğukkanlı ve soğukkanlılığın zirvesi olmuştur.

Bugün tuhaf davranıyor.

"İyi misin?" Ona sessizce sordum.

"Bu kadar yaklaşmışken hala aradığım cevapları alamamak çok sinir bozucu." Şakaklarını ovuşturmadan önce eliyle yüzünü siliyor. "Yıllar oldu."

Sanki bir şalter indirilmiş gibi omurgasını dikleştiriyor ve yüz hatlarını nötralize ediyor. "İkinize de teşekkür ederim, ihtiyacım olan her şey bu kadar."

Alexei ayağa fırlıyor ve parmaklarıma uzanıyor. "Hadi, gitmemiz gerek."

"Bu ne acele?" Ofisi arkamdan kapatıyorum ve Enzo'yu bulanık düşmanıyla baş başa bırakıyorum.

"Çözmem gereken kendi saplantılı gizemim var." Beni hızlı adımlarla koridordan aşağıya, bir dizi karartılmış pencerenin önünden geçiriyor.

Beni kollarının arasında döndürerek vücudunu bana doğru bastırıyor ve beni karanlık bir kapıya sabitliyor.

"Şimdi, söyle bana." Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve içimde bir sıcaklık yaratıyor.

"Üzerimde külot yok," diye fısıldıyorum tam ağzını bana çarparken.

BÖLÜM 52

ALEXEI

"Kıpırdama, ALEXEI," diye homurdanıyor Jax arkamdan.

Lara'nın dün gece oraya koyduğu çizik izlerini takip ederken dövme tabancasının vızıltısı kaburgalarımı gıdıklıyor.

"Tuhaf hissettiriyor." Alnımı kolumun üzerine düşürüyorum ve istediğini yapmaya çalışıyorum.

"Muhtemelen orijinali kadar acıtmıyordur, sızlanmayı kes," diye gülüyor. "Neredeyse bitirdim."

"Sadece ona göstermek istiyorum. Buna bayılacaktır." Ona nasıl hissettiğimi kanıtlamak istiyorum, belki bu işe yarar.

Telefonum titriyor ve Lara'nın inlemeleri odayı dolduruyor.

Hay sikeyim. Bunu zil sesi yaptığımda başka birinin onu duyacağını düşünmemiştim.

Ben telefonumu sessize almak için çabalarken Jax eldivenli ellerini havaya kaldırıp bana küfrediyor. "Hey, Lara, seni sonra arayabilir miyim?"

"Bu senin küçük kız arkadaşından çok daha önemli biri." Boğucu bir ses kulağıma mırıldanıyor.

Kahretsin.

"Kim o Bu mu?" I dalga Jax geriolarak o noktalar için makineyi avucunun içine aldı.

"Oh, Alexei. Bundan daha iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sen benim için çok özelsin." Sonunu çiziyor

Huskily. "Bende senin istediğın bir şey var, sende de benim *ihtiyacım var.*"

Bacaklarımı masanın kenarına bırakıp doğruluyorum.

Jax başını sallıyor ve dövme tabancasını yere bırakıyor, Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup beni izledi.

"Önce bana neler olduğunu anlatmalısın?" Benim için tek bir kadın var ve o da telefonun diğer ucundaki değil.

"İsteğinizin ikinci yarısını yerine getiriyorum. Lara'nı bulmak ve onu kaçıranı öldürmek istiyordun. Doğru mu?" Sözlerindeki seksi tını kayboluyor ve tamamen iş dünyasına kayıyor.

Tatiana.

"Evet, doğru."

"Seni ona göndereceğim ve yolunuzun kesiştiğinden emin olacağım. Onunla işin biter bitmez borcumu isteyeceğim. Yarım kalan işlerini toparla, memleketimi ziyarete geliyorsun." Bir klik sesiyle telefonu kapatır.

İçimde bir enerji dalgası dolaşıyor. Sonunda Lara'ya zarar veren adama bir son verebilirim.

"Her şey yolunda mı?" Jax delikli kaşını kaldırıyor.

"Daha iyiyim. Sonunda Kirill'i getireceğim." Masadan kayarak

gömleğimi ve kaskımı giyip kapıya doğru koşuyorum. "Daha işim bitmedi," diye bağılıyor arkamdan.

Vegas güneşinin yakıcı koltuğuna aldırmadan bisikletime atlayıp sıcak sokağa çıkıyorum.

Lara'ya söylemeliyim.

Ama önce Mikhail'le konuşmam gerek.

Trafikten sıyrılıp birkaç dakika içinde kumarhanenin otoparkına giriyorum. Ana girişe doğru koşuyorum ve asansöre doğru dönmüyorum bile.

Çok uzun sürüyor.

İki kat merdiveni zar zor çıktıktan sonra Mikhail'in ofis kapısının önünde patinaj yaparak duruyorum.

Sanırım onunkinin içine dalabilirdim. Artık çok geç.

Kapıyı çalmadan Mikhail'in odasına giriyorum ve masasına koşuyorum.

"Alexei? Ne-"

"Beni aradı." Ağzımdan kaçırdım. "Tatiana. Kirill'in nerede olduğunu biliyor."

"Bunun bir numara olmadığını nereden biliyorsun?" Nikolai kanepeden sorar.

Onu orada görmedim. "Şimdiye kadar her seferinde başarılı oldu."

Mikhail derin bir nefes alıyor ve nefes verirken yünlü kumaşını dalgalandırıyor. "Ona güvenemeyiz. Sana ne söyledi?"

"Rusya'ya gideceğimi söyledi. Kim benimle geliyor?" Başımı onların arasında bir ileri bir geri çeviriyorum.

"Peki ya senin buradaki yükümlülüklerin?" Mikhail'in alnı çatlarken gözleri genişler.

"Onlar yüzünden gitmek zorundayım." Gitmek *istemiyorum*.

Ama Lara'nın güvende olduğundan emin olmalıyım. O benim için en önemli şey. Onu kaçıran adamı ortadan kaldırmak korkularını hafifletmesine yardımcı olacaktır.

Gitmemden hoşlanmayabilir ama onu acı içinde görmeye bir gün daha dayanamam.

Onu ağlarken ya da yorulana kadar koşarken yakalıyorum ve biliyorum ki bunun nedeni hala takip edildiğinden endişelenmesi.

"Onu korurken ölürsem, tekrar uyuyabilmesi için buna değer." Tüm o geceler boyunca ayakta durup onun dönüp durmasını, onu uyandıran çığlıklarını izlemek, devam edemeyecek kadar iç burkucuydu.

O canavar Kirill zaten işleri onun için zorlaştırdı.

Onu yanağındaki yara izine kafayı takarken gördüm.

Ona bunu sevdiğimi söylediğimde beni dinlemiyor. Bu benim için onun ne kadar sert olduğunun bir göstergesi.

İşareti karşı koyduğunu kanıtlıyor. Benim Lara'm pes etmedi.

"Bence bir hata yapıyorsunuz. Onu burada, sayımızla yakalayana kadar bekleyelim. Onu alt edebiliriz." Nikolai arkasına yaslanır ve dudakları inceler.

"Mila'yı almaya seninle kim gitti? Onu yakalamak için ölmeyi göze aldın ve Elena'yı burada bıraktın. Kızını seviyor musun?" Ona öfkeyle sordum.

"Tabii ki biliyorum." Yumruklarını kalçasında sıkıyor. "O farklı bir durumdu. Yakın bir tehlike altındaydı."

"Giderken bunu bilmiyordun!" Sesim yükseliyor ve avucumu Mikhail'in masasına vuruyorum. "İntikam için onun peşine düştün. Benim yaptığımdan pek de farklı değil. O adam hâlâ dışarıda olduğu için Lara'nın her gün acı çektiğini görmem dışında." Parmağımı vurgulamak için rüzgâra doğru uzatıyorum.

"O bizim kız kardeşimiz." Nikolai Mikhail'i işaret ediyor. "Bizim de onu korumak istediğimizi düşünmüyor musun? Sana ne oldu böyle?"

Onu sevdiğim için olduğunu söyleyeyim mi? Bilseydi ne yapardı? Nasıl olur da onu korumak istemez? Kirill de Mila'ya aynı şekilde davrandı, Nikolai neden bu konuda daha fazla öfkelenmiyor?

Mikhail aniden ayağa kalkıyor ve aramıza giriyor. "O doğru olanı yapıyor." Ağır elini omzuma koydu. "Oraya gittiğinden emin olacağım. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Artık Nikolai'ye bakmamam için beni çeviriyor.

"Onun da bir ailesi var," diyor sessizce. "Hepimiz sevdiğimiz insanlar için en iyisini isteriz." Bana yavaşça, anlamlı bir şekilde başını sallıyor. "Git Lara'yla konuş. Onu bilgilendir. Bak bakalım senden ne yapmanı istiyor."

Bisikletime geri dönerken, yerdeki bir taş tekmeledim.

Belki de haklılar?

İşler bu kadar iyiyken Lara'yı terk etmek mi? Doğru gelmiyor.

Yine de, onu korumak için duyduğum bu ezici ihtiyaç
içimde öfke yaratıyor.

Dürtülerimle hareket etmek yerine bunu iyice
düşünmem gerekiyor.

Lara beni sakinleştiriyor.

BÖLÜM 53

ALEXEI

Lara'nın saçlarını okşarken midem gurulduyor. Başı kucağımdaki yastığa yaslanıyor.

Yellowstone'u neredeyse bitirdik. O kovboyları özleyeceğim.

Yemek yemem lazım.

Sonra da onunla bir sonraki işimi konuşacağım. Bu konuda pek bir şey bilmediğimden değil. Ama düşündükçe, ona daha çok aşık oldukça, bunu yapmam gerektiği daha da netleşiyor.

"Hey, bebeğim. Gidip biraz yiyecek alalım mı? O kadar açım ki bir timsahı bile yiyebilirim."

Güldükçe vücudu titriyor.

"İnsanlar normalde at der. Ve ben gerçekten aç değilim. Yine de seninle geleceğim, bir yere yürüyelim mi?"

Nasıl açlıktan ölmüyor? Benden çok daha az yiyor.

Sofia'nın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Lara oturuyor ve uzaklaşıyor.

"Bir şeyler yemelisin, aç karnına yatamazsın. Senin için planladığım şey için değil."

İsteksizce başını sallıyor. "Burger?"

Yüzü düştü. Neredeyse bir panik görüntüsü. Ama hemen bir gülümsemeyle bunu örtüyor.

Ama bu sahte. Onu tanıyorum.

"Gidip üstümü değiştireyim." Ayağa kalkıyor ve elbisesini düzeltiyor.

"Olduğun gibi mükemmel görünüyorsun." Onu bir bakışla kısıtıyorum. Sözlerimin arkasında yüzeyde görünenden daha fazlası var. Umarım farkındadır.

Merdivenleri koşarak çıkıyor ve ben başımı kanepeye yaslayıp ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Ona nasıl yardım edebilirim?

Benim gördüğümü onun da görmesini nasıl sağlayabilirim?

İnternette insanların bu yüzden nasıl öldüğüne dair bazı korku hikayeleri okudum.

Onu kaybedemem.

BÖLÜM 54

LARA

BANYO KAPISINI KAPATIP soğuk musluğu açıyorum ve yüzüme su çarpıyorum.

Kahretsin.

Sanki biliyor gibi.

Şaşırmamalıyım. Bu adam beni bazen kendimden daha iyi tanıyor.

I Yapma. istiyorum için konuşmak
hakkında o, izin ver tek başına karşı karşıya
şeytanlarım.

Nasıl yap I koy içine kelimeler o I Nefret
Kendimi mi? Her gün hor görecek yeni bir şey
bulduğumu mu?

Buna
alışkınım.

Bununla başa
çıkabilirim.

Kontrol bende olduğu sürece hayatta kalırım.

Telefonumu elime aldığımda ellerimin titrediğini fark ediyorum.

O günkü kalori günlüğümü açıyorum ve tükettiğim yiyecekleri çılgınca işaretliyorum.

Belki de hamburger yiyip patates kızartması yemezsem ve ilk iş olarak spor yaparsam bir şey fark etmeyecektir?

Bir ısırıktan sonra, midem bulanana kadar daha fazlasını isterdim. Ama bunu Alexei'nin önünde yapamam. O beni bundan kurtaramaz. Beni kırılmış görmesini istemiyorum, zaten beni yeterince kurtardı.

Kafamı duvara vurmak istiyorum. Neden böyleyim?
Hafif bir kapı çalıyor. Aynaya baktım ve ağlıyordum.
Fark etmemiştim bile.

Basit bir yemek için
gözyaşları. Acınası.

"İyi misin, bebeğim?" Sesi tahtaların arasından boğuk
geliyor.

Hızla yüzümü siliyorum ve kapıyı açmadan önce
h ü c r e m i kilitliyorum.

"Neyin var?" Ellerini omuzlarıma koyarak yanından
geçmeme fırsat vermeden beni durduruyor.

"Sen olabilir konuşmak için Ben hakkında
Hiçbir şey, sen Biliyorum değil mi? Ne
olursa olsun, seni seviyorum ve senin için buradayım."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

Sessizlik havayı dolduruyor.

Ya çok zarar gördüğümü düşünürse? Kaybedilmiş bir dava?

Ben kendimin hiçbir parçasına katlanamazken o beni
nasıl sevebilir?

"Neden yemek istemiyorsun? Orada ne yapıyordun?"
Dudağını çiğniyor.

Kusmak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Özellikle de
yüzündeki endişeyi görünce. Ona yük olamam.

"Sadece tuvaleti
kullanıyorum." Başını
sallıyor.

"Sofia ile konuşuyordum ve senin yeme bozukluğun
olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Midem bulanıyor. Yüzümden kan fışkırıyor. Yerin beni
bütünüyle yutmasını istiyorum.

"Onunla benim hakkımda mı konuştun? Neden?"

Tökezleyerek geri çekildim. Bununla başa çıkamam.
Muhtemelen hepsi deli olduğumu düşünüyordur.

Püsküren gözyaşlarımı bile göremiyorum. Göğsüm
kabarırken sanki duvarlar üzerime kapanıyor.

"Lara?"

Onu itiyorum ve merdivenlerden olabildiğince hızlı koşarak iniyorum, anahtarlarımı alıp BMW'ne atlıyorum.

Ayağımı gaza vurarak garaj yolundan çıkıyorum. Gözyaşlarımın yanağımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum, yol bulanık, ışıklar gözlerimi yakıyor.

Kendimden nefret ediyorum. Hepsi daha iyisini hak ediyor.

Kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Boşluğa ihtiyacım var. Kontrolü geri almalıyım.

Ama Alexei'ye her zaman ihtiyacım var.

BÖLÜM 55

ALEXEI

"S.KTİR!" Tekerlekleri caddede gıcırdayarak ilerlerken yumruğumu ön kapıya çarpıyorum.

Yüzündeki acı. Her şeyi berbat ettim.

Yapacağımı biliyordum. Bunu düzeltmek zorundayım. Kaskımı ve anahtarlarımı alıp bisikletime atladım. Uzakta değildir, onu yakalayabilirim.

Trafikte süzülürken arabalar bana korna çalıyor ama umurumda değil.

Ona ulaşmalıyım.

Bir sonraki blokta onun beyaz arabasını görüyorum. Sağıma soluma bakıyorum, trafik sinyali kırmızı, ama canı cehenneme. Gaza basıyorum ve gidiyorum.

Bu kadar panik içinde olmasaydım çok heyecan verici olurdu.

Ona yaklaştığımda, ışığı yeşile döndü ve vızır vızır uzaklaştı.

Başımı sallayarak, onunla eşit olacak kadar hızlanıyorum.

"Kenara çek!" İlerideki geniş alanı göstererek bağırıyorum. Başını iki yana sallayıp yola bakıyor.

Gitmesine izin veremem.

Kenar benim Bisiklet daha yakın için Onu, I
tutmak Gidiyorum. Tehlikeli bir şekilde
yaklaştım.

Benden uzaklaşmak için sağa kırdı ve park yerine
girmek için frene bastı.

Ayağımı yere vuruyorum ve sürücü tarafına doğru
ilerlerken kaskımı çıkarıyorum.

"Aç." Kapıyı çekiyorum.

"Git başımdan." Ağzını
açıyor.

Başımı salladım. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Aç
şu lanet kapıyı."

Geri çekiliyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum Lara. Gerekirse bütün gece ve
gündüz burada durup bekleyeceğim. Senin yanından asla
ayrılmayacağım. Sonsuzluk hatırladın mı? Bu çok uzun bir
zaman."

Kaputun üstüne çıkıp oturuyorum.

Lanet olsun, sıcak.

Ön camına dokunup el sallıyorum. Sırıtmamaya
çalıştığımı görebiliyorum.

Ben de bunu yapmaya devam ediyorum ve her zaman
dinlediği o şarkının melodisine dönüştürüyorum.

Bu onu yakaladı.

Camı indiriyor.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok, Alexei," diye bağılıyor.

Ön taraftan kayarak penceresine yaklaşıyorum ve elimi
yanağına koyarak bir damla gözyaşını siliyorum.

Yeni bir teknik uygulayacağım. O haklı. O güçlü ve
cesur. Bu onunla ilgili değil.

O da benim baskın tarafımı seviyor. Bu yüzden ona yaslanıyorum.

"Seni kurtarmıyorum. Seni seviyorum. Arada fark var.
Şimdi arkanı dön, o güzel kıçını eve geri götür ve istersen
orada konuşabiliriz. Ne olursa olsun, eve bana geliyorsun.
Tamam mı?"

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor.

Pencereden kafamı uzatıp onu öpüyorum. "Seni
seviyorum, Pchelka. Bunu her zaman hatırla. Ne olursa
olsun."

Alnımı onunkine yaslayarak şakağından son bir kez öpüyorum. "Lütfen bebeğim. Artık kaçmak yok, sadece eve, bana dön. Benim de sana ihtiyacım var."

Başını salladığında bisikletime geri dönüyorum. Sinyal lambası onu otoyola geri götürüyor ve bizim sokağa doğru sola dönüyor.

Aferin kızıma.

BÖLÜM 56

LARA

Şarkı- Sleep token- Fall For Me.

Ondan önce eve döndüm. Ama o çok geride değil, ben de iki bardak su dolduruyorum.

Bana doğru yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Şu lanet kuşları dışarı çıkarayım, sonra konuş, tamam mı?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyor.

Başımın üstünü öperken gözlerimi kapatıyorum.

Flamingolarını bahçeye sürerek dışarıda bir kargaşaya neden olduktan sonra alnındaki teri siliyor ve kanepede bana katılmadan önce suyunu alıyor.

"Buraya gel." Kolunu uzatıyor ve ben de onun rahatlatıcı dokunuşuna doğru kayıyorum.

"Sofia ile konuşmak için asla arkandan iş çevirmedim. Bu onun el altından yaptığı bir yorumdu ve-"

"Dur." Sözünü kestim. "İkinizin bana karşı komplo kurduğunuzu düşünmüyorum. İkinizin de kalbi doğru yerde, bunu biliyorum. Bu benim hatam. Benim suçum."

Omzumu okşuyor.

"Araştırdığım kadarıyla bu senin hatan *değil*."

Omuz silkiyorum, gözyaşlarımı tutuyorum.

Bekle, bana yardım etmek için mi

çalışıyormuş? "Düzeltemediğim şey beynim.

Güvensizliğim."

"Artık tek başına değilsin," diye fısıldıyor. "Sana nasıl yardım edebilirim? Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Yapamazsın, bazı şeyler geri alınamaz." "Ne kadar süre?"

Derin bir nefes alıyorum, her şeyin ortaya dökülmesine hazırım. Ona güveniyorum. Onu seviyorum. Belki beni düzeltebilir.

"On sekiz yaşına girdiğimden beri, ara sıra. Babamın beni kalori saymaya ve formda kalmak için spor yapmaya zorlamasıyla başladı, böylece onun deyimıyla 'iyi bir eş seçimi' oldum."

Bana sıkıca sarıldı.

"Ve sonra bundan kurtuluş olmadığını fark ettiğimde, kontrol edebildiğim tek şey buydu. Eğer onu geri atarsam, istediğimi yiyebilirdim. Hala hayattan keyif alabilirdim. Ama buraya geldikten sonra bu benim yaşam çizgim haline geldi."

Kelimeler dökülüyor, ben de dökülmelerine izin veriyorum. Alexei benim güvenli alanım.

"Görünüşümden nefret ediyorum, ister daha hafif, ister daha kilolu, ister en iyi kıyafetlerimi giymiş, ister eşofmanlarımın içinde olayım. Ne yaparsam yapayım, aynaya bakıyorum ve bana bakan kadını küçümsüyorum."

"Ve tüm o zamanlarda sana bakıyorum ve mükemmelliği görüyorum Lara," diyor sessizce.

Titrek bir nefesle devam ediyorum.

"Mikhail bizi kurtarmak için hayatını tehlikeye attı, kalıcı yaralar aldı. Ne için, Alexei? Ben hiçbir şey yapamam. Kendi evimde bir mahkum gibiyim. Gerçek bir işim yok, hiçbir vasfım yok. Ben sadece Lara'yım, çalınmayı ya da evlendirilmeyi bekleyen bir mafya prensesiyim. Asla seçilecek kadar iyi değilim."

"Dur."

Dinlemiyorum. "Etrafımdaki her şey dağılıyor ve ben ne yapıyorum biliyor musunuz? Normal hissetmek için kendimi aç bırakıyorum. Bazen günlerce yemek yemiyorum ve spor yapıyorum.

Ama tek duyabildiğim babamın bana bir erkeğin evlenebileceği kadar iyi görünmediğini söylemesi. Her ilk buluşma asla bir ikinciye dönüşmüyor ve şimdi, açıkça birlikte olamadığım tek adama çok aşığım, neden? Çünkü lanet hayatımı kardeşlerim kontrol ediyor. Belki de en iyisi arkadaşlığımıza geri dönmemiz. Her şeyi mahvediyorum."

Geri çekiliyor ve omuzlarımı kavırıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ruhumun derinliklerine bakıyor.

"Lara Volkov. Hayatım boyunca sana aşıkmişim gibi hissediyorum. Sadakatim kardeşlerinle olabilir ama kalbim tamamen senin bebeğim. Ve bu önce gelir, kendi hayatımdan bile önce. Bu asla değişmeyecek. Sahip olduğumuz şey, sonsuza dek sürecek. Sonu yok. Saklanmayız. Kardeşlerin de dahil olmak üzere dış dünyadaki herkes için senin erkeğin olmaktan onur duyarım. Ama bu bir risk."

"Yine de almaya değmez." Gözyaşlarımı bastırmak için yanağımın içini çiğniyorum.

Çenemi tekrar yukarı kaldırıyor.

"Bana bak Lara. Sen her riske değersin. Senin için hayatımı riske atacağım ve bunu düzeltmek için her şeyimle savaşacağım ki birlikte olabilelim. Sadece seni istiyorum, tüm kusurlarıyla."

"Peki ya tüm bunlar başa çıkmak için çok fazlaysa, Alexei?" "Senden benimle birlikte düşmeni istiyorum Lara. Eğer düşersek ve

"Yan, öyle olsun, en azından aşkımız için elimizden gelen her şeyi denediğimizi biliyoruz. Bu yüzden lütfen bebeğim, sana yalvarıyorum, bize bir şans ver."

"Bunu gerçekten istiyor musun? Tüm bu kırık döküklük, uğraşılacak tüm bu karmaşa? Ben bir zorunluluk değilim."

"Asla. Sana olan aşkım benim yakıtım, bir kıvılcımla dünyayı ateşe verebilirim. Aşkımız sonsuza dek sürecek. Başlangıcı yok, sonu yok. Sonsuz."

"Seninle birlikte düşeceğim. Tek istediğim buydu, Sladkiy. Sadece seni istedim. Sadece düzeliş düzelmeyeceğimi bilmiyorum."

Başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor ve burnunu benimkine bastırıyor.

"Belki de tamir edilmeye ihtiyacımız yoktur, belki de her zaman birlikte kırılmamız gerekiyordu, pchelka."

BÖLÜM 57

ALEXEI

Bunca zamandır onu koruyordum ve bunlar kafasının içinde mi oluyordu?

Bu şüphelerin, bu düşüncelerin ne kadar yanlış olduğunu ona uzun zaman önce gösterebilirdim.

Sadece dışarıdan değil, içeriden de güzelliğin özü olduğunu.

Yaşadığı acı için kendi ağlama isteğimle savaşıyorum. Hiç görmediğim bu kalp ağrısı için. İnternette arama yaptığım geceler beni korkuttu, onu bu yüzden kaybetme düşüncesi göğsüme saplanan bir bıçak gibi.

"Bunca yıldır hâlâ ayakta olmamın tek nedeni sensin, Alexei. Sen olmasaydın, paramparça olurdum."

"Bana çok fazla kredi verme."

"Ciddiyim. Sen benim çılgın ışık parıltımsın, Alexei. Ne kadar karanlık olursa olsun, hayatımı aydınlatmak için her zaman yanımdasın. Eğer buna sahip olmasaydım, uzun zaman önce pes ederdim. Senin sevgin beni hayatta tutuyor."

Sözleri bana acı veriyor. Onun karanlıkta kalmasını istemiyorum. "Peki bunun yemekle, kusmakla nasıl bir bağlantısı var? Ne?

bunu yapmana neden oluyor?"

Kafamın almadığı kısım da bu.

"Etrafımdaki her şey parçalandığında, kalori sayım, egzersiz, arınma, kontrolü geri alabileceğim ve belki de takıntı haline getirebileceğim bir şey. Dikkatimi dışarıdaki kaostan uzaklaştırıyor. Ve aynada gördüğümünden nefret ettiğimde, bu beni daha fazla yapmaya itiyor."

Anlamak için başımı salladım.

"Sana yardım etmek istiyorum. Sağlıklı olduğundan emin olmak istiyorum."

Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, pchelka." "Beni mutlu ediyorsun. Söz veriyorum."

"Bir yemek planıyla başlamaya ne dersin? Bunu seninle birlikte yapacağım, birlikte hazırlanabiliriz, egzersiz yapabiliriz. Bu konuda yalnız değilsin."

Kaşları çatıldı. "Bu işe yarayabilir."

"Sofia'yla konuşmaya ne dersin?"

Başını sallıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor. "Henüz başka biriyle konuşmaya hazır değilim."

Yere bakıyor ama çenesini tekrar yukarı kaldırıyorum. "Ne istersen, senin şartlarına göre."

"Teşekkür ederim. Bu konu hakkında konuşmak düşündüğüm kadar kötü değildi."

Ben onun güvenli alanıym ve onu kafasındaki şeytanlardan bile koruyacağım.

Ama Rusya'ya giderken bunu nasıl yapacağım?

BÖLÜM 58

ALEXEI

"GELİN." Mikhail'in derin sesi ofisinin kapısında gürledi. Kapıyı çalmama bile gerek kalmadı.

İçeri girdiğimde sandalyesinde arkasına yaslandı ve ben de masasının karşısındaki koltuğa oturdum.

Tek kelime etmedim. Beni neden çağırdığını biliyorum.

Bana bir votka dolduruyor ve bana doğru kaydırıyor. Koyu renk gözleri beni dik dik süzüyor.

"Bunu konuşmuştuk, bunu yapacaksın. Yine de geciktiriyorsunuz. Neden?"

Bardağımdakileri geri devirerek cevabımı tartışıyorum. Ona tüm gerçeği söyleyemem. Bu Lara'nın hazır olduğunda paylaşacağı bir hikâye.

Ama yarı gerçek, bu ona fazladan göz kulak olabileceği anlamına geliyor. Bu işe yarayabilir.

"Lara'yı terk etmekten
endişeleniyorum." Kaşlarını
çatıyor, kendine bir bardak
dolduruyor.

"Her zaman onun için endişeleniyorsun. Ekstra korumamız var. Sen yokken ona hiçbir şey olmayacak. Ben ve Nikolai de kardeşimize göz kulak olabiliriz. Bu sadece senin sorumluluğunda değil."

Zor yutkunuyorum.

Hiçbirimiz onun için ne kadar karanlık olduğunu bilmiyorduk. Peki gerçekten, herhangi birimiz yeterince iyi bir iş çıkardık mı?

"Ona bu gece söyleyeceğim ve sonra halledeceğim.

Tamam mı?" Başını salladı, berrak sıvıyı döndürdü.

"Seni takip etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Tatiana'ya güvenmiyorum. Ama nedense senin kararlarına güveniyorum. Bu konudaki fikrimi değiştirmem için bana bir sebep verme." Duraksıyor. "Eşek."

Nikolai'nin lakabını asla unutamayacağım.

Ben de ona çenesini kapatmasını söyleyerek karşılık verdim. Ne de olsa patron o. "Ben hallederim. Sen ilgilen-" Çenemi ovuşturuyorum, duruyorum
Kızım demekten kendimi alamıyorum.

"Sana sahip olduğu için çok şanslı Alexei. Biliyorsun, onun için bu kadarını yapmana gerek yok. Yıllar önce bize olan borcunu fazlasıyla ödedin. Sen sadece onun koruması değilsin."

"Bundan daha fazlası. O benim için özel."

Bakışlarını masasının üzerinde duran ve yüzünü gösterdiği zamanki üçünün resmine çeviriyor.

Gülümsediği zamanlara.

Hay sikeyim. Çok mu şey söyledim?

"Biliyorum. Ona olan sevgini takdir ediyorum. Tek parça halinde dönmene ihtiyacı var. Bunu unutma."

Parmağını bana doğru uzattı. "Aptalca şeyler yapmak yok. Beni duyuyor musun? Uslu dur. İçinde olduğunu bildiğim beynini kullan."

Sırıtarak onu selamlıyorum. "Ben mi? Pervasız mı? Bu ne cüret?"

İçime bir huzursuzluk çöktü. Daha önce işler ters giderse ne kaybedeceğimi hiç fark etmemiştim. Hayatımı riske attığım onca zaman düşünmemiştim.

Şimdi Lara'ya ne yapacağını biliyorum.

Kapıya doğru işaret ediyor. "Ofisinde. Şimdi yap."

Koridorda ilerlerken dışarıda durdum. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, eve o kadar çabuk dönebilirim.

Kapıyı çalmadım, öylece içeri girdim. Derin bir sohbete

dalmış, ekranına bakarken kaşları çatılmıştı.

Ama beni görür görmez gülümsüyor ve bana küçük bir el sallıyor.

"Selam, bebeğim." Ağzımı açıp karşısına oturuyorum. Muhteşem görünüyor.

Ve şimdi onu masanın üzerine eğdiğimi hayal ediyorum. Tanrım, Alexei. Şimdi olmaz. Birkaç saat daha ne fark eder ki?

BÖLÜM 59

LARA

Şarkı, Fire Up The Night, New Medicine

Eğer o kalemi bir kez daha tıklatırsa çığlık atacağım. İçini dökmek istediği bir şey olduğunu biliyorum. Keşke sadece söylese.

"Dikkatimi dağıtıyorsun." Ona sert bir bakış fırlatıyorum ama kaşlarını bana doğru oynattığında gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bu benim ana planımdı."

Son bir tıklamayla duvara fırlatır ve çöp kutusuna doğru seker.

"Seninle ne yapacağım, Alexei?"

Koltuğunda geriye yaslanır ve dramatik bir iç çekiş yapar.

"Beni. Beni becereceksin. Tam burada, hemen şimdi ve şu kapı-" Duraklıyor ve arkasını işaret ediyor. "-kilitsiz kalacak."

"Oh, beni mi istiyorsun?" Sarı bir bukleyi parmağımın etrafında döndürerek alay ediyorum.

"İstemek mi? Hayır. İhtiyacım var, evet. Seni günün her saniyesi istiyorum." Bana göz kırpmıyor.

Yanaklarıma bir allık yayılıyor.

"Bunu burada yapamayacağımızı biliyorsun. Eve gidene kadar bekle."

Telefonum çaldığında ve kat müdürünün adı karşıma çıktığında neredeyse sıçrayacaktım.

Bugünlük bu adamın gereksiz sayı hesaplamalarından bıktım usandım.

Alexei'ye bakarken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma var. Sanki biliyor gibi.

Muhtemelen şu anda yanıyordum içindir. Koltuğumda kıpırdanarak kabul tuşuna basıp telefonu kulağıma götürüyorum ve parmağımı dudaklarıma götürerek Alexei'ye sessiz olmasını işaret ediyorum.

Burada olması alışılmadık bir şey değil ama çıkmaya başladığımızdan beri kardeşlerimin bunu mahvedebileceği paranoyasına kapıldım. Her şey açığa çıktığında, bu çok daha kolay olacak.

"Bill." Müdürü selamlıyorum ve Alexei koltuğunda kayıyor. "Şimdi size bir hesap tablosu gönderiyorum. Sanırım hepsi bitti." Sert ses hoparlörden yankılanıyor.

Sinirle yumruğumu sıkıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Alnımı elime dayayarak iç geçiriyorum. Bill'in bahaneleri neredeyse arka plandaki gürültü haline gelirken, Alexei'nin fermuarının kusursuz sesini duyuyorum.

"Bir saniye." Kelimeleri aceleyle telefona aktarıyorum, sonra Alexei'ye "sakın yapma" diyorum.

Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. Yemin ederim, siki eline geçene kadar külotumu ıslatıyorum.

Ön spermi ucun üzerinde döndürürken gözleri benimkilere sabitleniyor.

"İstiyor musun?" Ağzını açıyor.

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

"Orada mısın?" Bill beni hücremden uyandırdı.

"Uh, evet. Bir göz atıp size geri döneceğim." Boğazımı temizliyorum, sıcaklık boynuma yayılıyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. Lanet olsun. Alexei beni öldürecek.

Bill devam ediyor. "Ofisine gelip seninle konuşmamı ister misin-"

"Hayır." Hemen sözünü kestim. "Sorun değil. Sana sonra yetiştirim."

Alexei'nin damarlı, dövme eli sikini okşuyor ve vahşi gözleri benimkileri yakıyor.

Aramayı kestim ve masanın üzerine attım. Ana planı işe yaramıştı, sikine binecektim ve bu sefer daha fazlası için bana yalvaran o olacaktı. Bu adamın benim için bir saniyede diz çökeceğini biliyorum.

Ama az önce yaptığı numaradan sonra, orada kalabilir ve diliyle affedilmeyi hak edebilir.

"Tüm dikkatim sende. Şimdi benimle ne yapacaksın?" Çenemi elime dayıyorum ve kirpiklerimi ona doğru savurarak kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Gel kucağıma otur." Kalın kalçasına dokunuyor ama ben yerimde sabit kalıyorum.

"Lütfen de?" Yanağımın içini çiğneyerek tatlı tatlı söylüyorum.

"Senin için yalvarmamı hak etmelisin." Kendini okşamaya devam ediyor. "Tam olarak ihtiyacın olan şey burada. Hazır ve senin dar amcığını bekliyor. Tüm bu stresi ortadan kaldırabilirim. Tek yapman gereken kışını buraya getirmek."

Somurtuyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. Buna hayır diyemem.

Masanın etrafında dönerken, eteğimi kalçalarımın üzerinden sıyrıp üzerine oturduğumda gözleri parlıyor.

Elleri gömleğimin üzerinde geziniyor ve boğazımı sıkıyor. "Aferin kızıma." Külotumu bir tarafa itiyor.

"Sadece nasıl

Bekliyordum. Benim için sırılsıklam." Parmağı amımda kayarken inliyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, aletin ucunun girişime baskı yapmasına izin veriyorum.

Daireler çizerek içeri sokuyor ve beni boynumdan yavaşça aşağı itiyor.

Etrafında gerilirken ağzım açık kalıyor, her santimini alıyorum.

Bir öpücükle nefesimi kesiyor.

"Ciddiymişsin gibi sür beni bebeğim," diye fısıldıyor ve kıcımlı tokatlıyor.

Kendimi kaldırmak için onun omuzlarını kullanarak sikinin üzerinde zıplıyorum ve çılgın öpüşmelerimizin arasında boğazımı sıkıyor.

İnlemelerimiz odayı dolduruyor, onunki benimkinden daha yüksek, ki bu çok ateşli.

"Benim için inlediğini duymak beni ne kadar tahrik etse de, Alexei. Şışt demene ihtiyacım var." Parmağımı dudaklarına bastırıyorum, tam içimde derinlere doğru iterken, beni sıkıca yerinde tutmak için parmaklarını belime sokuyor.

"Vay anasını." Çılgılık atmak istiyorum ama atamıyorum. Burada olmaz. Tutuşunu sıkılaştırarak beni daha yakına çekiyor.

"Zor değil mi?" Sıcak nefesi yanağıma çarpıyor. "Aletin mi? Evet, çok." Kalçalarımı oynatıyorum ve Tanrım, Bu çok iyi hissettiriyor.

"Şey, evet, o. Sessiz kalmaktan bahsediyorum. Tek istediğim bu binadaki her orospu çocuğunun senin benim olduğunu ve ofisinde yaramaz bir kız gibi beni ne kadar iyi becerdiğini duymasırken."

"Sadece senin için, sladkiy."

"Siktir. Böyle konuşmana b a y ı l ı y o r u m ," diye homurdanıyor.

Kıcımlı tutarak beni sikinin üzerinde yukarı ve aşağı yönlendiriyor.

"Çok yaklaştım, Alexei. Çok yakınım." Neredeyse bir inilti. Klitorisime dokunuyor ve bedenim titriyor.

"Siktir," diye bağıriyorum.

"Şimdi iyi bir kız gibi yalvar. İçine boşalmam için yalvar." Bir nefes çekiyorum.

"Alexei." Boynumdaki kavrayışını serbest bıraktığında kelimeleri oluşturmakta bile zorlanıyorum.

Yanıyorum.

"Şimdi daha kolay olabilir. Duymama izin ver bebeğim. Boşalmaya ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle," diye kulağıma homurdanıyor.

"Senin yalvaran kişi olman gerekiyordu."

Kıkırdıyor ve dilini boğazımda gezdiriyor. "Bu senin için nasıl gidiyor, bebeğim? Titreyen, muhtaç ve çaresiz olanın sen olduğunu görünce?"

Ağzımın içini ısırarak boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Şöyle yapalım, 'Alexei lütfen gelmeme izin ver' de, ben de izin vereyim. Ödül olarak sana istediğini vereceğim... Dizlerimin üzerine çökeceğim ve seni temizleyip işe dönmeye hazır hale getireceğim."

Doruk noktam arttıkça gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o kadar yakınım ki düzgün düşünemiyorum.

Ben de nefesimi daha fazla tutamıyorum. "Lütfen, Alexei. Sana yalvarıyorum. Senin için gelmeme izin ver."

Beni belimden tutarak sertçe yukarı itiyor. "Tamam, şimdi boşalabilirsin" diye mırıldanıyor kulağıma.

Orgazmım vücudumdaki her sinire çarparken boynunu ısırıyorum. Onun etrafında titriyorum, saf coşku damarlarımda dolaşıyor.

O benim her parçamı tüketiyor.

Beni saçlarımdan çekerek yüzümü kendine yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Benden her şeyimi aldı.

Ve bunu ona her zaman isteyerek vereceğim.

Bunu atlatırken kendimi onun çenesine gömüyorum ve güçlü kolları beni sararken ona sarılıyorum.

"Bu çok ateşliydi, Lara. Ofis seksi destansıdır."

Hiç nefesim kalmamasına rağmen kıkırdıyorum. "Evet. Ne zaman istersen gel."

Sessiz kalıyor, ki bu garip.

"Seni temizlememe izin ver. Sonra sen işine dönersin, ben de bu akşam bize yemek hazırlarım, olur mu?"

Geri çekilip gözlerine bakıyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını sallayıp yanağımdan öpüyor. "Tabii ki."

BÖLÜM 60

ALEXEI

Şarkı- The Fray, I'll Look After You.

Yemeğini seçmesini daha fazla izleyemeyeceğim. Onu böyle görmekten nefret ediyorum, keşke o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini anlayabilseydim.

Benim için o mükemmel. Akıllı, cesur, o benim tüm hayatım ve ruhum. Neden kendine baktığını ve aynada ona bakan kadından nefret ettiğini anlayamıyorum.

Ona baktığımda tek gördüğüm geleceğim.

Elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sofia'nın önüme sürdüğü her bilgiyi okudum. Gözüme çarpan tek kelime kontrol.

Ve yıllar sonra geriye dönüp baktığımda bunun mantıklı olduğunu görüyorum.

Kötü bir şey olursa kaçır. Kulübeyi bu yüzden aldım.

Başımı kaşıyorum, sonra bana bakıyor ve hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Çük piercingimden daha çok acıtıyor.

Bu işe başlamadan önce onun iyi olduğundan emin olmalıyım. Ve fikirlerim tükeniyor.

"Alexei, beni analiz etmeyi bırak."

"Asla."

Hayatım her zaman kontrol dışıdır, ben böyle gelişirim. Ben buyum. Kafamı toparladığım tek zaman motosikletimin üzerinde olduğum zamandır.

Motosikletim.

Kontrol.

Özgürlük.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyemi deviriyorum, elimi ona uzatıyorum. Mavi gözleri yüzümle elim arasında gidip geliyor.

"Az önce beyninde ne oldu da notu kaçırdım."

Dudağımı ısıriyorum ve bu ondan gerçek bir gülümseme kazanmamı sağlıyor.

"Bana güveniyor musun?" Ben soruyorum.

Zarif elini benimkinin içine koyuyor ve ayağa kalkıyor. Göğsümdeki o bulanık his neredeyse başımı döndürüyor.

Üzerimde hep böyle bir etkisi oldu ve şimdi nedenini biliyorum. Çünkü onu o kadar çok seviyorum ki ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak zorundayım.

Çünkü onsuz yaşayamam ve yaşamayacağım.

"Bu asla sorman gereken bir soru değil, Alexei. Sana sonsuza dek güveniyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Ciddi olduğunu biliyorum, Lara'mın kendine bu şekilde zarar vermek istemediğini biliyorum.

Ama bu şekilde devam ederse ölebilir.

"Neden bana hiç söylemedin?"

O bir adım geri atarken ben bir adım ileri atıyorum ve kollarımı ona dolayarak sımsıkı sarılıyorum.

"Farkında bile olmadan beni bir arada tutuyordun. Hayatını zaten beni koruyarak geçirdin, duygular sana göre değil Alexei."

Çenemi başının üstüne yaslayarak derin bir iç çektim.

Çoğunlukla haklı. Duyguları okumayı öğrenmek zorunda kaldım.

"Diğer insanlar değil. Seninkiler Lara, benim için her şeyden daha önemli. Aslında tek önemsedğim sizinkiler, bir de Shelia'ninkiler sanırım."

Yüzünü gömleğime yaslıyor.

"Daha fazlasını yapabilirdim, pchelka." Ses tonumdaki kızgınlık tamamen kendime yönelik. Demek istediğim, bunca yıl boyunca benim için sakladığı kavanozdaki tek bir tatlıya bile dokunmadı.

Herkes şekeri sever. Bağımlılık yapar. Neden daha önce fark etmedim?

"Alexei, dur. Her şey yoluna girecek. Hiçbir yere gitmiyorum."

Onu okuyabiliyor olabilirim, ama sanki o benim zihnimi okuyor.

Gitmesi gereken kişi benim ve bu beni öldürüyor ama daha fazla erteleyemem.

Geri çekilerek ellerimle yüzünü çerçeveledim ve gözyaşlarıyla dolu gözlerine baktım.

"Seni önce benim gitmem gerektiğini bilecek kadar çok seviyorum. Bu dünyada sensiz tek bir saniye bile yaşayamam. Yani evet, her şey yoluna girecek, başka seçenek yok. Bunu birlikte atlatacağız. Ne pahasına olursa olsun."

Başını sallıyor ama alt dudağı titremeye başlıyor, ben de eğilip burnumu onunkine bastırıyorum.

"Sen lanet olası Lara Volkov'sun. Ailenin güzelliği, beyni ve kalbi. Seni uzun zamandır seviyorum ve sonsuza kadar da seveceğim. Bir flamingo olsan da seni severim, gri ve buruşuk olduğunda da seni seveceğim. Uyandığında ve saçların başının tepesine yığılmış halde yüzümde nefes aldığında bile seni seviyorum. Mükemmel olduğunu göremiyorsun, muhtemelen nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım, ama hayatımın geri kalanını sana benim için ne kadar muhteşem olduğunu göstererek geçireceğim. Sana söz veriyorum."

Aşkımız hiçbir zaman onun görünüşüyle ilgili olmadı, onsuz bir gün bile geçiremeyeceğim gerçeği üzerine inşa

edildi.

O cevap vermeden önce dudaklarımı usulca onunkilerin üzerine sürüyorum. Bir öpücüğün binlerce kelime söyleyebileceğini öğrendim.

Tek bir öpücük tüm geleceğimizi değiştirdi.

Ve ona kendini güvende, sevilmiş ve kontrol altında hissetmesi için ihtiyaç duyduğu kadarını vereceğim.

Çünkü benim Lara'm dünyayı hak ediyor ve ben de ona dünyayı getirecek adam olacağım.

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum, *moya liubov*'." Lara dudaklarıma fısıldıyor.

Onun Rusça konuştuğunu duymak bile sikimi kaldırıyor. Ana dilimizde konuşmasında beni etkileyen bir şey var.

"Bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

"*Ya budu liubit tebyai i vse tvoi sumashestviya, vechno.*"

Seni ve tüm çılgınlıklarını sonsuza dek seveceğim.

Gülümsemem o kadar büyük ki neredeyse yanaklarımı acıtacak. Evimdeyim, tam burada, bu kadınla ve Shelia'mla. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.

"*Vechnosti ne dostatochno.*" ***Sonsuzluk yeterli değildir.***

Geri çekilir ve güler.

"Zamanı tarif etmenin en sonsuz yolu bu, o yüzden bu kadarla yetinmek zorunda."

"Peki," diye homurdanarak bir tatlı öpücük daha çaldım.

Daha sonra daha fazlası için zaman olacak. Ona her yönden bağımlıyım ve doymam gerek.

Ve ona bir şeyler göstermek istiyorum.

Belki ona biraz deliliğimi öğretirim.

Bu haberi nasıl vereceğimi çözmem için bana biraz zaman verin, uzun zamandır içimi kemiriyor.

Son bir sürüş.

BÖLÜM 61

LARA

Şarkı- nefes al, mxze

ALEXEI Elini uzatarak koltuktan fırlar. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Merakımı yenemeyip avucumu onunkinin içine koyuyorum ve o da kalkmama yardım ediyor.

Ne yaptığını sormaktan daha iyisini biliyorum, bu yüzden ışığı açtığı garaja kadar peşine takılıyorum.

Kırmızı şeritli siyah bir kask aldı ve bana gülümsedi. "Bu yeni mi?" Ben soruyorum.

Başını sallarken gözlerinde heyecan dans ediyor.

"Evet. Senin." Neredeyse kendisiyle gurur duyarak onu uzatıyor. "Bunun arkasına binmemi ister misin?"

Onunkini gösteriyorum siyah BMW. Ya da bebeği olarak da bilinir.

Manyak gibi sürdüğünü gördüm, bunu tanımlamanın en iyi yolu bu.

Bana doğru adım atıyor, hediyeği önünde tutuyor. "Bana güvendiğini söylemiştin." Kaşlarını oynatıyor Eğlence.

"Hayatım pahasına," diye cevap veriyorum. Çok heyecanlanmasın diye parmağımı kaldırıyorum. "Ama o şeyi nasıl sürdüğünü gördüm."

Kaskı başımın üzerinde gezdirirken, ağırlığının kafa derime hafifçe baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Arkamda asla değerli yük taşımam. Seni asla tehlikeye atmam. Peki, var mısın?"

Kalbim küt küt atıyor, yüzündeki heyecan cevabımı pekiştiriyor. "Evet. Ama tekerlekli bisiklet yok."

Gözlerini deviriyor ve kayışı çenemin altına sabitliyor.

"Sadece sıkı tutun ve zihnini özgür bırak. Ben Onu açtığınızda rüzgâr size çarpıyor ve tek duyabildiğiniz makinenin sesi oluyor, buradaki o dırdırcı sesler-" Başının yan tarafına vuruyor. "-Onlar susar. Sadece sen ve yol."

"Kulağa huzur verici geliyor."

Vizörümü indiriyor ve deri bir ceket alıyor, fermuarını çekmeden önce kollarımı içine sokuyor.

"Öyle. Ve benim tek sakın yerimi deneyimlemeni istiyorum. Belki de burası bizim yerimiz olabilir."

Tanrım, gözlerim yanıyor. Çok sevimli. Farkında bile olmadan çok düşünceli.

Kendi siyah kaskını takmasını izliyorum. Motosikletin arkasına binmeme yardım ediyor ve garaj kapısını açmak için düğmeye basıyor. O bindikten sonra belini olabildiğince sıkı tutuyorum.

"Rahatla," diyor ve elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

Kükreyen motor havayı dolduruyor, içimdeki sinir ve heyecan karışımını yoğunlaştırıyordu. Yavaşça yola çıkarak garaj yolundan ilerledi ve sıcak asfalt kokusunun havayı doldurduğu yola girdi.

İlk birkaç dakika nefesimi tutuyorum ama o uslu duruyor, trafiğe uyuyor.

Bu adamı tanıyorum. Aşırıya kaçması uzun sürmeyecek, çünkü bu onun sakinliği.

Bir sonraki ışık kümesinden sonra kollarımı kendine daha sıkı sarıyor. Yola çıkarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve zihinsel olarak kendimi sürüşe hazırlıyorum.

Hava bana çarpıyor. Onu sıkıyorum ve sonunda dünya yanımdan vızıldayarak geçerken gözlerimi açıyorum.

Arabaların arasına ustalıkla girip çıkıyor ve sonunda bana ne söylediğini hatırlıyorum.

Rahatla. Zihnimi boşalt. Yolculuğa odaklan. Ben de öyle yapıyorum.

Kaskım sırtına yaslanmışken, o Şerit'ten uzaklaşırken çöl önümüzde uzanıyor ve güneş solumdaki gökyüzünü boyayarak alçalmaya başlıyor.

Nefes kesici.

Ve o haklı. Dikkatimi dağıtacak başka bir şey yok. Onunla tamamen anın içindeyim.

Toprak bir yolda kenara çekene kadar ne kadar süreriz bilmiyorum.

Motoru durdurduğunda omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum ve ufukta beliren gün batımının dingin güzelliği k a r ş ı s ı n d a hemen çarpılıyorum.

O inerken ben oturduğum yerde kalıyorum, bana yardım etmesini bekliyorum ama etmiyor. Bunun yerine kaskımı çıkarıyor, nazikçe başımdan kaydırıyor ve yanındaki çakılın üzerine koyuyor.

Kafa derime yapışmış gibi duran saçlarımı tararken, gözlerini görebilmem için vizörünü kaldırıyor.

O bakışı bilirim.

Beni her türlü çılgınca şekilde tahrik eden vahşi olan.

"Motosikletimin üzerinde muhteşem görünüyorsun.

Kahretsın.

Sana ne yapacağımı düşünüyordum, bu yüzden kenara çekmek zorunda kaldım." Yaklaşarak sert elini kalçama koydu.

"Öyle mi? Biraz daha anlat. Beni bisikletin üzerine yatırıp arkamdan kaskını takarak mı götürüyordun? Çünkü bu çok ateşli olurdu."

"Siktir," diye mırıldanıyor. Gözlerini kısıyor, bu yüzden alttan alta gülümsediğini biliyorum. "Kızımın ihtiyacı olan şey bu mu? Hmm?" Saçımı parmağının etrafında döndürüyor.

"İstersen bunun için yalvarırım bile," diyorum ona, dilimi alt dudağımda gezdirerek.

"Bugün yalvarmak yok. Bugün iyi bir kız gibi ödülünü kazanacaksın."

Bu nabzımı hızlandırıyor.

Gözleriyle beni yiyip bitirmesi beni çılgına çeviriyor.

Eli aniden boynumu kavrayıp beni göz teması kurmaya zorladığında keskin bir nefes alıyorum.

Hızlı bir hareketle başını çeviriyor ve vizörünü indiriyor. "Kendini görebiliyorsun, değil mi?" Sesi boğuk ama onu duyabiliyorum.

"Evet."

Boğazımı sıkıca kavıyor ve ben yerimde kıpırdanıyorum.

"Motorun üzerine uzan ve bana bir gösteri yap. Çözül ve yansımada kendini parçalanırken izle. Ne kadar güzel olduğunu gör. Bir kez olsun benim gördüğümü gör."

Tutuşunu bırakıyor ve ben şimdiden nefessiz ve ona muhtaç bir haldeyim.

"Yardım edebilir misin?" O başını sallarken ben somurtkan bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Tek başına, pchelka. Buraya sadece benim için boşalmanı izlemeye geldim." Elleri yanlarımda geziniyor ve pantolonumun düğmesinde duruyor.

"Bunları çıkarmana yardım edeyim, nasıl olur?" Ses tonunda bir eğlence var. Bunu benim kadar seviyor.

Etrafa bakıyorum, tek bir araba bile geçmemiş. Görünmeyecek kadar yoldan çıktık. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Sadece ödülümü kazanmak istiyorum.

Vücudumla dikkatlice manevra yaparak kendimi benzin deposunun üzerine yerleştiriyorum, kot pantolonumu ve külotumu nazikçe çıkarırken dokunuşuna teslim oluyorum. Alexei bisikleti karşı tarafa yerleştirirken ılık hava tenimi öpüyor, topuklarım onun kalçasında rahat bir dinlenme yeri buluyor.

Parmakları baldırıma giriyor ve başparmaklarıyla daireler çizerek masaj yapıyor.

Başımı arkaya yaslayarak bir nefes alıyorum ve tırnaklarımı vücudumdan aşağıya doğru izliyorum ve güneye, amıma doğru gitmelerine izin veriyorum. İşaret parmağımı yavaşça yarığım boyunca kaydırırken, ne kadar ıslak olduğuma dair küçük bir nefes veriyorum.

"Gözler vizörden ayrılmıyor, bebeğim. Sen iyi bir kız ol ve bunu benim için yap, ben de sana tam olarak ihtiyacın olanı vereyim."

Başımı kaldırıyorum ve karanlık aynalı siperliğindeki yansımamı bir anlığına yakalıyorum. Her şeyi görebiliyorum ve bu çok sıcak. Keşke gözlerini görebilseydim de bunun ona ne yaptığını bilseydim.

Klitorisimin üzerinde küçük dairesel hareketlerle çalışırken, diğer elimi aşağı doğru hareket ettiriyorum ve girişimi kızdırıyorum, onun için bir gösteri yapıyorum. Kalçalarımı daha da açarak beni sabitlemek için ayak bileklerimi tutuyor.

Bir parmağımı sokarken ağzım açık kalıyor. Bunu burada yapmanın telaşı her duyguyu daha yoğun hale getiriyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

"Bir tane daha, Lara. Dolu hissetmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Kıçını ayırdığımda ve içine girdiğimde ne kadar iyi olacağını hayal et. İnç. İnç. İnç. Ve sonuna kadar girdiğimde, saçlarını yumruğumun etrafına dolayacağım ve neredeyse sonuna kadar yavaşça çekerken başını geriye çekeceğim. Nefes nefese kalacaksın, neredeyse daha fazlası için can atacaksın. Daha sert vurmam için yalvaracaksın. Ve bana karşı titrediğinde, işte o zaman o kadar derine sokacağım ki, çığlıklarını durduramayacaksın. Ve durmayacağım bebeğim, benim olanı alana ve sahip olduğun her şeyi bana verene kadar. İşte benim iyi kızım. Ne kadar ıslak olduğunu görüyor musun? Bak."

Lanet olsun. Sözleri neredeyse boşalmama neden oluyordu. İkinci parmağı ekliyorum ve sularım elimden aşağı damlıyor. Kendimi hiç bu kadar ıslak hissetmemiştim. Hiç.

"Alexei," diye yalvarıyorum ona.

"Daha fazlasını kaldırabileceğini biliyorum. Vücudunu senden daha iyi tanıyorum. Güven bana. Bir tane daha."

Üçüncü parmağı eklemenden önce bir nefes çekiyorum.
Bu sefer, klitorisimi çalıştıran eli benimkini örtüyor ve

hareketlerimi kontrol altına alıp hızlandırıyor.

İkimizin de ellerini görmek, bacaklarımın titremesi, boğazıma yayılan kızarıklık, hepsi yansımada. Saçlarım omzuma düşüyor. Gözlerimde şehvet. Haklı, böyle seksi görünüyorum.

"Daha fazla dayanamayacağım." Kelimelerimi çıkarmakta zorlanıyorum.

Vücudum titriyor. Çok iyi hissettiriyor. Elimin hızını arttırıyorum. Onun için ne kadar ıslak olduğumu duymak beni çıldırtıyor. Eminim onu da çıldırtıyordur.

Eğildiğinde, bisikletin sert metalinin sırtıma değdiğini ve vücudunun beni sıkıca bastırdığını hissedebiliyorum.

"Benim için çok iyiydin, Lara. Seninle gurur duyuyorum." Parmakları boğazıma dolanmadan önce yanağımlı okşuyor. Nabzım avucunun içinde hızla atıyor.

"Lütfen gelmeme izin ver," diye fısıldıyorum.

"İstediğin kadar sert gel, ama her saniyeyi izle."

Parmağı klitorisimi bulup çimdiklerken vizöre kilitleniyorum. Çığlık atıyorum. Gözlerim kapandığı anda eli sıkılaşıyor ve tekrar açıyorum.

Ve kendimi onun için parçalanırken izliyorum.

Hayatımın en güçlendirici anlarından biriydi.

BÖLÜM 62

ALEXEI

LANET OLSUN.

Onu izlerken boşalmak üzereyim.

Umarım kontrolünü kaybettiğinde ne kadar güzel göründüğünü görür.

As o ulaşır ve son . onu doruk noktası, nefes nefese Nefes almak için boğazını sıkmayı bıraktım ve arkama yaslandım.

Elimi onun salgısıyla kaplanmış deri koltuğumda gezdiriyorum.

"Motosikletimi ne güzel dağıtmışsın, pchelka."

Gözlerimdeki açlığı görebilmesi için vizörümü kaldırıyorum.

Ona ihtiyacım var. Tam şu anda.

Bir nefes daha harcamadan kendimi bisikletten yukarı itiyorum ve onu belinden tutup kollarıma alıyorum ve selenin üzerine yerleştiriyorum.

Zonklayan sikimi bırakıp ellerimi kışının yanaklarında gezdiriyorum. Sağ elimi soluk tenine sertçe vurduğumda çığlık atıyor. Kırmızı iz neredeyse anında oluşuyor ve ç o k güzel.

Sözüme sadık kalarak, onu genişçe açtım.

"Ne kadar çok istiyorsun?" Sikim amına bastırırken ağzımın içini ısırarak soruyorum.

Kalçalarını oynatıyor, bana doğru geri çekiliyor.

"Çok kötü, tatlım."

Omzunun üzerinden bakıyor. Şehvet dolu bakışları kalbimi hızlandırıyor. Acele etmiyorum, sikimi onun sıırılsıklam amcığı boyunca kaydırıyorum, şaftımı onun içinde kaplıyorum. Ucunu ona doğru bastırıyorum ve dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor.

Taşaklarına kadar girene kadar kışını kavrayarak santim santim içine doğru ilerliyorum. Hemen etrafımda kenetleniyor, sikimi boğuyor.

"Çok iyi hissediyorsun, Lara."

Neredeyse sonuna kadar çıkardım ve tekrar içeri soktum. Zevkten çığlık atıyor, ben de tekrar yapıyorum. Tekrar ve tekrar.

Onu becermek, nasıl alınması gerektiğini.

Ham ve sert. Tam da kız arkadaşımın sevdiği gibi. Bu kaskın içinde terliyorum, neredeyse boğuluyorum.

Yüzünü kollarının arasına gömüyor ve ben de ellerimi saçlarının arasından geçirip başını yukarı çekiyorum.

"Gün batımına bak. Çok muhteşem. Neredeyse benim manzaram kadar güzel," diyorum ona, kendimi onun içine girip çıkarken izlerken gökyüzüne bakmasını sağlıyorum.

"Sikimin üzerine boşalacak mısın bebeğim? Bana ihtiyacım olanı verecek misin?" Kışını tokatlıyorum ve çığlıkları havada yankılanıyor.

Bu beni daha da zorluyor.

Tüm vücudum gergin, bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şeye odaklanamıyorum.

"Siktir, Lara." Artık dayanamıyorum.

Çenemi kaldırıyorum, içine dökülürken onun adını sayıklıyorum ve o da etrafımda parçalanıyor.

Sikim onun içinde seğiriyor. Asla ayrılmak istemiyorum. İsteksizce çekiliyorum ve döllerimin kalçalarından aşağı dökülüşünü izliyorum. Hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çöküyorum ve fazlalıkları silip tekrar içine itiyorum.

Arkasına bakıyor, yüzü kızarıyor ve dudaklarına bir gülümseme yayılıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi boğuk ve bu beni tekrar sertleştiriyor.

"Neden boşa harcayasın ki? O senin içine ait. Sen benimsin, Lara Volkov." Ayağa kalkıp onun bitkin bedenini kollarımın arasına aldım ve yüzünü bana dönerek bisikletin üzerine dik bir şekilde oturttum.

"şimdi bizi eve bırakırken koltuğumun her yerine içimi boşaltacaksın. Benimle dolusun ve bu seni tamamen benim yapıyor."

BÖLÜM 63

ALEXEI

Yatak odasında kafesteki bir ayı gibi dolaşıyorum.

Onu terk etmek istemiyorum. Kelimeleri telaffuz etmek bile istemiyorum. Ama Tatiana'nın tehditleri kafamın içinde yankılanıyor.

Eğer bunu yapmazsam, Lara güvende olmayacak. Gerçekte, bu onu koruduğum kötülüklerin en kötüsü.

Lara saçını kuruturken banyodan bir buhar dalgası geliyor. Beni görünce durdu.

"Ne oldu? Su akarken bile etrafta tepindiğini duyabiliyordum."

Havluyu çamaşır sepetine atıyor ve göğüslerinin etrafındakini sıkıyor.

"Kelimeler, Alexei. Ben yetişkin bir kadıyım, bununla başa çıkabilirim." Kaşlarını çatı ve bana baktı.

"Tabii hile yapmadıysan. O zaman ciddi bir sorunumuz var demektir ve Mikhail cesedini saklamak zorunda kalacaktır."

Başımı sallıyorum.

Bu daha mı kötü? Hayır. Hiç sanmıyorum. "Tanrım, hayır. Oturabilir misin?" "Beni endişelendiriyorsun.

Dökül."

Olamaz. Eli kalçasında. Kızmaya başladı.

"Bir süreliğine gitmem gerekiyor. Söz veriyorum, eve döndüğümde gerçeği söyleyeceğiz ve sonsuza dek birlikte olacağız. Birlikte."

İç geçiriyor, yatağa oturuyor, ben de onun yanında yerimi alıyorum ve elimi dizine koyuyorum.

"Bana Rusya'ya gitmeyeceğini söyle." Bana bakmıyor.

"Seni güvende tutmaya yemin ettim, pchelka. Bu asla bitmez, seni kaçıranlar gömülene kadar duramam. Sana karşı olan tehdit ölmek zorunda. Ne pahasına olursa olsun. Tek yolu bu."

"Tek başına gitmiyorsun."

"Mikhail benimle gelecek. Bu arada senin de Niki'yle kalmanı istiyorum. Sheila ve Bruce'u al."

Ona Mikhail'in beni bırakacağını söyleyerek daha fazla endişe yaratmama gerek yok.

"Ne kadar sürecek?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Buna verecek bir cevabım yok."

Burnunu çektiğini duyuyorum ve kolumu ona dolayarak yanıma çekiyorum.

"Sana ihtiyacım var, tatlım. Sensiz olmak istemiyorum." Hay sikeyim.

Yüzümü ona dönerek yatağın üzerine diz çöküyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Yapamayacağın hiçbir şey yok. Bana hiç ihtiyacın olmadı, gerçekten. Beni bırakmalısın ve benim de senin sert olmana ihtiyacım var. Yıllar önce kalbimi çalan kız ol, Pchelka."

Gözlerinde korkuyu görüyorum, hissedebiliyorum.

"Birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağız, söz veriyorum. Ben sensiz var olamam."

Alnımı onunkine yaslayarak, şampuanından gelen hindistan cevizi gibi kokusunu içime çekiyorum.

"Aşkımız sadece kaçınılmaz değil, kaderimizde var. Bizim için savaşımana ihtiyacım olacak, Pchelka. Her şeyden çok kendine iyi bak, ben sana yardım etmek için dönene kadar o şeytanlarla savaş. Ben yokken iyi olmana ihtiyacım var. Lütfen benim için dene, bebeğim."

Onu öpüyorum ve sonra kollarımı ona dolayarak olabildiğince yakın tutuyorum.

"Elimden geleni yapacağım, Alexei. Merak etme, sadece eve, yanıma gel."

Her zaman yapacağım, bu benim amacım. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın." Nefesimi tutup tepkisini görmeyi bekliyorum.

Çenesi gerilir. "Bunu yapabilirim. Bizim için güçlü olacağım." "Seni seviyorum, Lara."

"Seni seviyorum, her şeyini."

Onu son kez öpecekmişim gibi öpüyorum. Ona geri dönebilmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım ki sonunda hayatlarımızı olması gerektiği gibi, birlikte yaşayabilelim.

"Seçme şansım olsa senden ayrı tek bir saniye bile geçirmezdim. Eğer güvenli olsaydı seni kendime yapıştırırdım."

Yorganın altına sokuluyoruz ve kollarıma yerleşiyor.

Onu sıkıca tutuyorum. Gitmesine asla izin vermek istemiyorum. O yanımda olmadan bomboş olacağım. Onsuz ben diye bir şey yok.

Ve onun sessiz çığlıklarından vücudunun titrediğini hissetmek, oraya hangi orospu çocuğu için gönderildiysem onu öldürmem için yeterli bir yakıt.

64. BÖLÜM

ALEXEI

Şarkı- Sleep Token, Sugar

UYUYAMIYORUM. Zihnime musallat olan sesler susmuyor. Genelde umurumda olmaz, onları hoş karşılarım.

Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum ve tek mutluluk kaynağımı kendimden koparmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Hazır olmadığım bir fedakârlık ve Lara'nın da hazır olmadığını biliyorum.

Ama tek yolu bu.

Başını göğsüme yaslayıp mışıl mışıl uyurken saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Kalbimin atışını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Alexei." Sesi neredeyse bir iniltiye dönüşüyor. Bu kaşlarımı kaldırıyor ve aletime kan hücum etmesine neden oluyor.

İşaret parmağımı yavaşça yaralı yanağında gezdiriyorum ama gözleri kapalı, nefes alıp vermesi hâlâ ağır.

İlginç.

Rüya görürken tadının nasıl olduğunu merak ediyorum.

Kolumu altından çekip sırt üstü dönüyor.

Tanrım, çok güzel. Karşı koyamıyorum. Eğilip çenesine ıslak öpücükler kondurmaya başlıyorum, başını yana eğdiğinde boynundan aşağı doğru iniyorum.

Bana karşı çok duyarlı, rüyalarında bile.

"Uyanmak için yardıma ihtiyacın var mı, pchelka?" Kulağına fısıldadım.

Vücudu bana karşı titriyor.

Parmağımın ucunu göğüslerinin arasında gezdirmem bile sırtının yataktan hafifçe kalkmasına ve dudaklarının aralanmasına neden oluyor.

Ben de devam ediyorum, derisini aşağıya doğru hafifçe fırçalıyorum ve kalçalarına ulaştığımda bacakları benim için açılıyor.

"Mmmm." Nefes veriyor.

Kendimi yeniden konumlandırıyorum, bunu yaparken sessiz kalmaya dikkat ediyorum, ellerim uyluklarının iç kısmını kavırıyor ve aşağı inerken onları daha geniş itiyor. Dilimin ucunu amında gezdiriyorum, benim için çoktan ıslanmış. Ellerinin yukarı doğru süzülüp başının yanındaki yastığa konmasını izliyorum. Ben de ellerimi karnı boyunca kaydırıp göğsünü avuçluyorum, klitorisini emerken şımarık meme ucunu iki parmağımın arasında yuvarlıyorum.

Yavaş ve tatlı tutuyorum, tıpkı onun dilimde olduğu gibi tatlı.

Kalçaları benimle ritim tutarak dönmeye başlıyor, bir parmağımı dar amcığının içine kaydırıyorum.

"Kahretsin." Nefesini içine çekerek başını yastığa doğru çevirdi.

Henüz uyanmasını istemiyorum. Aletim onun tarafından boğulana kadar bunu istemiyorum. Bu mükemmel bir uyandırma çağrısı, bilincine kadar becerilmek.

Ve vedalaşmak için ne güzel bir yol.

"Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi?" "Hmmm."

Gerinip amını tekrar yüzüme doğru iterken dudaklarında uykulu bir gülümseme beliriyor.

Ona ihtiyacı olanı veriyorum, bacaklarının başımın yanında titrediğini fark edene kadar onu yiyorum.

O tam olarak uyanamadan doğruldum, dudaklarımdan onun tadını yaladım, sonra sikimi girişine hizaladım. Üzerine eğilip ağırlığımı ön koluma vererek santim santim içeri kayıyorum.

Ağız açılıyor ve elimde olmadan içine girip dudaklarımı onunkilerin üzerine yapıştırıyorum.

"Günaydın bebeğim," diye fısıldıyorum ona.

"Günaydın," diyor tembelce, tırnaklarını yanlarımda gezdirirken tüylerim diken diken oluyor.

Belki onları da dövürmeliyim. Ya da onun adını.

"Daha fazla, Alexei."

Kirpiklerini bana savuruyor, gidebildiğim kadar derine bir hamle daha yapıyorum, tıpkı bana öğrettiği gibi boynunun kenarlarını kavıyorum.

Hafif bir baskı uyguluyor, gözlerindeki o uykulu bakış yerini bana karşı duyduğu saf ve vahşi bir arzuya bırakıyor.

"Bunun gibi mi?"

Başını sallamaya çalışıyor ve ben daha sıkı sıkıyorum. Hızımı artırırken yanağını öpüyorum, ondan gelen boğuk iniltiler kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Çok sert sıkmadığımdan emin olmak için dikkatliyim ve sırtımı kazdığında neredeyse kaybediyordum.

"Kahretsin, mükemmelsin," diye homurdanıyorum, dizini göğsüne doğru itiyorum, böylece umutsuzca ihtiyaç duyduğu noktaya vurabiliyorum.

İnlemeleri arttıkça kendimi kontrol etmek daha da zorlaşıyor.

Tüm sokağı uyandıracak kadar yüksek sesle ismimi haykırmasını istiyorum.

BÖLÜM 65

LARA

Beni yüzüstü çevirdiğinde bir çığlık atıyorum, nefesimi emerken başım bulanıklaşıyor. Başım yastığa gömüldüğünde, onun için sırılsıklam oldum, kıç yanaklarımı okşarken kalçalarımın aşağı damladığını hissedebiliyorum.

"Becer beni, Alexei." Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyorum. Bu adam için olduğum küçük sürtük gibi ihtiyaç dolu.

Kalçalarımı oynatıyorum ve yumuşak satenin içinde bir iniltiyi bastırmamı sağlayan bir tokatla ödüllendiriliyorum.

İçimde bir beklenti oluşuyor, sınıra çok yakınlım, patlamaya hazırım.

Ellerini iki yanımda g e z d i r i y o r , parmakları tenime batıyor.

"Lütfen?"

Daha fazlası için o kadar çaresizim ki ağlayabilirim. Tüm vücudum yanıyor ve kan kulaklarıma hücum ediyor.

"Böyle mi uyanmak istiyorsun? Sikim için yalvararak mı?" Derin Rus aksanı şehvetle dolu ve bu beni daha da tahrik ediyor.

"İstersen her gün," diye cevap veriyorum. Keşke beni terk etmeseydi.

"Bu doğru mu? Benim için o kadar ıslanmıştın ki, rüyanda beni mi görüyordun?"

Ucu içeri itiyor ve neredeyse rahatlıyor.

"Her zaman,"

Tek istediğim buydu, onun yanında uyanmak, ona benim demek. İkimizin de arzuladığı şekilde beni sevmesine izin vermek.

Saçlarımı yumruğuna doluyor ve başımı geriye doğru çekiyor. Yemin ederim yeni uyandığınızda her şey çok daha fazla artıyor.

"Benim için geldiğini duymaya ihtiyacım var." İçine gömülüyor ve yemin ederim gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Bileklerini ver," diyor.

Ben de göğsümü yatağa daha çok bastırıyorum ve dediğini yapıp ikisini arkamda birleştiriyorum. İkisini de tek eliyle tutup saçlarımdan çekerek başımı yukarı kaldırıyor ve acı kafatasımı delip geçiyor ama adımı unutacak kadar beni beceriyor olması acımı tamamen dindiriyor.

Ve dün gece bana söylediklerini unut.

Her itişinde iniltileri odayı dolduruyor, benim kontrol edemediğim iniltilerimle yankılanıyor.

"Seni duymam gerektiğini söyledim. Dar amcığının sikimi boğduğunu hissedebiliyorum, o yüzden benim için gel ve sesini yükselt bebeğim."

Benden yapmamı istediği her şey için tam bir orospuyum ve başka türlüünü de istemezdim.

Ve bıraktım.

Tıpkı bana söylediği gibi. Çünkü onunla özgürüm.

Beni arkadan sikerken bedenim yatakta öne doğru sarsılıyor, şiddetli orgazmın her zerremde dalgalanmasına izin veriyorum. Vücudum onun etrafında titrerken doğru düzgün göremiyorum. Ama o durmuyor, bunun yerine beni nefessiz bırakarak orgazmın içinden geçiriyor.

Beni sırtüstü çevirdiğinde, topuklarının üzerine oturup kocaman sikini okşarken gözlerimiz kilitleniyor. Gözlerimi ondan ayırmıyor, dudaklarımı yalayarak uçurumun kenarına gelmesini bekliyorum.

Öne doğru eğilip beni boğazımdan tutarak oturttuğunda nefesim kesiliyor, aletinin ucu göğüslerimin arasında.

Başını eğiyor, ılık sıvı göğsümün her tarafına dökülürken, karıncalanan meme uçlarımdan üzerinden geçerken adım haykırıyor.

"Kahretsin, Lara," diye inliyor, beni kavrayışını gevşetiyor, dudaklarında memnun bir sırıtişla yüzünü benimkine geri getiriyor.

Kahretsin, o iyi.

Çenemi ona doğru eğerek göğüslerime bakıyor.

"Lanet bir sanat eseri gibi,"

İki parmağıyla döllerinin bir kısmını usulca siliyor ve dudaklarımdan önünde gezdiriyor.

"Aç, bana yaptıklarının tadına bak."

Tuzlu tadı dilimin üzerinde, ağzımı parmaklarının etrafına kapatarak onu emiyorum ve yutuyorum.

Eğilip beni öptüğünde, bunun bir süre için son seferimiz olacağının farkına varıyorum.

"Bir duş alalım, temizlenelim ve sonra birlikte kahvaltı edelim mi?" diye soruyor, başparmağını çenemde gezdirerek.

"Kulağa hoş geliyor." Aç değilim. Endişelenmesin diye yiyeceğim. Benim lanet olası sorunlarım yüzünden konsantrasyonunu kaybetmesine izin veremem.

"Aferin kızıma." Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor ve beni ona karşı eritiyor.

"Bunu özleyeceğim," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle. Sen farkına bile varmadan geri döneceğim, bundan eminim." En kötü kısmı da bu.

Hepimiz karanlıkta kaldık, bunun üzerinde hiçbir kontrolümüz yok.

Sadece o sürtüğ Tatiana biliyor.

Ve eğer Alexei'ye zarar verirse, onu kendim avlarım.

BÖLÜM 66

ALEXEI

Daha önce hiç uçarken gergin olmamıştım. Havada olma kısmının değil, Lara'dan uzaklaşma kısmının beni gerçekten rahatsız ettiğini düşünüyorum.

Bu, şüphe duyduğum ilk iş. Ama Kirill'e ulaşmaya, o pisliği öldürmeye ve kısa sürede Rusya'dan defolup gitmeye kararlıyım.

"Seni alacağım koordinatları hatırlıyor musun?" Mikhail'in sakın sesi kulaklıkları kesiyor.

Başımı sallayarak kapıyı açıyorum ve kabini dondurucu havanın şiddetli akıntısıyla dolduruyorum.

"Alexei? Beni duydun mu?" Mikhail parmağıyla kulaklığını işaret eder.

Kahretsin, hep unutuyorum. "Evet. Anladım. Ölüm ve yıkım, sonra kaçış. Orada olacağım."

"Üç gün boyunca her gece saat 11'de tekrar kontrol edeceğim. Eğer geri dönmezsen, daha fazla kalamam. Başka bir şey bulmamız gerekecek." Derin homurtuları kulaklarımda yankılanıyor.

Bunun olma ihtimali yok. Eve dönmem çok önemli. Tatiana'nın benim için yaptığı küçük iş her ne ise uzun sürmez.

Bundan emin olacağım.

Ama başaramazsam diye ondan bir iyilik isteyeceğim. "Lara'ya onu sevdiğimi ve onun için geri döneceğimi söyle."

"Affedersiniz?" Başını çeviriyor, sonra tekrar enstrümanlarına dönüyor.

"Bunu onun için yapıyorum. Soru sorma, ona bir bok verme, sadece kızıma göz kulak ol."

"Alexei, kafan mı güzel? Başarısızlık konusunda hiç endişelenmiyorsun." Demek istediğini vurgulamak için elini sallıyor.

Onu bir daha göremeyeceğimi bilmek göğsümü acıtıyor. "Hayır. Ben ona aşığım, Mikhail. Saplantılı, derin, çılgınca, onun için ölebilirim. Kahretsin, buradan çıkamayabilirim."

Cevap vermeden önce bir duraksama oluyor. "Bana söylemediğin şey ne? Ne yaptın sen?"

Altımızdaki toprağın hareketini izlerken dudağımı çiğniyorum. "Yapmak zorunda olduğum şey. Onu güvende tutmak zorundayım."

"Tatiana sana ne yaptırıyor?" Mikhail'in mikrofonundan öfke sızıyor.

"Hiçbir fikrim yok." Gülüyorum. "Ama bu boku çözeceğim." "Orospu çocuğu."

"Sadece git, Ivan sana ulaşamaz. Lara'yı güvende tut. Bir kez olsun bana güvenir misin? Sandığın kadar aptal değilim. Konu o olduğunda değil." Kulaklığı çıkarıp kapının yanındaki kancaya asıyorum ve zıplıyorum.

Bir dizi şifreli mesaj beni bir ormanın kenarındaki bu küçük kasabaya götürdü. Don, çaldığım bu boktan arabanın ön camının kenarlarını kemiriyor.

Neden yapamam onlar var a iyi Isıtıcı mı? Kim? Sahipleri Rusya'da sıcak kalmanın bir yolu olmayan bir araç mı?

Onlara bir iyilik yaptım. Belki şimdi daha iyi bir şey alırlar.

Bu dayanıksız plastik tabelada ne yazıyor? Karnaval mı?

Tabii. Nereye gideceğimi söyleyen bir sonraki mesajı beklerken yiyecek tatlı bir şeyler de bulabilirim.

Bu dandik sedanı herkesin park ettiği çimenlik bir alana çekiyorum. Bitkilerin üzerinde ince bir don tabakası var ve bu tabaka şenliklere doğru giden çok sayıdaki ayak izi tarafından çiğnenip yok edilmiş.

Ama hamur işleri ve kızarmış yiyeceklerin kokusu beni çekiyor. Lara'yı özlememe neden oluyor.

Panayırı deneyimlemek için benimle burada olmalıydı. Manzaraları ve sesleri.

Şımartılacak tüm lezzetli ikramları yemek için içinde.

Eğer yaparsa.

Sofia'nın söyledikleri doğru muydu? Lara'nın yaptığı şey Normal mi? Umarım değildir.

Sarmaş dolaş kalabalığın arasından geçerken, bacak bacak üstüne atmış çocuklardan ve oyun stantlarının yanında öpüşen genç çiftlerden kaçıyorum.

Kıskandım. Aksiyonun arkasından dalan biz olmalıydık.

Bir yığın kurabiye için sırada beklerken, telefonum cebimde titriyor.

BİLİNMIYOR

Mavi bir parka giyiyor ve pembe bir kelebek taşıyor.

Ne?

Kirill burada mı?

Hala atıştırmalıklarımı alıyorum. Neredeyse on dakikadır o kurabiyeler için bekliyorum.

Neye benzediğini bilmemin tek yolu resimler, bu adamla daha önce hiç karşılaşmadım.

Bu gece eğlenceli olacak.

Pembe bir oyuncak var. Oh, bir çeşit prenses.

Belki de buradaki işim bittikten sonra Elena ve Maeve için de birer tane almalıyım? Tatiana'nın benim için ne planladığına bağlı.

Mavi ceket mi?

Sakalı yok. Gördüğüm tüm fotoğraflarda hep kesilmiş bir sakalı var.

Bekle.

Sanırım bu o.

Dönme dolap kuyruğunun yanında duruyor. Her plan bu ana yol açtı.

Kaç aydır onu takip ediyoruz, sadece parmaklarımızın arasından kayıp gitmesi için mi?

Bunca zaman sadece Tatiana'ya ihtiyacım vardı. Enzo'nun insanların yerini bulabildiği için bir tanrı olduğunu sanıyordum.

Ama o bu işin kraliçesi.

İmparatoriçe mi?

Şeytan. Karşılığında ruhunu takas eder.

Onunla buraya gelmek için ne sattım ben? Bu hafif bir ödeme olmayacak.

Yanına gidip ceketimdeki tabancamı kavriyorum.

"Sıradaki?"

Dikkati dağılmış bakışları bana takılıyor. "Um, hayır. Devam et." "Al, bir kurabiye ye." Bir tanesini uzattım ve

yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

Onu yumruğumun içinde ufalayarak, parmaklarımı öne doğru kırdım ve tam gözlerinin ortasına vurdum.

Geriye doğru tökezlerken pembe kelebeği yere düşüyor ama bir adım daha atmadan onu yakalıyorum.

"Ben Alexei ve Lara Volkov yüzünden buradayım. Arkadaşımı mahvettin." Onu kendime yaklaştırdım ve tabancamın namlusunu kaburgalarına dayadım.

Yakınlarda toplanan insanlar küçük itiş kakışı fark etmemiş gibi görünüyor.

Güzel.

"Hadi biraz gezintiye çıkalım, ha?" Dirseğinden çekiştirip onu dönme dolabın yükleme alanına yönlendiriyorum.

"İki mi?" diye sorar sıkılmış görevli.

"Git üzerinde, ödeme ve güzel adamım."

I teşvik etmek Kirill Tabancamdan bir dürtme

daha.

Onu sallanan arabaya itmeme izin vermeden önce birkaç banknot uzatırken şakağında boncuk boncuk terler beliriyor.

"Hey, dostum? Tepede bir süre durmamıza izin verirsen sana on bin Ruble veririm?" Kısa boylu operatöre fısıldadım.

Kısık gözleri kısıldı. "Kanıtlı."

"Şimdi beş bin." Parayı avucuna sıkıştırıyorum ve sivilceli yanağında beliren gülümsemeyi izliyorum.

"Anlaştık." Sırtarak parayı gömleğinin cebine sokar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Kirill.

Onu ittiğim yere doğru hareket ediyor ve metal koltuğa yerleşiyor. "Ne istiyorsun?" Kendini benden olabildiğince uzak tutmaya çalışıyor.

"Tatlı yemek için. Ve gezintiye çıkmaya." İçinde oturduğumuz devasa makineyi işaret ediyorum. "Keyfinize bakın. Bunu hak ettiniz."

"Doldurulmuş böcek kimin içindi?" Ağzıma bir lokma daha atarken soruyorum.

"Kızım, seni lanet olası," diye homurdanıyor, tam da araç hareket etmeye başladığında.

Arkaik motorun sarsıntılı hareketlerine ritim tutarak sallanıyoruz.

"Çok güzel değil mi?" Yavaşça gökyüzüne tırmanırken gömleğime kırıntılar döküyorum. Akşam güneşinin son ışıkları ağaçların tepelerinde parıldıyor ve dallarına yayılmış olan kırağıları yakalıyor. "Ne yapıyor olmayı tercih ederdim biliyor musun?" Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

Başını sallıyor.

"Kız arkadaşına sarılıp onun yara almamış yanağını öpmeyi tercih ederim." Parmağımın tırnağını yüzündeki aynı noktaya bastırıyorum. "Beni yanlış anlama, onu eşsiz kılan her şeyiyle seviyorum. Ama gördüğün gibi, sen ona bunu yaptığında pek de iyi vakit geçirmedi."

Neredeyse ölüyordu. O olmasaydı ben de ölürdüm. Kirill sadece homurdanıyor.

"Oh, bu konuda söyleyecek güzel bir şeyin yok mu? Peki ya en yakın arkadaşımın karısı, hani şu kardeşini dilim dilim doğradığın kadın? Hatırladın mı? Hatırladın mı?" Duyduğundan emin olmak için silahımın ateşleme pimini geri çekiyorum.

Sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor. "Tabii ki."

"Çok daha kötüsünü hak ediyorsun," diyorum sessizce ve bir kurabiye daha çıkarıyorum. "Bunları seninle paylaşmak bile istemiyorum. İşte bu kadar baktansın." Sallanan koltuğumuz tepeye ulaştığında şekerin dilimin üzerinde erimesine izin veriyorum.

"Benim yerimde olsaydın farklı bir şey yapmazdın." Elleri kucagında kavuşturarak ormana bakıyor.

"Yanlış. Ben yarım kalmış işleri tamamlarım. İşte orada ç u v a l l a d ı n . Ağladığında onu tutmama izin verdin ve gözyaşlarıyla birlikte cehennemin öfkesinin gömleğime işlemesine izin verdin." Parmaklarımı ensesine gömüyorum ve dudaklarım neredeyse kulağına değene kadar eğiliyorum. "Şimdi bir seçeneğin var. Burada bir köpek gibi oturup suratına bir kurşun yemek ya da sadece kırık bir bacakla yaşayacağına inanmak."

Ses çıkarmadan önce kendini sandalyeye itiyor ve kenara doğru adım atıyor.

Ama ayağı dudaktan ayrılırken bileğini kavriyorum, düşüşü sırasında onu döndürüyorum, böylece önce başı yere düşüyor.

Bu çığlık Yankılar aracılığıyla ve park yapmak insanlar bakar.

Kolları kendini düzeltmeye çalışırken mavi ceketini etrafında dalgalanıyor.

Bir sürü uçaktan atladım ve milyonlarca kilometre yüksekten düştüm.

Bu işe yaramaz.

Yere indiğinde sert bir gümbürtü duyulur ve ardından kalabalıktan daha fazla dehşet çığlığı yükselir.

İnsanlar ondan her yöne doğru dağılıyor ve ben de şansımı deneyip koltuktan kalkıyorum.

Çelik çubuğu kavrayarak, büyük çarkın ortasındaki dev

dişlinin üzerine inene kadar kendimi aşağıya bırakıyorum, sonra yatay bir çarkın üzerine kayıyorum.

Bir sonrakine sadece kısa bir iniş var ve saniyeler içinde alttaki platforma atlıyorum.

Herkes Kirill'in parçalanmış kafatasının etrafında büyüyen kan gölüne o kadar dalmış ki, kimse kalabalığın arasından sıyrıldığımı fark etmiyor.

"Hey. Söz vermiştin."

Bir kişi beni yakaladı. Görevli avucunu açmış önümde duruyor, aynı sıkılmış bakış hala yüz hatlarını donuklaştırıyor.

"İşte neye benzediğimi unutmak için biraz ekstra." Göz kırpıyorum ve ona bir tomar banknot uzatıyorum.

Kirill'in bir çerçeveye bağlanarak günlerce işkence görmesini ister miydin?

Elbette.

Ama Lara'ya geri dönmek ve ona öcüsünü öldürdüğümü söyleyen kişi olmak istiyorum.

Şimdi o boktan sedanı bulup Mikhail'in benimle buluşacağı havaalanına gitme zamanı.

Telefonumun mesajla çalması dışında.

BÖLÜM 67

LARA

Neden ondan haber almadım?

Onun güvende olduğunu bilmeden düşünemiyorum, işlevimi bile yerine getiremiyorum.

İlk gece korkunç değil. Nikolai burada onunla kalmama izin veriyor, yani en azından beni meşgul edecek bir Elena var.

O ve Mila yeni doğan bebekleri için hazırlık yapmakla meşguller. Kendi kafama ve Alexei'ye o kadar dalmıştım ki, Elena'ya bakmam için çağrıldığımda neredeyse bir şok geçirdim.

Mila şimdiye kadar gördüğüm en şirin bebek yumrularına sahip, hamile olduğunu anlamanız çok zor.

"Lara Teyze? Benimle boyar mısınız?" Ben daha gözlerimi açmadan elimi çekiştiriyor.

"Evet, tatlım. Saat kaç?" Sersemlemiş bir şekilde eğilip telefonumu alıyorum.

Mesaj yok ve saat sabahın altısı. Bundan nefret ediyorum.

"Bilmiyorum. Babam ve Mila hâlâ uyuyor. Onların odasına gitmek istemiyorum." Gülümsüyor ve bir parmağını dudaklarına götürüyor. "Yani sessiz olup prensesler çizebilir miyiz?"

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Kalkıp giyinmem için bana birkaç dakika verir misin? İstedğin bir şey var mı?"

Mısır gevreği?" Yorganımı geriye atıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum.

Alexei olmadan uyanmak garip hissettiriyor. Onun orada olmasına alışmıştım.

Ya geri dönmezse?

Düşüncesi bile göğsüme acı veriyor. Hayır. Her zaman en kötüsünü hayal edemem.

Ama yapmamak zor.

"Oh, çikolatalı olan mı?" Gözleri heyecanla açılıyor.

Daha onun yaşındayken beni bir çikolata ile yakalayan babamın sözleri kulaklarımda yankılanıyor.

Onun için o kişi ben olmayacağım.

"Tabii, küçük pembe kase mi? Belki benimle biraz çilek de paylaşabilirsin? Sabahları onları çok severim." Ona yalan söylerken sıırıtmaya çalışıyorum.

Asla erken yemek istemem.

Koşu bandında en iyi performansımı o zaman gösteriyorum.

Ve umarım onun için en küçük kabı önermek şekerli şeyleri sınırlandıracaktır.

Keşke gençken biri bana daha iyi alışkanlıklar öğretmiş olsaydı. Hayat çok daha kolay olurdu.

O kahvaltısını taşıyor ve ben de meyveleri alıp odasına gidiyorum.

Kardeşim ve karısı normalde kaçta kalkar bilmiyorum ama onları rahatsız etmeyeceğim kesin.

"Lara Teyze? Oynayabileceğim çocukların olacak mı?" Elena mor bir kelebeği boyarken soruyor.

Bunu beklemiyordum.

"Emin değilim. Alexei ve benim konuşmamız gereken çok önemli bir karar." Bir kalenin üzerinde oturan mavi bir ejderha üzerinde çalışıyorum.

Hamile kalmanın benim için iyi olacağını sanmıyorum, iyi başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Bunu yaşamak hiçbirimiz için adil değil.

Elena kıkırdıyor. "Sen ve Alexei? Bundan komik görünümlü bebekler olur."

Karnım dönüyor. Çirkin olduğumu mu düşünüyor?

"Neden böyle düşündün ki?" Küçümsemeye çalışıyorum ama acıtıyor.

"Onun gibi doğduklarında gümüş bir dişleri olabilir." Genişçe sırtarak eksik olan ön dişini gösteriyor. "Belki benimki büyüdüğünde altın olur?"

Boya kalemini bırakıp kutusunu karıştırarak parlak sarı bir tane arıyor. "Bunun gibi." Güneşin yüzünü karalıyor.

Kastettiğini sandığım kadar kötü değilmiş. "Bu çok güzel, bayıldım!" Neden her zaman En kötüsü mü?

Kapının hafifçe vurulması beni ürkütüyor.

Nikolai orada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Mikhail aradı."

Sanırım kalbim üç kat hızlandı. "Evet?"

"Alexei'yi bıraktığını ve bu gece toplama bölgesine gideceğini söyledi." Omuzlarını silkiyor. "Her şey planlandığı gibi gitmiş gibi görünüyor."

Ama ondan hâlâ haber alamadım. "Cep telefonu kapsama alanı dışında mı?"

Nikolai elini yüzüne siler. "Hiçbir fikrim yok. Alexei bana hiçbir şey söylemiyor-" Kızına bakıyor. "-artık hiçbir şey." Başını sallar. "Kahve yapıyorum, ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Yediğim üç çilekle bu sabahki kalori miktarımı çoktan geçtiğimi ona söylemek istemiyorum.

Bekle. Alexei'nin diyet planı yapabileceğimi söylüyor. İkisine de izin veriyor. Endişelenmek zorunda kalmamak hoşuma gidiyor. "Aslında kulağa hoş geliyor, Teşekkür ederim."

Nikolai başını sallar ve koridorda kaybolur.

"Keşke baban Alexei'nin ne yaptığı hakkında daha fazla şey bilseydi." Tekrar önümdeki taslağa odaklanmaya çalışıyorum.

"Ne o o ne yapıyorsun?" Elena değil bak yukarı olarak uzanır ve ağzına bir meyve atar.

"Beni kurtarmanın bedelini ödüyor." Ve bunu yapmak için her şeyi riske atıyor.

BÖLÜM 68

ALEXEI

"Neden buraya kadar gelmek zorundaydım ki? Bir telefon görüşmesi işe yarardı." Isıtıcısı olmayan o boktan arabada bir depo benzin harcadım.

Donuyorum.

Tatiana o kadar sıkı sarınmış ki, yüzünü çevreleyen kalın kürkün arasından sadece gözlerini görebiliyorum. "Almaya geldiğin şeyi aldığını biliyorum, deli adam. Şimdi ödeme zamanı."

Avuçlarımı açtım. "Nedir bu, para mı? Bende var."

Kahkahasının sıcaklığı başının etrafında bir sis oluşturuyor.

"Komik adam. Hayır. Seni yeni avukatınla tanıştırmak istiyorum." Siyah eldivenli parmağı, cipinin kapısına yaslanmış olan canavar gibi bir adamı işaret ediyor.

Düzeldiğinde, Mikhail'den bile daha büyük olduğuna neredeyse eminim.

Sikeyim.

"N e d e n bir avukata ihtiyacım olsun ki? Ben yanlış bir şey yapmadım." Bir ya da iki küçük cinayet dışında.

Ama bunu hak ettiler.

Özellikle de Lara'ya randevularında kötü davranan o pislikler.

Sanki ölmek için yalvarıyorlardı. Eh. Onlarla işim bittiğinde birkaçı ölmüştü.

"Oh, Alexei. Çok sevimlisin." Tatiana öne uzanıyor ve yanağımı okşayacakmış gibi elini uzatıyor.

Ama sonra parmakları çeneme dolanıyor ve sıkıyor. "Cinayetten hapse gireceksin. Drago da seni en yüksek güvenliklı koğuşa koyduracak."

Başımı tuttuğu yerden çekiyorum. "Öyleyim amına koyayım. Kesinlikle olmaz." Lara'yı bırakamam.

Rus hapishaneleri ölüm kamplarıdır.

"Tisk, tisk. Küçük kız arkadaşın tekrar yakalanırsa çok yazık olur. Sence bununla başa çıkabilir mi?" Tatiana bir sigara çıkarır ve yakmadan önce maskesindeki bir yarıktan geçirir.

Duman soğuk havada durgun bir dansla asılı kalıyor. Sanki zaman donmuş gibi.

Lara'nın bu travmayı bir daha yaşamasını istemiyorum. Daha önce mücadele ettiğini biliyorum, ama bu onu benim bile teselli etmekte zorlandığım kabuslarla uyanmasına neden oldu.

Lanet olsun bu dünyaya.

"İyi." Nefesim sabit dumanı döndürüyor.

"Gördün mü? Deli olabilirsin ama zeki olduğunu biliyorum. Oraya girdiğinde ihtiyacım olan şey bu." Sigarasından uzun bir nefes çekiyor. "Dokunulmaz bir adamı öldüreceksin. Ve bunu yapacak kadar uzun süre hayatta kalabilmek için her şeyini ortaya koyman gerekecek."

Yanan korla beni işaret ederken gözleri kısılıyor. "Başarısız mı? Senin kızın bana ait."

Orospu çocuğu. Boku yedim.

"Tamam. Ben yaparım. O zaman ödeştik mi?" Mikhail'in beni buradan çıkarmasını sağlamalıyım.

Başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor. "Sen histeriksin. Tabii ki ö d e ş e c e ğ i z . Üzgünüm bu son kez olacak

birbirimizi göreceğiz." Parmaklarını havada döndürüyor.

Tabancamı çekemeden üç adam üzerime çullanıyor ve kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor.

Tatiana arabasının sıcaklığına doğru sürünürken Drago yaklaşıyor.

Kıskandım. Ben donuyorum.

En azından bu vahşiler ellerimi dışarı çıkarmaya zorlarken neredeyse dirseklerimi kıracakları için beni biraz ısıtıyorlar.

Cipinin arkasına itilmeden önce bileklerime ağır kelepçeler takıldı.

Drago direksiyona geçerken, "Merak etme Alexei," diyor. "Sahte bir isim kullandığımdan emin olacağım, böylece arkadaşların zedelenmiş itibarından haberdar olmayacaklar."

Telefonumun hala arka cebimde olup olmadığını hissetmek için ağırlığımı yeterince kaydırmaya çalışıyorum. Mikhail'e bir mesaj göndermeliyim.

"İşe yaramaz," diye mırıldanıyor yanımdaki iri yapılı adamlardan biri. "Telefonun bende zaten. Bu gece kız arkadaşının resimlerine bakıp otuz bir çekeceğim." Sırtışı gümüş dişlerden oluşan bir duvarı ortaya çıkarıyor.

Alnımı kısa alanda yapabildiğim kadar sert bir şekilde ağzına çarpıyorum.

Çılgılık ve yüzüme sıçrayan kan, diğer gardiyanın ters vuruşuna değdi.

"En azından zonklayan burnun sana hep beni hatırlatacak." Çırpınan ellerindeki cihazıma uzanmaya çalışıyorum ama diğer pislik kollarımı sıkıştırdığı için uzanamıyorum.

Sikeyim.

Drago kaşlarını çatarak arkasını döner. "Sadece ilaç ver. Manzaranın tadını çıkarmasına gerek yok."

"Hayır! Hayır! Hayır-" Bir iğne boynumu deliyor.

Karşı koymaya çalışıyorum ama dünya kararıyor.

Başım ağrıyor.

Sırtım da öyle.

Hangi cehennemdeyim ben? O kadar çok ses var ki, alçak bir uğultuya dönüşüyorlar.

Kahretsin. Hatırlıyorum.

Gözlerimi açmaya korkuyorum. Vücut kokusu ve soğan gibi kokuyor.

Siktiğimin Tatiana'sı. Burada kimi öldürmem gerektiğini bile bilmiyorum.

Belki de hepsi beni yakalatmak için bir numaraydı.

Şakaklarımı ovuşturmak ağrının geçmesine yardımcı olmuyor ama yine de gözlerimi açıyorum.

En azından yalnızım. Üstümde bir ranza var ve tavanı görebilmem için şiltesi katlanmış.

Yatak çivi gibi sert. Şimdiden benimkini özledim. Hayır, ben Lara'nınkini özledim. Orada olmayı tercih ederdim. Tüylü yastıkların üzerinde ona sarılmayı, çıplak bedenimi ona yaslamayı.

Burada, lanet bir gulagdaki bu soğuk hücrede değil.

Hikayeleri biliyorum. Hapse girmeyecek kadar şanslıydım. Mikhail beni dışarıda tutmaya yardım etti.

Bir ya da iki kez gitmem gerekmiş olabilir.

Parmaklıkların arkasından bakınca, koridorun diğer tarafından bir sıra adamın baktığını görüyorum. Biri dişsiz sırıtıyor, çıplak diş etleri ıslak bir şekilde şapırdıyor.

Hedefin kim olduğunu nasıl öğrenebilirim?

En azından amacım buymuş gibi davranmalıyım. Bu inanılmaz derecede berbat.

Sonra kapım gürültülü bir zil sesiyle açıldı.

"Üç numaralı karışıklık." Hoparlörden statik bir ses yükseliyor.

Koridorun her iki yanında açılan iki sıra hücreyi izliyorum. Yemek mi?

Herkes büyük bir çift bariyer setine doğru sıraya giriyor. Kısa boylu, kambur, saçları kırışmış bir adamın arkasına düşüyorum.

Kürek kemiklerimin arasına bir yumruk giriyor, neredeyse beni betona çarpıyordu.

Belki de bitirmem gereken adam budur?

Yere düşerken bacağımı arkama atıyorum ve onu ayak bileklerinden yakalıyorum.

Homurdanarak geriye doğru düşüyor ve başını sert zemine çarpıyor.

Kimse beni durdurmadan göğsüne atlıyorum ve başparmaklarımı gözleri pes edene kadar gözlerine sokuyorum.

Bir çığlık atarak kalçalarını savuruyor ve beni üzerinden atıyor, ileri geri yuvarlanırken avuç içleri boş çukurlarını kapatıyor.

"Görmediğim halde beni yakalarsan böyle olur." Bacağının üzerinden geçip eski mahkûmun arkasındaki yerime düşüyorum.

Kafeteryaya girmek üzereydim ki iki muhafız aralarında taşıdıkları bir sedyeyle yanımdan geçtiler.

Biri bana hafifçe baktı ama tek kelime etmedi. Ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece karşılık verdim.

Yaşlı adam hiç sesini çıkarmadan metal bir tepsiyi eline alıyor ve ardından yığını işaret ediyor, buruşuk yüzü dönüp bana bakıyor.

Onun işaretini takip ederek bir tane aldım ve onun gibi rayların üzerine kaydırđım.

Boğumlu parmağı pleksiglas ekranın arkasındaki şüpheli yiyecekler dizisini dürtüyor ve tabağını alttaki dar boşluğun altına sokuyor.

Ben geri çekmeden önce tepsimin boşluklarına yeşil, mor ve kahverengi çamurlar düşüyor.

Bu da ne böyle?

Yenilebilir mi?

Sona yakın bir yerde, yaşlı kambur figürün içinden tuttuğı yuvarlak tahta kaşıklardan oluşan bir kutu var.

Maymunu gör. Ben de bir tane aldım.

Yeterince iyi birine benziyor, ben de diğer mahkûmların bakışları arasında onun peşinden gidiyorum.

Onları kızdıracak ne yaptım bilmiyorum.
Umurumda da değil.

Yaşlılık lekeli eli tekrar uzanıyor ve masanın yanındaki uzun banklardan birinde bir yeri işaret ediyor.

Etrafımızda büyük bir boş daire var, sanki herkes yakın oturmaktan korkuyor.

Ben mi yoksa yaşlı adam mı?

"Bu köpek maması için beni şışleyecek misin?" Onunla yüz yüze geldiğimde sessizce soruyorum.

Bu boku yutabilir miyim bilmiyorum.

Koyu renk gözlerini kısarak kaşığımdan akan şeyi damlatmamı izliyor. "Bunu ziyan etmek istemezsin." Sesi de kıyafetinin yakası gibi yırtık pırtık.

Titreyen eliyle birazını kendi dudaklarına götürüyor, sonra tepsime başıyla selam veriyor.

"Neden kimse seninle uğraşmıyor?" İlk lokmayı yutmadan önce fısıldıyorum.

Tadı fare sidiği gibi.

Omuzlarındaki yırtık pırtık kazak, omuz silkerken bir yükselip bir alçalıyor. "Beni tanıyorlar."

Üçüncü veya dördüncü lokmada lezzet beklentisi azalır.

Haklı, beslenmeye ihtiyacım olacak. Keşke tatlı bir şeyim olsaydı.

Lara'nın şeker kavanozunun burada olması için neler vermezdim.

Hayır, onu tercih ederim. Ama buraya yakın bir yerde olmadığı kesin.

Lanet olsun. Buradan nasıl çıkacağımı bulmalıyım.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Yanından geçerken ona soruyorum ve iri yarı bir figürün ters ters baktığını görüyorum.

Kaşığı çenesinin yarısında duruyor ama başını kaldırmıyor.

Uzun bir duraksamadan sonra, tabağına geri indirmeden önce dar kıvrımdan yulaf ezmesini höpürdeterek yiyor. "Bir zamanlar gençtim ve birçok insan tanıyordum. Özellikle zalim biri vardı

iyi hatırlıyorum." Koyu renk gözleri benimkilerle
buluşmadan önce yavaşça bir ısırık alıyor. "Sana çok
benziyordu."

BÖLÜM 69

LARA

Çift kapı açıldığında taze espresso kokusu fuayeyi dolduruyor. Vegas sıcağından kaçarken üzerime serin bir hava üfleniyor.

Sinirlerimi yatıştırmak için durup tatlı içeceklerden almak istiyorum ama Alexei'yle hazırladığımız diyet planında bu yok.

Onu düşündükçe içim acıyor. Günlerdir tek kelime duymadım.

Mikhail'in ofisine kadar olan yolculuk şimdiye kadarki en uzun yolculuktu. Dördüncü kata çıktığımda neredeyse koridorda koşacaktım.

Ofisine daldığımda sinirlerimi zar zor kontrol edebiliyorum. "Mesajlarıma neden cevap vermedin? Neden aramadın?"

Alexei'nin nasıl olduğunu öğrenmek umuduyla her güncellemeyi takip ediyorum. Mikhail de öyle ama en çok tehlikede olanın Alexei olduğunu biliyorum.

Kardeşim masasından başını kaldırıyor, gözlerini hüzün kaplıyor. "Keşke sana söyleyecek bir şeyim olsaydı. Sana hiçbir şeyim olmadığını söyleyemezdim."

Tırnaklarımı avuç içlerime batırmak göğsümü delip geçen acıyı azaltmıyor. "Bilmem gerek..."

bir şey var mı?"

İçimdeki bu boşluk, bilmemek, beni öldürüyor.

Mikhail başını öne eğerek ve yavaşça sallıyor. "Onu beş gün önce bıraktım. Hatta geleceğini umarak başka bir gece buluşma yerine geri döndüm."

Öfke acının yerini almaya çalışır. "Neden daha fazla beklemedin? Şu anda orada olabilirdi, belki yaralı, sana ihtiyacı var." Farkına varmadan odanın diğer ucuna geçtim ve yumruğumu masasına vurmaya başladım. "Lütfen? Bu çok acıtıyor."

Dizlerimin bağı çözülüyor ve beni meşe yüzeyin kenarında asılı bırakıyor.

Mikhail ayağa fırlıyor ve kollarını bana doluyor. "Biliyorum Lara. Enzo tüm ekibiyle onu bulmaya çalışıyor." Yavaşça beni kanepeye doğru çeviriyor ve yanına oturtuyor.

Gözyaşları sonunda düşüyor ama faydası olmuyor. "Onu özledim."

Bu hedefe yakın bir yer değil. Onsuz yaşayabilir miyim bilmiyorum.

O beni sabit tutar. Tökezlediğimde sabrı beni tereddüt etmeden destekler.

Onsuz paramparça olacağım.

"Geri dönemez misin? Tekrar bakamaz mısın?" Burnumu çektim.

"Ivan'ın yakın takipte olduğunu biliyorsun. Benim de yakalanmamı ister misin? Bırak Enzo en iyi yaptığı şeyi yapsın, bir şeyler bulsun." Mikhail'in geniş eli ayağa kalkmadan önce beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor. "İşe gelmene gerek yok Lara. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Aklımı başımda tutan tek şey bu. Evde olsam çıldırırdım." Kendi halime bırakılsaydım koşu bandında günde otuz mil koşardım herhalde.

Başını salladı. "Anladım. Tamam, bazı gözetimleri gözden geçirmeme yardım etmek ister misin? Kirill'in ülkeye geri dönüp dönmediğini ya da hâlâ burada olup olmadığını görmek istiyorum. Tatiana'nın Kirill'i beslemesinden endişeleniyorum."

Alexei kötü istihbarat." Bilgisayarını işaret ediyor. "Bu bizi meşgul edecek. Burada kontrol edilecek en az bir aylık bilgi var."

BÖLÜM 70

ALEXEI

İNCE MACUN boğazıma takılıyor ve beni boğuyor. "Ne?" Öksürüyorum. "Bu yüzden mi bana yardım ediyorsun?"

Yaşlı adam kısık gözlerle bana bakıyor. "Öldürüldüğünü öğrendiğim gün en güzel günlerden biriydi diyelim." Kaşığını bırakıyor ve elindeki boş tepsiyi mutfağın kilitli kapısının yanındaki masaya taşıyor.

Çarpık parmağı, sessizce durduğu çıkışa yakın bir yerde oluşan sırayı işaret ediyor.

Babamı nereden tanıyordu? Arkadaş mıydılar? Öyle görünmüyordu.

Kim o?

Bu yüzden birçok sorular o I Biliyorum
daha iyi için sor diğer mahkumlara
yeterince yakın.

En azından ilk öğünümü atlattım. Bunun olacağından emin değildim.

Kolunu kaldırıp sıraya doğru ilerleyen bir çift adamı işaret etmesini izliyorum.

İkisi de başını salladı ve ayrıldılar. Biri yaşlı adamın önünde yerini alıyor, diğeri arkama geçiyor.

Bu bir tuzak mı?

"Beni kandırıyor musun?" Kulağına hırlıyorum.

Ağır bir avuç omzumda düzleşiyor. "Buresk Kasabı'nın her dostu bizim dostumuzdur."

Kelimeler omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderiyor. Herkes hikayeleri bilir. Neredeyse on yıl önce Rusya'dan ayrılmadan önce oldu.

Bu o mu?

Herkesin ondan kaçmasına şaşmamalı.

Sebep olduğu katliam efsanelere konu oldu. Bütün bir kasabayı haritadan sildi.

Ne oluyor lan?

Buna katlanacağım. Onun n beni hayatta tutabilir.

Serin bir rüzgâr üzerimizde dalgalanıyor ama ilerlemeye başlıyoruz.

Dışarıdaki soğuk egzersiz alanına doğru ilerlerken ağır zırhlı muhafızlar bizi yukarıdan kuşatıyor.

Herkes daha küçük gruplara ayrılır ve farklı yerlere yönelir. Bazıları ağır kayalara doğru ilerleyip onları kaldırmaya başlarken, diğerleri çitin çevresinde koşturuyor.

Yeni şans tılsımına sımsıkı sarılıyorum ve gömleğimi göğsümde daha sıkı çekiyorum.

Dışarısı çok soğuk, ben de ısınmak için bir o yana bir bu yana zıplamaya başladım.

Kasap'ı koruyan iki adamı daha iyi görebiliyorum. rktc bir şekilde birbirlerine benziyorlar.

"Siz kardeş misiniz?" Sanırım ikiz bile olabilirler.

İkisi de başını salladı.

Kafası tıraşlı biri başparmağını göğsüne saplıyor. "Ben Sven. Bu da Ben." Yağlı kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış olan diğerini işaret ediyor.

"Onun için mi çalışıyorsun?" enemi yere sabitlenmiş ahşap banklardan birinde oturan kır saçlı adama doğru uzattım.

"Hayır," diye yanıtlıyor Ben. "Ona hayatlarımızı borçluyuz." Kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Boyut olarak bana Niki ve Miki'yi hatırlatıyorlar.

"Bu bir twist." O küçük yaşlı adamın onların kahramanı olabileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Sanırım onu hafife almamalıyım.

"Gerçekten bütün kasabayı yok ettin mi?" En ağır gelen soruyu soruyorum. Gerçi bir milyon tane daha var.

Kasap başını sallar. "Kızımı öldürdüler. En azından bunu yapabilirdim," diyor sessizce.

Lanet olsun.

"Seni ondan sonra mı yakaladılar?" Nasıl olduğunu anlayamıyorum bile.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, birkaç yıl önce yakalanmama izin verdim. Ivan en küçük çocuğumu aldı ve peşimden bir ordu gönderdi." Kolunu yavaş bir daire çizerek egzersiz bahçesinde gezdiriyor. "En azından burada bana dokunamaz."

"Volkov?" Sertçe yutkunuyorum.

Görünüşe göre ortak bir düşmanımız var.

Kasap'ın bıyıklı dudakları inceldi. "O orospu çocuğu neredeyse baban kadar kötü."

Kendimi bilinçsizce ağzıma dokunurken yakalıyorum, Papa'nın öfkeyle ağzımı yırttığı zamanları hatırlıyorum.

"Biliyor musun, onu bir keresinde neredeyse öldürüyordum." Arkasına yaslanıp gri gökyüzüne bakıyor. "Çok gençtin. En iyi fahişelerimden birini katlettiği için silahımın namlusunu kafasına dayamıştım." Dili dişlerinin arasında geziniyor ve gözleri odaklanamıyor.

"Yapmalıydın," diye homurdandım.

Tüm bu anılar geri geliyor. Acı, korku. Nefret.

Parmaklarını gümüş rengi saçlarında gezdiriyor. "Başka kimsen yoktu."

Elimde sadece bir canavar vardı.

Nikolai ve Mikhail bana acıyıp Lara'yı verene kadar.

Buradan çıkmam lazım.

Avludaki zamanın sona erdiği yüksek sesli bir sirenle bildirilir. Herkes sıraya girer, kişisel fedailerimiz de dahil.

Hücreme uzun bir yürüyüşle döndüm ve orada tek başıma toplanmaya başladım.

BÖLÜM 71

LARA

"ARTIK BURADA OLAMAM." Kardeşimi Mila ile bu kadar mutlu görmek beni binlerce küçük kesikle öldürüyor.

"Bir şeylerin ortaya çıkacağını biliyorum." Nikolai parmaklarını saçlarında gezdirirken çenesi titriyor. "Onu bulacağız, Lara."

Alexei ortadan kaybolduğundan beri içimde biriken öfke kabarıyor ve içimde patlıyor. "Bana yalan söylemeyi kes!" Çığlık atıyorum.

Kalbim acıdan patlayacakmış gibi hissediyorum. Göğsümün etrafında bir düğüm var ve nefes almama izin vermiyor.

"Lara," diyor sessizce. "Gerçekten gitmesine izin vereceğimizi mi düşünüyorsun?"

Bu beni çok şaşırtıyor ve ellerimde yarı dolu çantamla yatağa yığılıyorum. "Yapamam."

Daha önce hiç bu kadar acı hissetmemiştim. Hollow.

Kayıp.

Neden şimdi bu kadar farklı? Bu Alexei'nin ilk kayboluşu değil.

Ama aramız daha önce hiç böyle olmamıştı.

Onunlayken kendimi bütün ve eksiksiz hissediyordum.

Şimdi her tarafım paramparça oldu.

Onsuz nasıl yaşayacağım?

"Yapmayacağız. Enzo onu arıyor. Mikhail son temas kurduğu yeri bulmuş olabileceklerini düşünüyor." Nikolai kapının önünde durmuş, çerçeveye yaslanmıştı.

Tek bilinen bu olacak.

Son temas.

Alexei'yi hepimiz böyle hatırlayacağız.

"On gün oldu Nikolai. Şimdiye kadar bir yolunu bulmuş olmalıydı." Son giysilerimi de küçük spor çantama doldurup fermuarını çektim. "Sadece gitmek istiyorum. Bana ihtiyacın olursa Alexei'nin evinde olacağım. Kuşlarını kontrol etmek için gidip gelmekten yoruldum."

En azından Sheila ve Bruce bana sürekli nasıl hissettiğimi sormayacaklar.

Uyuşuk.

"Anlıyorum. Ama emin misin? Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun." Nikolai'nin sesi kesilir.

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Gerçekten. Elena ile takılmak eğlenceliydi. Sadece biraz sessizliğe hazırım." Çantamın askısını omzuma atarak yanından geçip merdivenlerden aşağı iniyorum.

Bu daha iyi olacak. Herkesten uzakta. Alexei geri gelecek, değil mi?

Evini onun için temizleteceğim. Flamingoları kontrol etmek için oraya gitmek bir angarya oldu, ama orada olursam daha kolay olacak.

Ama orada, her yerde onun eşyaları varken kendimi kapatmadan durabilecek miyim?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

BÖLÜM 72

ALEXEI

KAÇ GÜN? On dört mü? Yirmi mi? İzini kaybettim.

Tek bildiğim, buradaki herkesi öldürürsem dışarı çıkabileceğim.

Ama kiminle başlayacağım?

Volenski çetesi beni lime lime ederdi. Ve muhtemelen onlardan otuz tane vardır.

D hücresinin kendi küçük grubu var, oradan da başlamayacağım.

Belki A kanadındaki dışlanmışlar. Onları teker teker öldürebilirim ve umarım şansım yaver gider de Tatiana'nın istediği kişiyi alırım.

O anlaşmanın gerçek olduğundan şüpheliyim. Beni göndermek için kandırdı.

Lara'nın parfümünün nasıl koktuğunu artık hatırlayamıyorum. Vücut kokusu ve bok kokusu her gün burnuma doluyor ve sahip olduğum tüm güzel anıları engelliyor.

Burada öleceğim.

Onu bir daha asla görmeyeceğim. Eğer görürsem, gitmesine izin vermeyeceğim. Cehennemdeyim ve çıkmak istiyorum.

Çaldığım kaşığı kaba betona sürterek bir noktaya kadar indirmeyi başardım.

Petri denen pislikle başlayacağım. Ne zaman Kasap'tan uzaklaştım dışarıda bana taş atıyor.

İkizler.

Kahretsin, kırıldı.

Sanırım yaratıcı olmam gerekecek.

Ağır kapı kayarak açıldı ve öğle yemeği vaktini işaret etti. Lanet olsun.

Sıraya girdiğimde, Kasap'ın tanıdık sırtı yoktu.

Beklediğim bu değildi.

Gizlice ileri doğru bir hareket yapıyorum ve karyolasındaki battaniyenin altında büzüşmüş bir şekilde yattığını görüyorum.

Hiç düşünmeden ona doğru koştum.

"İyi misin?" Avucum omzunun üzerinde düzleşiyor.

Bu adam beni ilk günden beri korudu. Karşılığında hiçbir şey istemedi.

Şimdi burada, ince örtünün altında titreyerek yatıyor.

"Soğuk." Dişleri gıcırıyor.

İçgüdüsel olarak uzanıp eline dokunuyorum.

"Ateşin var, yanıyorsun." Kahretsin.

Ayağa fırlıyorum ve içeri giren iki muhafızdan ilkiyle neredeyse çarpışıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Diye soruyor.

"O hasta. Seni bulmaya geliyordum." Bileklerimi uzatıyorum ve bana öğretildiği gibi hareketsiz duruyorum.

İkincisi yaklaşıyor ve Billy sopasının ucunu karnıma saplamak için indiriyor. "Kimse ona dokunmasın," diye yüz kalkanının arkasından homurdanıyor.

Ne? Muhafızlar da mı onu koruyor? Yoksa bu yüzden mi kimse ona bulaşmıyor?

"O iyi." Kasap üniformalı adamı el sallayarak yanımdan uzaklaştırdı.

Lanet olsun, işe yaradı.

Birkaç dakika içinde sedyeli iki adam daha belirir ve yaşlı adamı alıp götürürler.

Sven ve Ben ana koridorda beni bekliyorlar.

"Seni güvende tutmamızı istedi." Kardeşi başını sallarken Sven parmaklarını çıtlatıyor.

"Bu artık kral olduğum anlamına mı geliyor?" Onlara sırıtiyorum.

Çok iyi arkadaş olduk.

Sven Kasap'ın infazcısı ve onu dövüşürken gördüm.

Benim tarafımda olmasına sevindim. Bahse girerim Jax'i parası için koştururdu.

Lanet olsun. Jax uzak bir anı gibi, çok uzun zamandır burada sıkışıp kaldım.

Lara, uğruna yaşamayı umabileceğim tek sağlam şey.

Ben omzumu tutup sıkıyor. "Sorun çıkacak. Savaşmamız gerekebilir."

Yumruğumu sıkıyorum ve gülümsemem daha da genişliyor. "Ben de bunu umuyorum."

BÖLÜM 73

LARA

BİR AY MI?

Yemin ederim hayatta olmamın tek sebebi bu kuşları sağlıklı tutmak. Mikhail bana istediğim kadar zaman ayırmamı söyledi ve ben de öyle yapıyorum.

En son ne zaman işe gittim? İki hafta önce mi? Hatırlayamıyorum.

Alexei burada olmadan dikkat etmek daha zor.

Beni görevde tutardı. Her zaman hangi programı izlememizi ya da hangi konsere gitmemizi istediğini söylerdi.

Şimdi, hiçbir şey yok.

Boş bir program ve boş bir yatak.

Boş bir kalple.

O benim için tek kişiydi. Beni tüm hatalarımla kabul etti.

Başka bir tane olmayacak.

Enerjimin çoğunu harcıyorum ama Alexei'nin yatağındaki tüylü beyaz yorganlardan birini verandaya bakan cam kapının yanındaki gündüz kanepesine çekiyorum.

Buradan flamingoları izleyebilirim.

Yeterince yiyecekleri var mı?

Öyle olmalı. Sanırım bu sabah kontrol ettim.

Yoksa dün gece mi?

Kafam bulanık. Çok yorgunum. Sanırım biraz kestireceğim ve sonra iyi olduklarından emin olacağım.

Yastığı daha da kıvrırarak üzerinde Alexei'nin kokusunu almakta zorlanıyorum.

Bir anı bu kadar uzun süre mi kalır? Sadece bir ay mı?

Gözyaşlarımın sateni lekelemesine izin verdim. Acının onun yerini almasına izin verebilirdim.

Bunu yapabilecek tek şey bu.

BÖLÜM 74

ALEXEI

AYAKLARIM tekrar Misha'nın yüzüne değiyor. "Sana söyledim, *artık yetki bende*," diye bağırıyorum kulağına.

Ben, tekme atmasını engellemek için ayaklarını sabitliyor.

"İçeri bok sokarsan ve bana bir pay vermezsen, çok kötü şeyler olur." Çekilmeden önce topuğumu yanağına bastırıyorum.

"Özür dilerim, Alexei. Bir daha olmayacak," diye sızlanıyor Misha altımdan.

Sven ağır bir el ile devralmayı önermişti.

Kontrolü sağlamak için ne kadar zorlamam gerektiğini bilmiyordum.

Misha'nın ayağa kalkmasına izin verdiğimde seyirciler arasında bir mırıltı dalgalanıyor.

Bekle, bana doğru bakmıyorlar.

"Neler oluyor?" Sven'e soruyorum.

Geniş omuzlarını silkiyor ve diğer mahkûmların başlarının üstünü görebilmek için parmak uçlarında duruyor.

"Geri döndü," diye homurdanıyor Sven ve onu takip etmemiz için bize el sallıyor.

Onu takip ederken, devasa sırtının üzerinden görebilmek için zıplamaya çalışıyorum.

Bir sıçrayışta gri saçları ve kambur bir figürü görebiliyorum.

Bir yanım, gözlerini oyduğum o koca piç olmasından endişeleniyordu.

Gönderildiğini duydum.

"Patron, seni tekrar görmek güzel." Ben kenara çekilerek Kasap'ın sallana sallana banklara doğru ilerlemesi için bir yol açar.

"Alexei," yaşlı adam yaklaşıyor. "Hâlâ hayatta olduğunu gördüğüme sevindim." Gümüş bıyıklı dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Duyduğuma göre herkesi hizada tutuyormuşsun?"

"Evet. Başlarda biraz zorlandım ama idare ettim." Omuz silkiyorum. İkinci gün moraran gözüm neredeyse iyileşti.

Kolumu okşadı. "Güzel. Ben yokken yerime bakabilirsin." Dönüyor, öksürürken yumruğu ağzını kapatıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum ama başını çeviriyor.

"Mahkum beş-üç-sekiz-iki!" Gardiyanlardan biri kalabalığın arasından sesleniyor.

Kahretsin, bu benim numaram.

"Buradayım!" Ayrılan bedenler arasında ilerlerken bağıriyorum.

Ben muhafızlara doğru ilerlerken diğerleri bana dokunmamaya dikkat ediyor.

"Avukatınız burada," diyor hoyratça ve kelepçeler için ellerimi uzatmamı işaret ediyor.

"I Yapma. var bir tane." I tutmak benim kollar Hala, ama Kafam iyice karıştı.

Belki de Mikhail'dir? Enzo beni buldu mu?

"Bu taraftan." Baş muhafız topuğunun üzerinde dönüyor ve beni içeri götürüyor.

Üniformalıları takip ederek ve diğer silahlı adamlarla çevrili olarak uzun ve soğuk bir koridordan geçip ortasında çelik bir masa bulunan camlı bir odaya giriyoruz.

Kısıtlamalarım arasındaki zincir sandalyemin kenarındaki bir kilide takılıyor.

Bağlanır bağlanmaz karşıdaki kapı açılıyor ve cüssesiyle arkasındaki ışığı geçici olarak engelleyen iri yarı bir figür içeri giriyor.

Oh.

Şerefsiz herif.

"Merhaba, Alexei." Drago önüme otururken elindeki deri evrak çantasını metal yüzeye bırakıyor.

"Siz benim avukatım değilsiniz," dedim açıkça. Görmek istediğim son kişi oydu.

"Bugün ben varım. Ben senin tek kaçış umudunum." Karanlık dövmeli parmaklarından birini bana doğrulttu. "Arkadaşlarının kim olduğunu yeni öğrendim."

Neden neredeyse pişman gibi görünüyor?

"Peki ya onlar?" Homurdanıyorum. Buradan çıkmak istiyorum, bu yüzden dinleyebilirim.

"Volkov'larla arkadaş olduğunu bilmiyordum. Mikhail hayatımı kurtardı. Her şeyimi ona borçluyum." Buz mavisi gözlerini başımın üzerinde bir noktaya dikeyiyor.

Yaşadığı anıyı silkeliyor ve bana bakıyor. "Bu yüzden sana yardım edeceğim."

"Sana inanmıyorum."

Avuçları yukarı kalktı. "Anlıyorum, özür dilerim. Tatiana bazen dibe vurmuş insanlarla çalışmak zorunda kalıyor. Senin de onlardan biri olduğunu düşünmüştüm."

"Ne yapacaksın?" Ona inanmaya başlıyorum. Cesaret edebilir miyim?

"Elimine etmenizi istediği isim bende var." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

Sanki benden nefret eden insanlarla dolu bir hapisanede yaşamak benim tek sorunummuş gibi.

"Peki, sonra beni çıkaracak mısınız?" Umarım Misha'dır. O adamdan nefret ediyorum.

"Elimden geleni yapacağım." Kaşları ciddi bir ifadeyle çatıldı.

Ona güvenebilir miyim? Birini öldürürken görülürsem, hayatımın sonuna kadar tecritte kalırım.

Sanırım bu yakalanmamam gerektiği anlamına geliyor.

"Tamam. Kimi dışarı çıkarmam gerekiyor?" Denemekten başka şansım olduğunu sanmıyorum.

Lara'yı tekrar görmeyi umuyorsam, sıfırdan fazla olan her şans yapmaya değer.

Drago camdan muhafızlara bakmadan önce, "Adı Vanos Pushkrov," diye fısıldıyor.

Burada karşılaştığım tüm pisliklerin isimlerini gözden geçirmeye çalışıyorum. Henüz o ismi geçtiğimi sanmıyorum.

Drago şaşkınlığımı görmüş olmalı, çünkü ağır masanın üzerinden eğilip yaklaşmamı işaret ediyor. "Buresk Kasabı olarak da bilinir."

Soğuk terler omurgamdan aşağı akarak beni titretiyor. "Hayır." Cevabım içgüdüsel olarak geliyor.

Bu adam beni hayatta tuttu, korudu ve bana buradaki yolları öğretti.

O benim babamdan daha iyi bir baba. "Bir hata olmalı." Bunu yapamam.

Drago başını sallar. "O adam Tatiana'nın hayatını mahvetti. İnanın bana, bunu hak ediyor."

Ne oluyor lan? Ailesi onun tarafından mı katledildi?

O kasabaya getirdiği öfkenin sadece parçalarını duydum.

Lanet olsun.

Ne yapacağım ben?

BÖLÜM 75

LARA

"LARA? BURADA MISIN?" Sofia'yı duyabiliyorum ama konuşmak istemeyecek kadar yorgunum.

Ayak sesleri ön odada çınlayarak yaklaşıyor. Ona iyi olduğumu söylemeliyim ama bunu yapacak enerjim yok.

"Hey, işte buradasın! Mikhail, Jax'e seni kontrol edip edemeyeceğimi sordu. Nasılsın bakalım?" Kanepenin ucuna oturmadan önce bordo saçlarını omzunun üzerinden savuruyor

Yakınımda.

Ancak bir süre sonra elindeki poşetten gelen sarımsaklı ve tuzlu bir şeyin kokusunu alıyorum.

"Ben iyiyim." Karnım tartışarak gurulduyor.

"Sana biraz güveç getirdim. Canının pek yemek yapmak istemeyeceğini düşündüm." Kahverengi gözleri beni yakından izliyor.

Kendimi yukarı itmek çok zor.

Belki de gitmesi için kötü bir şey söylemeliyim? Bu da çaba gerektirir.

"Teşekkür ederim." Pes ediyorum. Öfke çok yorucu.

"Lara? İyi misin? Solgun görünüyorsun." Sofia'nın eli kapalı ayağımın üzerinde duruyor. "Alexei'yi özlediğini biliyorum ama döndüğünde onun için sağlıklı olmak istemiyor musun?" Başparmağı hareket ediyor ve beni sıkıyor.

"Asla geri dönmeyecek," diyorum umutsuzca. "Bir aydan fazla oldu."

Onu her düşündüğümde olduğu gibi içimdeki acı geri geliyor.

Çok kötü acıyor.

"Ya yapmazsa? Öylece solup gidecek misin?" Tek kaşını kaldırıyor ve çantayı açıyor. "Bir şeyler yemelisin."

Alexei döndüğünde ağır olmak istemiyorum. Beni artık sevmeyecek.

Başımı salladım. "Ben iyiyim, sana söylemiştim."

Dudakları inceliyor ve kâsenin kapağını açıyor. "Ye." Kaseyi kucağıma iterken emrinde ne bir tereddüt ne de bir soru var. "Kaşık da getirdim."

Güzel kokuyor.

"Sadece birazcık. Çok aç değilim." Açlıktan ölüyorum. Ama öyle davranmaktan korkuyorum yoksa aşırıya kaçacağım.

Sofia kaşlarını çattı. "Sen bitirene kadar gitmiyorum."

Her neyse. O gittikten sonra, midemden atabilirim.

"Ve sonrasında en az bir saat kalacağım." Çorbayı bana uzatırken ekliyor.

Bu beni rahatsız ediyor. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." "Görünüşe göre var. Kendi başına olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

en büyük düşmanınız. Bununla mücadele eden tek kişi sen değilsin." Sofia evlilik yüzüğünü parmağında döndürmeden önce parmak eklemine bakıyor. "Herkesin savaştığı kendi şeytanları vardır. Bazen yardıma ihtiyaçları olur," diyor sessizce.

Jax'i unutmuşum.

Ama bu farklı. Öyle olmak zorunda.

Onun gibi spiral yapamam. Bu aynı şey değil.

Ölmek istemiyorum. Sadece sevgiye layık olacak kadar güzel olmak istiyorum.

Bu sadece daha zayıf olmam gerektiği anlamına geliyor, Alexei döndüğünde... eğer dönerse.

"Lara." Sofia dikkatimi çekti. "Lütfen. Sağlıklı olman gerek. Kendin ve sahip olmak istediğin hayat için."

"Belki de en iyi kısmı bitmiştir." Kaşığımı dudaklarıma götürüyorum ve et suyundan biraz yudumluyorum.

Midem zengin sıvıyla spazm geçiriyor. Sanırım yemek yemeyeli sandığımdan daha uzun zaman olmuş.

"Bence yanılıyorsun." Sofia bana gülümsemeye çalışıyor ama zoraki görünüyor.

Yumruğumu sıkarken, tırnaklarım bıçak gibi acı geçene kadar avucuma batıyor.

Her seferinde bir yudum.

Kase boşalmadan önce kendimi biraz daha neşeli hissediyorum. Sofia neredeyse tüm zaman boyunca çocukları ve okuluyla ilgili sohbet etti.

Psikiyatriye gireceğini neden unuttuğumdan emin değilim. "Bu yıl tez projemi seçmek zorundayım." iç çeker, kanepenin yastıklarına yaslanır.

"Bu da ne demek oluyor?" Bütün kabı nasıl yedim? Gerçekten o kadar aç mıydım?

"Konumun ne olacağını seçmem gerekiyor. Sanırım erkeklerin ruh sağlığı ve toplumsal baskılar nedeniyle depresyonun onları nasıl etkilediği hakkında bir şey seçmek istiyorum." Yüzüğünü çeviriyor ve gözleri pencereye kayıyor. "Bu konuda yeterince konuşulduğunu sanmıyorum."

"Kulağa çok asilce geliyor." Sanırım hasta olabilirim. Karnım çok dolu olduğu için ağrıyor.

"Değer verdiğin insanların acı çektiğini görmek zor." Dönüp bana sert bir bakış fırlatıyor.

Benden mi bahsediyor?

BÖLÜM 76

ALEXEI

THE Drago gittikten sonra hücreme geri dönmek kilometrelerce yürümek gibi geliyor.

Ama yeterince uzun değil.

Ne yapmam gerekiyor? Bana merhamet gösteren tek adamı mı öldüreyim?

Buradaki tek korumam o olabilir.

Onu öldürüp burada çürümeye terk edilme ihtimalim çok yüksek.

Ama yapmazsam, asla çıkamayacağımdan eminim. Kahretsın.

Hayal kırıklığıyla yatağımın yanındaki beton duvarı yumrukluyorum. Acı netlik getirmiyor, sadece yeni yaralar açıyor.

I sıkmak benim parmaklar ve İzle ve kan parmak eklemlerimdeki çiziklerden damlıyor.

Lara'ya bir daha dokunabilecek miyim? Teninin sıcaklığını, dokunuşunun sıcaklığını hissedebilecek miyim?

O tüm risklere değer.

Bunu nasıl yapacağım?

Bütün gece ince karyolamda dönüp durmak herhangi bir plan yapmama yardımcı olmuyor.

Sanırım en iyi yaptığım şeyi yapacağım, o anın avantajını kullanacağım.

Korkuyorum.

Hücrenin kapısı açıldığında, her zamanki yerime geçip onun arkasında sıraya giriyorum ve yemekhaneye doğru attığı adımları takip ediyorum.

Belki de onu burada boğmalıyım?

Herkesin önünde bir çukura mı atılayım? Hayatta olmaz.

Tepsimi onunkinin yanındaki rayların üzerine koyarak, boğazına hızlı bir yumruk atmanın onu düşürmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyorum.

Bu boku düşünmekten bile nefret ediyorum.

Bugün yapamam. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

O her zamanki yerine oturuyor, ben de tepsimi önündeki masaya bırakıyorum.

Ona bakamıyorum. Suçluluk duygusu gözlerimi yulaf ezme indiriyor. "Sana sordular, değil mi?" diyor kesin bir dille.

"Ne sordun?" Tatsız yemekten bir kaşık daha ağzıma atarken hâlâ bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Beni öldürmek için."

Midem çalkalanırken kötü kahvaltı geri gelmekle tehdit ediyor.

"Nereden biliyorsun?" Bunu ondan saklamayacağım.

Hafifçe gülüyor, sonra bir ısırık daha alıyor. "Bir şeyleri saklamakta pek iyi değilsin. Ve sen ilk olmaktan çok uzaksın." Çiğnerken dudaklarının etrafındaki beyaz bıyıklar seğiriyor. "Ama belki de sonuncusu olacaksın."

Soluk gri kaşığı geniş bir hareketle daire çiziyor. "Yani buradaki onca insan arasından seni buraya benim için gönderdiler." Bir ısırık daha almadan önce kıkırdıyor. "Sanırım kendimi onurlandırılmış hissetmeliyim."

"Bunu yaparsam bana özgürlük sözü verdiler." Sümüksü yulaf ezmesinin içinde küçük izler bıraktığımda ona bakmaktan kaçınmak kolay oluyor.

"Kız arkadaşın seni özlüyor mu?" Tepsisini itiyor ve bana bakıyor.

"Onun için endişeleniyorum. Bana ihtiyacı var." Sadece onu düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor. "Onu seviyorum," diye itiraf ediyorum. Daha önce

Onun hakkında çok konuştum, çok acı veriyor.

Başını sallıyor. "Yaşamak için sebeplerim yok oldu. En büyük kızım öldürüldü, sonra da en küçük kızım o Volkov denen pislik tarafından kaçırıldı." Yumruğu sıkılır. "Daha sonra bir yangında öldüğünü duyduğumda neredeyse rahatlayacaktım. Onun parmağı altında yaşamaktan iyidir." Arkasına yaslanıp iç geçiriyor. "Bu kavga için çok yaşlıyım. Sanırım zamanı geldi."

"Neden Ben ya da Sven değil? Onlar sana benden daha yakın." Artık aç değilim.

"Onlar iyi adamlar. Onları yakınımnda tut. Onlardan bunu isteyemeyecek kadar bana sadıklar." Burnunu çekiyor ve arkasını dönüyor, ama koyu renk gözlerindeki yaş pırıltısını yakalamadan önce değil.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Tamam. Onlara söyleyecek misin?"

İç çeker ve çenesini düşürür. "Evet, bildiklerinden emin olacağım. Bahçede işimiz bitip geri döndüğümüzde, şu büyüklükte bir çakıl taşı al." Parmakları birbirinden sadece bir santim kadar uzakta olan romatizmalı elini kaldırıyor. "Bunu kapanmadan önce kapının kilit mekanizmasına yerleştireceksin. Işıklar söndükten hemen sonraki ölü zaman en iyi zamandır."

Uzun bir nefes verdim. "Bunu enine boyuna düşünmüşsün." "Benim kadar yaşlandığında, her olasılık zihninde. Ben hiçbir zaman diğerleri gibi kendimi hücremde asacak biri olmadım. Ama ben, şey, yorgunum." Tepsisini itiyor ve çenesini eline yaslıyor. "Yorgun daha iyi bir kelime."

İkimiz de ayağa kalkıyor ve boş tepsileri istiflemek için alana doğru yürümeye başlıyoruz. "En azından gittiğimde birini özgür bırakacağımı biliyorum. Aşk ölmek için iyi bir sebep." Omzuma son bir dokunuşla dışarıya çıkışa doğru ilerliyor.

Bunu mümkün olduğunca acısız nasıl yapabilirim? Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım.

Yüksek çitin iç çevresinde dolaşırken taşları tekmeliyor ve a k l l m a gelen her seçeneği değerlendiriyorum.

Kasap'ın beklediği yere geri döndüğümde Ben ve Sven'in yüzlerinde ciddi ifadeler vardı.

Onlara söylemiş olmalı.

Ben dudakları ince olmasına rağmen başını sallar.

En azından intikam için beni öldürmeye çalışmazlar.

Hücreme kadar olan yürüyüşüm hiç b u kadar uzun olmamıştı. Taşı yerine oturtmak son hissi veriyor.

Bunu yapmak
zorundayım. Ama
yapmak
istemiyorum.

Lara'yı tekrar görmek için tek şansım bu. Yüzde bir bile olsa, sıfır değil.

Karyolamda uzanıp tavana bakıyorum ve şalterin ağır tıkırtısı karanlığı işaret edene kadar betondaki her bir lekeyi ve çukuru sayıyorum.

Sikeyim. Şimdi ya da asla.

Benim kapım sessizce açılıyor, onunki de öyle.

Yatağında uzanmış, loş ışıkta beni izliyor.

Tek kelime etmeden, yontulmuş bir diş fırçasını uzatıyor ve başını arkaya yatırıyor.

Neden boğazım bu kadar sıkı ve kollarım bu kadar ağır? Korku böyle mi hissettiriyor?

Düzleştirme benim avuç içi üzerinde onun
Alın, I çek Parmaklarındaki eğreti
sustalıyı.

Ucunu çenesinin altına, kafatasının içine batırmadan önce "Özür dilerim" diyorum.

Seğiriyor, eli göğsümde sarsılıyor, sonra gevşiyor.

Belki de çıkarmalıyım, ama kanına bulanmak istemiyorum.

Gizlice kendi hücreme dönüp çakıl taşını kilitten çıkarıyorum ve sesi bastırmak için öksürürken kilidi kilitliyorum.

Şimdi tek yapabileceğim muhafızların onu bulmasını beklemek.

"Ben yapmadım! Yemin ederim!" Muhafızlar Misha'yı koridorda sürüklerken çığlıklar binanın içinde yankılanıyor.

"Diş fırçası yanında değildi." Adamın sürüklenerek götürülüşünü izlerken Sven bana göz kırpmıyor.

Bağrıışmalar azalınca hepimiz sessizleştik.

Vanos iyi planlamış. Sanırım ona her zaman Kasap diyeceğim.

Kulağa daha iyi geliyor.

"Ne zaman öğreneceksin?" Ben dönüyor ve kalın dövmele parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

Omuz silkiyorum, dün gece yaptığım şey yüzünden göğsümde oluşan ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Hiç olmayabilir de. Tamamen boku yemiş de olabilirim."

"Dışarı çıkamazsan ne yapacaksın?" Sven kollarını bankın en yüksek koltuğunun üzerinde kavuşturuyor ve çenesini onlara dayıyor.

"Biz ne istersek. Vanos yetkiyi bize bıraktı. Herkesin kaosa sürüklenmesine izin veremeyiz." Ona sırtıyıyorum ve eklemlerimi kırıyorum.

O da gülümsüyor. "Düşünme şeklini seviyorum."

"Mahkûm numarası beş-üç-sekiz-iki!" En büyük gardiyanlardan biri beni çağırıyor.

Midem bulanıyor. Ben olduğumu biliyorlar mı? "Buradayım!" Sesleniyorum ve ona doğru koşuyorum.

Sanırım burada kalışım her halükarda sona erdi.

"Avukatınız burada." Parmağını ellerime doğru çeviriyor, bileklerimi bağlamak için uzatmamı işaret ediyor.

Eminim Drago'dur.

Kalbim daha hızlı atıyor. Dışarı çıkma şansım var mı?

Muhafızı takip ederken, oraya daha hızlı varmak için onu geçmek istememek zor.

Kapı açıldığında ve Drago'nun devasa gövdesi güvenli alanın hemen dışında durduğunda, umutlanmama izin veriyorum.

Karşımdaki koltuğa kıvrıldığında, dudağının en küçük seğirmesi ona ihanet ediyor.

"Her şeyin halledildiğini duydum." Avuç içleri metal masanın üzerinde düzleşiyor.

Zıplayıp beni bırakması için bağırarak istiyorum.

Onun yerine başımı sallıyorum.

"Önümüzdeki Salı gününün heyecan verici olacağını duydum." Buz mavisi gözlerini sert bir bakışla bana dikti.

Bana bir şey mi söylemeye çalışıyor?

"Evet?" Çenemi eğerek devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Kuzey ışıkları. Hatta patlayıcı. Duyduğuma göre, gösteriyi en iyi gece yarısı batı kanadından görebilirsiniz." Gözünü kırpmıyor.

Cep telefonumun olduğu yerin tam tersi.

Ama Kasap'ın bana kilitler hakkında öğrettiği küçük numarayla orada olma şansım var.

"Onları seviyorum. Kendimi evime dönmüş gibi hissediyorum." Tepkisini izlerken başımı eğiyorum.

Gülümsemesi büyür, dişlerinin beyazlarını gösterir.

"Tekrar görüşene kadar." Ayağa kalkıp bana hafifçe göz kırpmıyor, sonra da parmak eklemiyle cama vurarak nöbetçiye uyarıyor.

Sanırım o kadar da kötü değil.

İkizlerle bahçeye dönene kadar uzun bir gece bekledim.

"Haberler iyi çocuklar. Biraz havai fişek göreceğiz. İşte ayrıntılar."

BÖLÜM 77

LARA

MIKHAIL

Alexei'nin nerede olduğunu öğrendik.

BEN

Ne? Nerede? Neden aramadı?

MIKHAIL

Kamen Hapishanesi'ndeydi.

BEN

WTF MI? Ne için?

MIKHAIL

Detayları bilmiyorum. Gidip onu bulmalıyım. Bana bilgiyi ve tarihi veren bir bağlantı var.

BEN

Serbest mi bırakılıyor?

MIKHAIL

Tam olarak değil.

BENİM KALP Mesajlarını okurken kulaklarımda çınıyor. Eve dönmesine hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var!

Bir sürü ev işi var ve ona göstermek için yeni bir elbise almalıyım.

Tuvalete kořarken, Sofia'nın bana yedirdiđi kahvaltımı tuvalete dűřürüyorum.

Yansımana bir göz attığımda, uzun zamandır olduğumdan daha küçük görünüyorum, bu kadar solgun olmam utanç verici.

Burayı da temizlemem lazım.

Zayıf ve titreyerek yaptığım dağınıklığa bakıyorum.

Sheila ve Bruce'a bakılıyor, ben kontrol edemeyecek kadar yorgun olduğumda onlara bakması için komşuyla bir anlaşma yaptım.

Telefonum başka bir mesajla titriyor, ama bu sefer Sofia evde olup olmadığımı ve aç olup olmadığımı soruyor.

Artık değil.

Alexei geri geliyor. Geldiğinde yemek planına geri döneceğim.

Ama şimdilik, yemek yemem için bana bakıcılık yapmasından daha önemli işlerim var.

I Biliyorum o anlamına gelir İyi, henüz Bu zor değil için Bazen bana çocukmuşum gibi davrandığı için utanıyorum.

Pek sayılmaz.

Bu muhtemelen sadece benim algım.

Sadece yanlış bir şey yaptığımın söylenmesinden nefret ediyorum. Yediklerim, nasıl kontrol edeceğimi bildiğim tek şey.

Alexei yaşıyor. Kalorilerimi azaltmalı ve meşgul olmalıyım.

BÖLÜM 78

ALEXEI

Şarkı, Benzin, Galip Geliyorum

Kasap'ın bana öğrettiği numarayı kullanarak kilidi bir çakıl taşıyla sıkıştırıyorum, sonra da beklemek için karyolama giriyorum.

Nefret ediyorum. Hiçbir şey yapmamaktansa herhangi bir şey yapmayı tercih ederim.

Ama nefeslerimi saydıktan ve izimi kaybettikten sonra, zamanın geldiğini biliyorum.

Sessizce parmaklıklı hücremi iterek açıyor ve arkamdan kapatıyorum. Çoğunlukla parmaklıklara yaslanarak, yataklarında yatan mahkûmların çoğunun görüş alanından çıkıyorum.

Köşeyi döndüğümde arkamdan bir ses duyuyorum.

Ve geniş bir göğsün içine doğru koş. Vay anasını.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor Ben, geriye düşmemem için beni omuzlarımdan tutarak.

Arkasında duran Sven'e bir bakış attım.

Güzel.

"Hadi gidelim." Önlerini kestim ve onları batı ucuna doğru yönlendirdim.

Umarım eğlence çok yakında başlar.

Toplanmak için karanlık bir köşe bulduk ve tekrar bekledik. Geçen her saniye yakalanmak için bir şans daha demek. Sanırım bu noktada bir dakika daha kapana kısılmaktansa savaşıarak ölmeyi tercih ederim.

Alçak bir gümbürtü, bir şeyler olduğuna dair ilk ipucudur.

Bir tane daha, bu daha gürültülü.

Sirenler taş koridorlarda çığlık atmaya başlıyor ve muhafızların telaşla birbirlerine seslendiklerini duyabiliyorum.

Her ne o l a c a k s a , hızlı olsa iyi olur. Etrafta çok fazla üniformalı dolaşıyor.

Tam teçhizatlı bir adam yanından geçiyor, sonra durup geri çekiliyor.

Sikeyim.

Vizörünü kaldırıyor ve siyah bir kar maskesi ortaya çıkıyor.

"Alexei? Yalnız olacağınızı sanıyordum." Mikhail'in sesi ağır kaskın içinden geliyor.

"Başardın! Evet! Evet! Hadi gidelim! Benimle geliyorlar." Sven'in dirseğini tuttum ve onu takip etmesi için çektim.

Mikhail önce bir kardeşine, sonra diğerine bakar.

Derin bir nefes alarak başını salladı ve onu takip etmemizi işaret etti.

Beton duvarlar boyunca sürünen alarmlar her yönden yankılanıyor ve kulaklarımı acıtıyor.

Mikhail tek bir çelik kapıya doğru işaret ediyor ve bizi içeri sokuyor. Başımızı aşağıda tutarak, hapishane binasının uzak ucundan gelen turuncu ateş dumanlarını hâlâ görebiliyorum.

"Havaya uçurdular!" Biz koşarken Ben haykırıyor.

Spot ışıklarından kaçan Mikhail, duvarın bir bölümünün etrafından dolanarak, ancak içinden geçebileceği büyüklükte, katlanarak açılmış bir çit ortaya çıkarır.

Kolayca diğer tarafa kayıyorum ama telin sivri kenarları arasında ilerlemeye çalışan kardeşlerin alçak sesle küfür ettiklerini duyabiliyorum.

"Acele edin!" Mikhail bekleyen uçağın açık kapısından içeri atlarken bağılıyor. Pervane hareket etmeye başlıyor ve hepimiz yan taraftan içeri giriyoruz.

"Ağır gidiyoruz, sıkı tutunun!" diye önden bize bağılıyor.

"İşte." Paraşütleri dağıtmaya başladım. Paraşüt takınca kendimi daha güvende hissediyorum, emniyet kemerinden daha iyi.

Kodiak'ın ağır motoru, kısa açıklıktan aşağıya doğru hızlı bir taksi yapmaya başladığında yüksek viteste gürlüyor. Gaz kelebeğini sonuna kadar zorladıkça vınlıyor.

Uçak karanlık gökyüzüne doğru ilerlerken neredeyse ağaçlara dokunabileceğimi düşünüyorum.

İlk ses bir plink. Sonra bir tane daha.

"Bize ateş ediyorlar!" Mikhail boyunduruğu çevirerek dik bir dönüşle hepimizin yana yuvarlanmasını sağlıyor.

Daha fazla mermi ince metali delip geçiyor.

Sven bir homurtu çıkarıyor ve baldırını tutuyor. "Ben iyiyim," diyor parmağını hapishane pantolonundaki yeni delikten içeri sokarak.

Bir atış daha ve motordan bir patlama sesi geliyor.

"Alexei!" Mikhail bağıırır. "Düşüyoruz! Atla!"

Kardeşlere döndüm. "Paraşütle atladınız mı?"

İkisi de başını sallar, kayışlarını bağlar.

"Git!" Mikhail sanki acı çekiyormuş gibi haykırıyor.

"Ya şimdi ya da asla!" Yan kapıdan dışarı dalarken, altımızda parıldayan ışıkları görebiliyorum.

İyi bir iniş noktası seçmek için yeterli mesafemiz var.

Hızla esen rüzgârı geçip aşağıdaki açıklığı gösteriyorum.

Ben ve Sven sadece birkaç metre uzağa düştüler. Benimle aynı anda kaçmış olmalılar.

Ama Mikhail nerede?

I yapamam bkz.onun Şut. Öyleydi. o
giyiyor Bir tane mi? I onu bununla
gördüğümü hatırlamıyorum.

Motordan alevler yükselirken uçağın beyaz alt kısmı yıldızlara karşı vurgulanıyor.

Sikeyim.

Nerede o?

Kordonumu çektikten sonra çılgına dönüyorum, etrafıma bakmaya çalışmak için iplerde dönüyorum.

Hâlâ uçakta mı?

"Mikhail!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağıriyorum ama düşüşümün hızıyla kelimelerim uçup gidiyor.

Tam tekrar haykırmak üzereydim ki alevler içindeki uçağın gökyüzünden düşüp uzakta alevden bir topa çarptığını gördüm.

Hayır! Hayır!

Başarmış olmalı, değil mi?

Benim kalp localar içinde benim Boğaz. I
yapamam bkz. başka bir paraşüt.

Eminim bir tane

vardır? Aman

Tanrım.

Mikhail?

"Uçakla birlikte mi düştü?" Ben daha ayağa kalkmadan soruyor.

İstemiyorum ama başımı sallıyorum.

"Kahretsin." Sven alçak sesle ıslık çalıyor. "O kurşunlardan biriyle mi vuruldu?

Son sözündeki acı dolu sesi hatırlıyorum.

Lanet olsun.

"Olabilir. Buradan çıkmamız lazım. Kimi arayacağımı biliyorum." Sadece bir telefon bulmam gerek. Enzo bizi bulacaktır.

BÖLÜM 79

LARA

Şarkı, Uyku, Vatandaş

NEFES ALIRKEN, dik durabilmek için kanepenin kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. Her adımda dünya biraz daha dönüyor.

Elimi kalbimin üzerine koyduğumda nefes alışım daha da düzensizleşiyor. Sanki göğsüm üzerime kapanıyor.

Ve nabzım elime karşı saatte bir milyon mil hızla atıyor.
I salla benim Kafa, çalışıyor için yeniden kazanmak bazı duyu soğukkanlılık.

İşe yaramıyor. Daha da kötüye gidiyor.

Yavaşça, I dön benim Kafa için bulun benim
Telefon. I Nikolai'ye ihtiyacım var. Bu doğru değil.

Panik beni ele geçirmeye başladı ve soğuk ve nemli hissediyorum.

Bacaklarım titreyerek sehpa doğru bir adım atıyorum ve sanki içimdeki hayat boşalıyor. Görüşümde siyah noktalar beliriyor, gittikçe büyüyen lekeler gibi.

Göremeyene

kadar.

Hissedemeyene

kadar.

BÖLÜM 80

ALEXEI

Diğer Taraf, Ruelle

Enzo arkadaki Ben ve Sven'i işaret ederek, "Onları yanımda götüreceğim," diyor.

"Evet, seni sonra ararım." O daha evimin önünde duramadan ben yolcu kapısını açıyorum.

Duş almam lazım. Lara aldırılmaz, eminim beni görünce çok heyecanlanacaktır.

Tek düşünebildiğim o.

Onu o kadar çok özledim ki canım yanıyor. Onu bir daha asla bırakmayacağım.

Aslında, ona karım olmasını teklif edeceğim. Her zaman güzel bir gelin olmak isterdi, ben de ona bunu vermek istiyorum.

Ona istediği her şeyi veririm.

Sadece mükemmel bir yüzük almalıyım, her baktığında onu gülümsetecek bir yüzük. Belki pembe bir tane. Bu renk her şeyi sever.

Koşarak ön kapıya gittim ve içeri daldım. "Bebeğim, ben geldim!" diye sesleniyorum, doğruca Oturma odası.

Ürkütücü bir sessizlik var.

Shelia ve Bruce bahçede olacaklar. Lara'nın arabası garaj yolunda.

Yemek odasına doğru köşeyi dönüyorum ve bir çift ayak gördüğümde donup kalıyorum.

"Lara?"

Kalbim neredeyse duracaktı. Ona doğru koştum ve yanına yere çöktüm.

"Lara, bebeğim, uyan." O kadar sakın ki. Hatta huzurlu. Hasta olmak istiyorum.

Titreyen ellerimle onu olabildiğince nazıkçe yüzüme doğru döndürüyorum. Solgun yüzüne bakınca kanım donuyor.

"Hayır, hayır, hayır."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, ona doğru eğiliyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, orada soluk, gerçekten soluk bir nefes var.

Ne zamandır burada?

Enzo'nun bana verdiği yeni cep telefonunu çıkarıp onu arıyorum, gözyaşlarımı siliyorum ve onun cansız bedenini kucağıma alıyorum.

"Hadi bebeğim. Beni bırakamazsın. Lütfen."

Enzo'nun derin sesi araya giriyor.

"Alo?"

"Ben Lara. Bana yardım etmen gerek. Lanet bir ambulansa ihtiyacım var. Hastaneye. Bilmiyorum. Sanırım ölüyor. Yardım edin bana." Kelimeler saf bir panikle ağzımdan döküldü.

"Ne? Kendine hakim olmalısın, Alexei."

Arka planda lastik sesleri duyuyorum.

"Nabızı atıyor mu?" Enzo sakince soruyor.

İki parmağımı boğazına bastırıyorum. Neden üşüyor? "Sanırım öyle. Güçlü değil. Ölecek mi?"

Avucumu alnıma vuruyorum. Onu kaybedemem.

O benim tüm hayatım.

Onun iyi olduğundan emin olmak için ruhumu şeytana bile satarım. Onun için ölürüm.

Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.

Enzo'nun kararlı sesi bu acıyı kesiyor. "Alexei, onu dikkatlice arabaya taşımanı istiyorum. Arkadaşların şimdi yardıma geliyor. Tamam mı?"

"Evet."

Şimdi yıkılma zamanı değil. Onun için savaşmama ihtiyacı var.

BÖLÜM 81

ALEXEI

Şarkı- Sleep Token, Alkaline

Onunla yer değiştirmek için her şeyi yaparım.

Zayıf elini daha sıkı sıkarak, onun yanında olduğumu bilmesini sağlamaya çalışıyorum. Bir daha asla yanından ayrılmayacağımı.

Yanaklarımdan daha fazla lanet gözyaşı süzülüyor, onları silme zahmetine girmiyorum. Umurumda değil.

Bu hayatımda hissettiğim en büyük acı. Çocukken babamdan yediğim dayaklardan bile daha kötü.

Sevdiğim kadının hastane yatağında yatışını çaresizce izlemek.

I Yapma. Biliyorum olup olmadığını ve

Öfke o daha kötü daha Kalp ağrısı.

Hepimiz bunu nasıl kaçırdık?

Daha fazlasını yapmalıydım. Onu terk etmemeliydim.

Doktorlar bana vücudunun yorgunluktan iflas ettiğini söylediler. Haftalardır yemek yemiyor ya da yemek yemiyor. Haftalardır mı?

Keşke bunu neden yaptığını anlayabilseydim. Bu haliyle mükemmel. Bunun kontrolle ilgili olduğunu, hayatla başa çıkmanın bir yolu olduğunu söylüyor.

Ben ayrıldım ve o neredeyse kendini öldürüyordu. Doktorlar, yardım almazsa vücudunun eninde sonunda pes edeceği konusunda beni uyardılar.

Onu.

Onu kaybedeceğim. O zaman hepimiz hayatlarımızda onun ışığından yoksun kalacağız.

Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşüyor ve nasıl durduracağımı bilemiyorum.

Nikolai'nin kapıdan girdiğini bile duymuyorum ama omzumda ağır avucunu hissettiğimde geriye yaslanıyorum.

"Alexei."

Lara'nın kılere dolanmış parmaklarımı çekmeden ona bakıyorum.

"O iyi mi?"

Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum.

"Vücudu kapanmaya başladı, Nikolai. Yiyecek eksikliğini telafi etmek için aşırı çalışıyordu. Kendini açlıktan öldürüyordu. Yani hayır. O iyi değil."

Kız kardeşine bakarken yüzünde bir acı belirliyor. "Lanet olsun. Seni bulmaya çalışmakla o kadar meşguldük ki başa çıktığını sanıyordum.

Düşünüyorum." Bu kadar.

Sandalyemden fırladım ve yüzüne kapandım.

"Beni aramayı siktir et. Ben ondan daha önemli değilim." Lara'yı gösteriyorum.

"O benim her şeyim. O hayatta kalmasaydı beni o hapishaneden çıkarmak bile anlamsız olurdu. Onsuz ölürdüm. Anlamıyor musun? Onsuz ben yokum. O kadına çok aşığım."

İçimi dökmeyi bitirdiğimde neredeyse nefesim kesilmişti.

Başını eğiyor ve aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Ne tür bir aşk?" diye soruyor sessizce.

"Sen ve Mila gibi. Sofia ve Jax. Ömür boyu sürecektir bir aşk." Neredeyse inanamayarak başını sallıyor.

"Ne?" Bastırıyorum.

"Hiç söylemedi. Hiç söylemedin mi? Ne zamandır? O benim kardeşim mi? Onu koruyorsun, seviyorsun, buna şüphe yok. Ama bir ilişki? Gerçekten mi?"

Yüzüne doğru bir adım attım. Yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyor? Bu ikimiz yapar. Ama onu asla bırakmayacağım.

"Ne? Hayatını onun güvenliğine adayan adam. Onun için ölecek olan mı? Onu sonsuza kadar her şeyiyle sevecek olan adam mı?"

Nikolai geri adım atıyor.

Dönüp Lara'ya bakıyorum ve içimi yeni bir hüznün dalgası kaplıyor.

"Siktir." Saçlarımı çekiştiriyorum, en yakın arkadaşşıma yaptığım çıkış için şimdiden kendimi suçlu hissediyorum.

Mikhail.

Aman Tanrım. Tüm bunlar olurken, uçağın düştüğü hayali aklımdan çıkmıyor. Uyandığında, bu onu yıkabilir.

"Bunların hiçbirisi önemli değil. Sadece onu geri istiyorum, Niki."

Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor ve güçlü bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bunu atlatacak ve seni burada gördüğünde çok mutlu olacak. Onun için güçlü olmalısın, tamam mı?"

"Kızgın değil misin?"

Kıkırdıyor ve geri çekiliyor.

"Bunca zamandır birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi hepimiz biliyorduk. Sadece kafanızı kışınızdan çıkarıp bunu fark edeceğinizi hiç düşünmemiştim."

Titrek bir nefes üflüyorum.

"Birbirinize göz kulak olacaksınız. Bunu biliyorum. Onun konusunda sana güveniyorum."

Lara'nın yanındaki koltuğuma oturup elimi tekrar onunkinin üzerine koyuyorum.

Niki izin verir dışarı a İç çek. "Ve vardır sen Tamam mı? Sonra maceranız?"

Omuz silkiyorum. Ben hayattayım. Bu kalp kırıklığı daha kötü.

"Hapishanenin nasıl bir yer olduğunu hep merak etmişimdir. Tavsiye etmem. O yerlerden uzak durmalıyız."

Kıkırdıyor ve uzun zamandır ilk kez ben de gülümsüyorum.

Ne olursa olsun, bu huysuz her zaman benim için aileden biri oldu.

"Sana ne yaptırdı?"

Çenemi sıkıyorum. Bu cinayet için kendimden hep nefret edeceğim. Kasap iyi bir adamdı, en azından benim için.

"Yaşlı bir adamı öldür. Yemin ederim onu bir daha görürsem, kendi ellerimle öldüreceğim. Beni orada çürümeye bırakacak. Mikhail sağ olsun, Drago mantıklı davrandığı için şanslıyım."

Onun adını duyunca ikimiz de kaskatı kesildik.

Başım onun gevşek parmaklarının üzerinde asılı kalıyor.

"Sikeyim. Niki. Ona nasıl söyleyeceğiz?"

Elini yatağın kenarına dayayarak yaklaşıyor. "Önce onun bize geri dönmesine izin vereceğiz. İyileşmesine yardım edeceğiz. Ve

onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yaparız. Ölü ya da diri, kardeşimizi eve getireceğiz. Doğru zamanın ne zaman olduğuna siz karar vereceksiniz, o bu işin dışında kalmaktan nefret eder. O yüzden ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Lara'ya asla yalan söyleyemem.

"Sadece onun bize geri dönmeye hazır olmasını beklememiz gerekiyor."

Ve sonra ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ne olduğu umurumda değil. Ya da ne kadar süreceği.

Sadece Pchelka'mın mutlu ve sağlıklı olmasını istiyorum. Hayatta tek istediğim bu.

BÖLÜM 82

LARA

Şarkı, Öklid, Uyku Simgesi

HALÜSINASYON MU GÖRÜYORUM?

Hangi cehennemdeyim ben?

Parlak ışıklar. Bip sesleri. Lanet bir hastane.

Klinik ışığın altında göz kırparken, ağzım bir çölden daha kuru.

Alexei'yi duyabiliyorum.

Tanrım, hala bilincim yerinde değil mi?

Sanki gerçekten buradaymış gibi. Kokusunu alabiliyorum, sağ elimin sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun sesini.

Toplayabildiğim tüm enerjiyle başımı çeviriyorum.

Gördüğüm ilk şey onun şişkin kırmızı gözleri.

Ama yaşıyor mu? Benim için geri geldi.

"Pchelka," diye fısıldıyor.

"Sladkiy." Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Söylemek istediğim çok şey var. Açıklamak için.

Çok yorgunum.

Alnını benimkine yaslıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, fırtınam sakinleşiyor.

Alexei doktorları içeri alıyor, onlar da beni kontrol etmeye başlıyorlar. Bana bir şeyler söylediklerini duyuyorum ama anlamak zor.

Konsantre ol. Sadece Alexei ile konuşmak istiyorum.

Yeme bozukluğum için bir program tartışıyorlardı. Açlık kelimesi birkaç kez geçti. Vücut kendini kapatıyor. Beynimi devre dışı bıraktım.

Kendime ne yaptığımı biliyorum. Bunun bitmesi gerektiğini biliyorum.

Alexei'ye bakıyorum, doktorun söylediği her şeyi dinliyor ve beni rahatlatmak için elimi sıkıyor.

O şimdi ve her zaman benim koruyucum olacak.

Beni parça parça tekrar bir araya getiriyor. Onu incittim. Beni böyle görmek onu öldürecek.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ve ailemi. Bu sefer çok ileri gittim.

Keşke bozukluğumu nasıl düzelteceğimi bilseydim.

Parlak mavi önlüklü bir doktor başımda dikiliyor. "Biraz dinlen Lara. Seni kontrol etmek için tekrar geleceğiz ve kendini iyi hissettiğinde planlarını konuşabiliriz, tamam mı?"

Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor ve bana gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

Kapı kapandığında rahat bir nefes alıyorum ve başımı Alexei'ye çeviriyorum.

"Seni özledim, pchelka." Sesindeki ham duygu beni gözyaşlarına boğmak istiyor.

"En çok seni özledim," diye karşılık veriyorum.

Sessizlik üzerimize çöktü, birbirimizi kaybettik ve ayrı düştük.

"Seni seviyorum, Lara. Seni terk ettiğim için çok üzgünüm. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Bunun herkesi güvende tutacağını. Seni neredeyse kaybediyordum. Sensiz bir hayatı nasıl yaşayabilirdim ki?"

O kadar hızlı konuşuyor ki anlamak zor.

"Ben iyiyim, Alexei. İyi olacağım. Seni özledim. Seni bir daha göremeyeceğimi sandım." Gözlerim yanıyor. Onsuz bu dünyada hiç bu kadar kaybolmamıştım.

"Her zaman sana geri dönmeye çalışıyordum. Söz vermiştim, unutma." Elimi kaldırıyor ve bir öpücük konduruyor. "Kız arkadaşşıma geri dönmek beni orada tutan tek şeydi. Seni bulduğumda-"

Midem bulanıyor. "Kahretsin. Beni buldun mu?"

Bu kadar perişan görünmesine şaşmamalı. Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum.

"Bunun için yardım almalısın bebeğim. Bunu tek başıma yapacak kadar zeki değilim. Sofia gibi zeki insanlara ihtiyacımız var. Beni terk etmene izin vermeyeceğim, bu şekilde olmaz."

Başını sallıyor. Devam etmesine izin vermek için sessiz kalıyorum. "Seni sevmek şeklim senden önce ölmek gerektiği anlamına geliyor. Önce sen ölemezsin, Lara. Ve bu gidişle, sen gideceksin bebeğim. Seni koruyacağıma yemin ettim ve eğer bu senden olacaksa, koruyacağım. Sonumuz böyle olmayacak."

Kalbime saplanan bir bıçak gibi. Onu kaybetme düşüncesi beni öldürüyor. Yaşadığı acıyı hayal bile edemiyorum.

Ölmekten çok korkuyorum. Ne Alexei'yi ne de ailemi bırakamam. Bunu durduramıyorum. Kontrolün bende olduğunu hissetmek için kendimi cezalandırıyorum.

"İstemiyorum, mesele asla bu değildi. Seni, Elena'yı, kardeşlerimi arkamda bırakma düşüncesi beni paramparça ediyor. Asla ölmek istemedim. Sadece yaşamaya nasıl devam edeceğimi bilmiyordum."

Gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlandığını görmek beni daha da cesaretlendiriyor. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Sevdiğim herkesi incitiyorum.

"Ne gerekiyorsa yapacağım. Söz veriyorum. Vazgeçmeyeceğim. Bize değil. Hayatta değil."

"Sana izin vermeyeceğim. Seni korumaya yemin ettim ve bu kendinden korumak anlamına geliyorsa, yapacağım şey bu."

Kolumu kaldırıyor ve avucumu sıcak yanağına koyuyor.

O çok yakışıklı. Onun iyiliğini hak etmiyorum.

"Ya düzeltilemeyecek kadar bozuksam? Hayatının geri kalanını gerçekten benim için endişelenerek mi geçirmek

istiyorsun? Seni geride tutuyorum."

"Yapma," diyor sertçe. "Benim de senin dediğin gibi kırık olmadığımı mı düşünüyorsun? Bazen beynimde neler olup bittiğinden emin olamıyorum."

Hıçkıra hıçkıra gülüyorum. Bu doğru.

"Ama ne var biliyor musunuz?" diye devam ediyor.

Yanağımı okşarken ona doğru eğiliyor ve sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum.

Birbirine mükemmel şekilde uyan iki yarım.

İkimiz de kusurluyuz ama birlikte bir bütün oluşturuyoruz. Belki de her şey mükemmel olmakla ilgili değildir.

"Birlikte biraz kırılabilir miyiz?" Cümleyi onun yerine ben tamamlıyorum.

Başını salladı ve bana gülümsedi.

As o eğilir üzerinde Ben, I emmek içindea
Nefes al. Ben bir ömür gibi hissettiren bu anı
bekliyordum.

"Bir Öpücük olmaz harabe Her şeyi,
değil mi?" O sırtıyor, burnunu usulca
benimkine sürüyor.

"Hayır, yakışıklı. Bizi düzeltecek, bildiğimiz tek yol bu."

Uykumdan uyandığımda, kulübeyi hayal ettim. Göl kenarında Alexei'ye sarılmayı. Bir süreliğine dünyayı susturmayı.

Herkesten kaçmak için hep oraya koşardım. Ama fark ettim ki ev bir yer değil, benim için değil.

Bu bir insan. Alexei.

"Kulübeye gitmek istiyorum, eğer sorun olmazsa?" Kaşlarını çatarak başını eğiyor.

Ve sonra aklıma geldi. Şu anda ona ihtiyacım olmadığını düşünüyor.

"Benimle gelmeni istiyorum."

Başparmağıyla elimin ön tarafını okşuyor.

"Bir daha senin yanından ayrılacağımı mı s a n ı y o r s u n ?
Ha?"

Dudaklarında o geniş sırıtış beliriyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

İhtiyacım olan şey bu. Dünyadan uzaklaşmak ama kendimden uzaklaşmamak.

Ona yanımda ihtiyacım var.

Alexei ile yoluma çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğimi ve bulimia ile olan bu savaşın şimdi vermem gereken bir savaş olduğunu biliyorum.

Artık saklanmak yok. Sevdiğim insanları incitmeye devam edemem. Artık kendime zarar vermeye devam edemem.

Her gün küçük adımlarla da olsa hayatımın kontrolünü geri almak için her şeyi yapacağım.

Benim yüzümden gözlerinden yaşlar dökülmesini asla görmek istemiyorum.

"Beni terk etmene izin vermeyeceğim. Sen benimsin, Alexei."

Elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

"Seni gördüğüm andan beri kalbimin tek koruyucusu oldun. Bu asla değişmeyecek. Bunu atlatmanı sağlayacağız, Pchelka. Söz veriyorum."

Eğildi ve yanağımı okşadı.

"Çünkü seni kaybedemem. Sen olmadığında dünyam dönmeyi bırakıyor. Ateşim söner. Zor zamanlarında seni seveceğim, kendin için savaşamayacak kadar bitkin düştüğünde senin için savaşacağım. İhtiyacın olduğunda seninle ilgileneceğim. Gülümsemeni sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım, çünkü ben bunun için yaşıyorum Lara. Senin için. Bizim için. Ne olursa olsun, karşımıza çıkan her türlü savaşa karşı daima biz olacağız."

Hıçkırıklara boğuldum. Bunlar şimdiye kadar birinin bana söylediği en nazik, en güzel sözler.

"Bizim için savaşacağım, Alexei. Seninle düşeceğim, seni her gün seveceğim. Birlikte yaşamamız için ne gerekiyorsa yapacağım. Çünkü ben de senin için yaşıyorum. Ve özür dilerim. Kontrolü kaybettiğim için, savaşlarımı senden sakladığım için özür dilerim."

Başını sallıyor.

"Özür dileme, bebeğim. Biz hallederiz. Şimdi biraz dinlen, ben kulübeyi hazırlayayım ve bir süreliğine kaçalım."

Ayağa kalkarken bileğini tuttum.

"Öpücük yok mu?" Ona abartılı bir dudak büküşü yapıyorum.

Gülüyor ve elini yüzünde gezdiriyor. Zavallı adamım kırılmış görünüyor.

Eğilip beni çok yumuşak bir şekilde öpüyor, sanki parçalanacak bir cam parçasıymışım gibi.

"Beni kıramayacaksın, sladkiy."

Dudaklarıma gülümsüyor ve beni düzgünce öpüyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum, tatlım."

BÖLÜM 83

ALEXEI

KAPIYI ARKAMDAN KAPATIYORUM, klik sesini duyar duymaz sırtımı yaslıyorum ve ellerimi yüzüme sürüyorum.

"Siktir."

Bir şeyi yumruklamak istiyorum, herhangi bir şeyi. Her şeyi onun için daha iyi hale getirmek, parmaklarımı şıklatmak ve her şeyin yeniden yoluna girmesini istiyorum.

Neden onu kafasındaki şeytanlardan kurtaramıyorum?

Yapamayacağımı biliyorum. Ama ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ona her gün ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatmak bana düşüyor.

İçeride ve dışarıda.

Öleceğim güne kadar ona tapacağım.

Kulübeyi tamir etmekle başlayacağım. Mikhail'le ilgili haberi nasıl vereceğimi bilmiyorum. Özellikle de ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokken.

Öldüğüne inanamıyorum. Ama o dev cesedi görene kadar inanmayacağım.

Nikolai boğazını temizliyor ve ben yukarı bakıyorum.

"Git onunla biraz zaman geçir, benim halletmem gereken işler var," diyorum telefonumu çıkarırken.

Başını sallıyor.

"Ben dönene kadar Mikhail'den bahsetme, tamam mı?"

Niki kaşlarını kaldırıp camın arkasından bakıyor.

"Uçağın düştüğünü gördün mü?" Niki sertçe sorar.

"Evet."

Yumruğumu sıkıyorum, yeni bir mide bulantısı dalgası
üzeri me çöküyor.

"O ölmüş olamaz, Niki. Hepimizin ona ihtiyacı var. En çok da ona." Lara'nın kapısını işaret ediyorum.

Sanki dünya etrafımda parçalanıyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Enzo ilgileniyor. Cenazesini henüz planlayamayız. Mikhail zeki bir pislik. Onu bu kadar kolay eleyemeyiz. Daha önce de bir kez hayatta kalmayı başardığını gördük." Nikolai kız kardeşine bakarken çenesini sıkıyor.

Çok net hatırlıyorum.

Ona ne olduğunu gördüm. Yangından önceki halini de, yangından sonraki halini de biliyordum.

"Ama ölümü kaç kez aldatabilirsin, Niki?" Başını sallıyor ve omuz silkiyor.

"Bunu sana her gün sorabilirim, Alexei." Haklı olduğu bir nokta var.

Tek umudumuz Mikhail'in de benim gibi olması ve sonuncusunu çoktan tüketmemiş olması.

BÖLÜM 84

LARA

Şarkı- Ocean, Martin Garrix, Khalid

YİYECEĞİM. Geri atmayacağım.

Güvenli alanımdayım, dünyadan uzaktayım.

Kardeşimin kayıp olduğunu öğrendim. Ya da daha kötüsü, öldüğünü.

Bunu tam olarak anladığımdan emin değilim. Gerçeği öğrenene kadar yapamam.

Ama Alexei'nin bana söylemesine sevindim. Bana başa çıkamazmışım gibi davranmadığı için.

Çünkü yapabilirim. Ben güçlüyüm. Olmaya çalışıyorum.

Belki de bu, daha iyi olmak ve sonunda hayatımın kontrolünü yeniden ele geçirmek için ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

Üç haftadır kulübedeyiz. Genelde birbirimize sokulup saçma sapan televizyon izliyoruz. Ve dinlenmek.

İkimizin de buna ihtiyacı vardı, Alexei'nin bile, çektiği çileden sonra.

Ve onu ilk kez bir can aldığı için pişmanlık duyarken gördüm. Başından beri Alexei'nin hak edenlere karşı nazik bir ruhu olduğunu biliyordum. Ama sanırım bu yeni duygu bile onu şaşırttı.

"Beynin meşgul görünüyor, pchelka. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Kollarımı ona doladığında vücudunun sıcaklığını hissederek ona daha da yaklaşıyorum.

"Sadece Mikhail'i, senin hapishanede sıkışıp kaldığını ve buranın ne kadar huzurlu olduğunu düşünüyorum."

"Burada yaşayabiliriz. İhtiyacım olan her şeye sahibim." Verdiği yanıt yüzüme sıcak bir gülümseme getirdi.

"Burada özgürce koşamadığın için çıldırırsın." "Bir daha asla uzağa kaçmayacağım. Ama evet, insanların bize ihtiyacı var. eve dön."

Özellikle Mila doğum yapmak üzereyken, yeğenim ve Elena'nın yanında olmak istiyorum.

"Sheila ve Bruce'u unutma."

Nikolai'nin hoşuna gitmese de flamingo görevinde. Ama Elena onları görmeye bayılıyor, bu yüzden onu ikna etmek kolay oldu. O küçük kız için her şeyi yapar.

Odayı aç karnımın gürültülü homurtuları dolduruyor.

"Yemek vakti mi?" Alexei kıkırdar.

"Öyle görünüyor."

Başlangıç olarak küçük, sık öğünleri tercih ediyorum. Alexei mekanı hayal edebileceğiniz hemen her yiyeceklerle donatmıştı, bu yüzden her zaman hoşuma giden bir şey vardır.

"Ben pişiririm." Kıcıma dokunuyor, yani kendimi ondan kurtarmamın zamanı geldi.

Ayağa kalktığında, o gri eşofmanların içindeki sikiinin dış hatlarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bilmiş bir bakışla başını çevirip bana bakıyor ve mutfağa doğru yoluna devam etmeden önce şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

Sessizce ayağa kalktım ve ses çıkarmamaya çalışarak parmak uçlarımla arkasına geçtim. Dolaba uzandığında hızla öne atılıp eşofmanını çekerek ayak bileklerine kadar düşmesine neden oluyorum.

Çıplak kıcı ortaya çıkınca nefesim kesildi. Ben de tokatladım. Sertçe.

Utanmadan bana dönmesini izliyorum, ereksiyonu çoktan fark edilir hale gelmişti.

"Sıra bende." Sırıttıyor ve o öne doğru eğildiğinde ben yolumdan çekilip yatak odasına doğru atılıyorum.

Kahretsin, kapıyı arkamdan çarptığımda çok gülüyordum. Nefes almak için yatağın üzerine eğildim.

Arkamdan yaklaşan ağır ayak sesleri odayı dolduruyor.

"Yaramaz bir kız oldun Lara."

Gözlerim irileşiyor ve yüzümü ona dönmeden önce hıçkırıyorum. "Ah, pantolonu yukarı çekmek yerine kaybettin."

Kocaman sikine bakmadan duramıyorum, piercing dikkatimi çekiyor. Tanrım, çok güzel görünüyor.

Bana doğru yaklaşıyor ve içimden heyecan geçiyor.

Narin dantel geceliğimin önünü tutarak tek bir hareketle yırttı.

Dudaklarını yalıyor, bakışlarımız buluşana kadar gözleri vücudumda geziniyor.

İçgüdüsel olarak, I sarınbenim kollar etrafında
benim elini benimkinin üzerine koydu.

"Sen bana tapınmak için yaratıldın bebeğim. Sana göstereyim mi?"

Belki de buna ihtiyacım vardır? Yarışan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Tamam."

Her iki omzumdan tutarak beni yatağın karşısındaki boy aynasının önüne götürüyor. Arkamda durup çenesini omzuma yaslarken ona odaklanıyorum.

"Bana bakma. Kendine bak."

Parmak uçlarını iki kolumda hafifçe gezdirip yırtık elbiseyi bedenimden kaydırırken ürperiyorum.

Bir an için gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bu kadar açıkta olmak neredeyse acı verici.

"Aç onları, pchelka." Sesi sert ama yumuşak.

Dediğini yapıyorum ve yansımda onunla göz göze geliyorum. Gözleri arzuyla parlarken yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Hepsi benim için. Karnımda kelekler uçuşuyor ve dikkatimi kusurlarıma odaklanmaktan alıkoyuyor.

Saklamak için kollarımı karnıma sarma içgüdümü görmezden geliyorum. Bunu yapabilirim.

"Ne kadar iyi bir kız." Uzun saçlarımı omzumun üzerinden fırçalıyor.

"İzlemeni istiyorum. Her bir santimine ne kadar hayran olduğumu görmeni istiyorum. Nefret ettiğin yerlerini bile neden sevdiğimi sana göstereceğim, her seferinde bir öpücük."

Sözleri içime işlerken gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarına süzüldüğünü hissedebiliyorum. Çenemi göğsüme indirdiğimde, nazikçe yukarı kaldırıyor ve bakışlarımı yukarı doğru yönlendiriyor.

"Sen yeterlisin. Sen bundan daha fazlasısın. Çok daha fazlası. Sen her şeysin."

İşaret parmağını dudaklarımda gezdirirken dokunuşu nazik ve karıncalanma hissi bırakıyor.

"Dudaklarının benimkilere karşı verdiği hissi seviyorum. Çok yumuşak ve dolgun."

Parmakları saçlarımda geziniyor, başımı omzuna yaslamak için geri çekerken omurgamdan aşağı kıvılcımlar gönderiyor.

"Gülüştün ve küçük sevimli burnun. Konsantre olurken dudağını ısırman, mavi gözlerinin benimkileri delip geçmesi. İçimi görüyorsun, hep gördün."

"Seni burada öpmeyi seviyorum." Boynumdan aşağıya doğru yalıyor. "Ve ellerimin boğazına dolanmış hissini gerçekten seviyorum."

Kalçalarını birbirine kenetlerken, ondan ince bir kıkırdama duyabiliyorum.

Aynaya bakıyorum ve boynuma doğru yavaşça yayılan kızarıklık fark ediyorum. Meme uçlarım hazır olda bekliyor. Gözlerimde ona karşı bir açlık var.

Sağ koluma kondurduğu her öpücük, tüm bedenime yayılan bir kıvılcımı ateşliyor.

"Kollarını bana doladığında hissettiklerini seviyorum. Evim gibi."

Şefkatli bir hareketle dudaklarını her bir parmağına bastırıyor, başparmağını en sona saklıyor.

"Bazı günler yeterli olmadığınızı hissetmek normaldir. Herkesin kötü günleri olur. Ama bana söylemeni istiyorum. Bana söyleyeceğine söz ver ki ben de sana zaman ayırıp, gerekirse dizlerimin üzerinde, neden yanıldığını kanıtlayabileyim. Neden değerli olduğunu. İhtiyacın olan buysa sana her gün ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatacağım."

Ona küçük bir baş selamı verdim. Konuşursam ağlayabilirim. Sadece bu adama olan hayranlığımdan.

Sonra göğüslerimi avuçladı ve sıktı.

"Ve bunlar. Siktir. Bunlar mükemmel. Ellerime bak. Sıkamak, kızdırmak için yeterli."

Dikleşmiş meme uçlarımı parmağı ve başparmağı arasında yuvarlıyor. "Bak, dokunuşuma ne kadar duyarlısın."

Kalçalarını itiyor, sert aleti kıcıma giriyor ve içimden küçük bir inilti çıkıyor.

"Ne kadar sert olduğumu hisset. Bu sadece sana bakarak oluyor. Seninle olduğum ya da seni düşündüğüm her saniye bununla savaşmak zorundayım. Bu yüzden günün her dakikasında sikimdeki kanı yönlendiriyorum."

Ben kalçalarımı sallarken yüzünde muzip bir sırıtma beliriyor.

"Sadece beni düşünerek bile seni ısılatıyor muyum?" Boynumu ısırıyor.

"Evet. Her zaman. Dikkat dağıtıcı."

Elleri yanlarımda gezindiğinde derin bir nefes veriyorum.

"Bak." Aynaya doğru başını sallıyor.

"Hepinizi seviyorum. Hepsini seviyorum. Kusurlarınızı görmüyorum çünkü bana göre hiç kusurunuz yok. Hiç olmadı. Sen her zaman benim mükemmel kızım oldun."

İşte bu kadar. Tutamıyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Ve başarısız oldum. Yanaklarımdan aşağı yuvarlandıklarını görüyorum.

"Ve biliyor musunuz? Bunu sana hatırlatmalıyım. Seni seviyorum. Kendini özel hissetmeni istiyorum, sanki gezegendeki en güzel kadınmışsın gibi."

"Seni seviyorum Alexei," diye fısıldıyorum aynadan gözlerinin içine bakarak.

Çenemi kavırıyor, başımı yana yatırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Dili yanağımda kayıyor, gözyaşlarımın tuzlu izlerini nazikçe topluyor.

"Tüm korkularını öpüp yok edeceğim." Eli yavaşça amımı okşuyor. "Ve tüm kötü düşüncelerini sikip atacağım." Sırıttıyor.

"Ve bu benim. Hepsi benim. İçine girdiğimde ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun? Sana daha önce de söyledim, asla ayrılmak istemiyorum. Başka ne var biliyor musun? Oturup seni günlerce yiyebilirim. Günlerce, pchelka. Seni yüzüme oturtup tekrar tekrar boşalmanı sağlayabilirim."

Parmaklarını i ç i m e sokarken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.

"Oh, bu ses hoşuna gitti mi? Benim için ne kadar ıslak olduğunu duydun mu?"

Daha derine itiyor ve tek duyabildiğim bu.

Gözlerinde yaramaz bir parıltıyla elini çekip ön kolunu boynuma doluyor ve onları emerek temizliyor.

"Mmm. Çok güzel. Ellerini aynanın üzerine koy ve eğil," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Beni dokunuşunun güven verici varlığından yoksun bırakarak geri çekilirken bir boşluk ve özlem duygusu hissediyorum.

Ama dediğini yapıyorum, avuçlarım soğuk aynayla buluştuğunda içimden adrenalin akıyor. Dizlerinin üzerine çökerken arkamdan bir gümbürtü geliyor.

"Kuralları unutmayın. Gözler senin üzerinde. Benim için geldiğinde ne kadar güzel olduğunu gör."

Güçlü kavrayışı kalçalarımı sıkıyor ve omurgamdan

aşağı bir ürperti gönderiyor. Yavaş, kasıtlı bir yalamayla

Zevk dalgası vücudumdan geçerek nefes nefese kalmama ve öne doğru tökezlememe neden oluyor.

Sıkı kavrayışıyla beni zahmetsizce pozisyonuma geri çekiyor ve orada tutuyor.

"Tadın çok güzel. Yüzüme sür." Vay anasını.

Her yalayışında vücudum titriyor ve kalçalarımı yuvarlıyorum. Yemin ederim dili klitorisimle her buluştuğunda neredeyse boşalıyordum.

"A-Alexei. Yaklaştım."

"Kendine dikkat etsen iyi olur." Dili içime dalmadan ve ben çığlık atmadan önce cevapladığı tek şey bu.

Yansımamı inceliyorum ve etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor.

Bu kızarmış, gözleri parlayan kız bana bakıyor. Hayallerimin erkeği yüzünü amıma gömmüş, içimden mümkün olduğunu bilmediğim sesler çıkarıyor.

Her santimime aşkını ilan eden bir adam. Beni değerli hissettiriyor. Sevildiğimi. Ve güvende.

Hatta kendime güveniyorum. Tüm hayatım boyunca ilk defa kendimi bırakmak ve özgür olmak istiyorum.

Onun için.

BÖLÜM 85

ALEXEI

Şarkı- DIAMONDS, MIKOLAS

ÇIĞLIKLARI ODAYI DOLDURUYOR.

Tekrar yapmasını planladığım tek şey, zevk için yaptıkları.

Yüzüme çok sert boşalırken, vücudu aynaya karşı titrerken tüm salgısını yalıyorum.

Her anını izlemiş olsa iyi olur. Keşke onun görüş açısına sahip olsaydım.

Gerçi yüzünü amına sokmak da iyi bir ikinci seçenek.

Son bir kez yaladıktan sonra nefesini toparlamak için başını aynaya yaslıyor.

Şimdi benim şansım.

Arkama yaslanmadan önce kıcının yanağını sertçe ısıırıyorum ve arkamda bıraktığım diş izlerine bakıp sırtıyorum.

"Alexei," diye sızlanıyor nefes nefese.

Onun orgazm sonrası dikkati dağılmışken, olabildiğince sessiz bir şekilde sola doğru sürünüyorum ve üst çekmeceyi açarak küçük pembe kutuyu alıyorum.

Bunu Rus hapishanesine gitmeden önce aldım ve buraya teslim ettirdim.

Bunu kulübede yapacağımı hep biliyordum. Kendini güvende ve emniyette hissettiği yerde.

Bu inzivanın artık koşmakla ilgili olmasını istemiyorum. Sığınağımız olmasını istiyorum.

Sevgi dolu bir yer.

Dünyanın sessiz olduğu ve sadece birbirimizin tadını çıkarabildiğimiz bir yer.

Bizim yerimiz.

Ona sonsuza dek söz verdim ve bu ona tüm dünyayı verebileceğimi gösterme yolum.

Ergenlik çağındayken, arkadaşlarıyla hayallerindeki erkeklerden ve düğünlerden bahsederken gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyorum.

O zamanlar bile onun başka bir adamla evleneceği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Ona hak ettiği sonsuz mutluluğu verecek tek erkek benim.

Yarın onunla evleneceğim.

Bu kadın için yapamayacağım tek bir şey bile yok.

Arkasına geçip kışının o muhteşem görüntüsünü izlerken aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Tek dizimin üzerine çökerek kutuyu avucumun içinde tutuyorum.

"Pchelka. Arkanı dön."

Durup dururken midem gerginleşiyor. Başımı sallıyorum ve tüm şüphelerimi yutuyorum.

Bana dönüyor, yerde yatan bana bakıyor. Yüzünün şaşkınlıktan heyecana geçişini izliyorum. Elleri ağzının üzerinde uçuşuyor ve nefesi kesiliyor.

"Alexei," diye fişkırıyor.

"Lara." Sırıtarak cevap veriyorum.

Elimi uzattığımda narin elini elime koyuyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum.

Elimde olsa onu ikinci bir deri gibi giyerdim. O kadar takıntılıyım. Onu asla gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

"Sadece tek bir doğru cevabı olan çok önemli bir sorum var."

Tasarladığım şaheseri ortaya çıkarmak için kutuyu açtım. Kare kesimli bir elmas, ellerindeki en büyük elmas, etrafı küçük pembe taşlarla çevrili. Gümüş bir bant üzerine yerleştirilmiş, çünkü tüm mücevherleri bu renkte. Görünüşe göre ten rengine en çok bu uyuyormuş. Bana söylediği her şeyi hatırlıyorum.

Çok güzel yapmak istedim, tıpkı onun gibi.

Böylece her gün ona bakıyor ve gülümsüyor.

"Evet, Alexei."

O kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor.

"Bir dakika. Doğru düzgün sorayım. Sen, Lara Volkov. Karım olarak beni memnun etmek mi?" Bir kahkaha patlattı. "Ne?"

"Sanırım 'bana bu zevki tattır'

demek?" Omuz silkiyorum.

"Ne zaman istersen beni memnun edebilirsin."

Dudağını ısıırıyor ve üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Benimle evlenir misin, Pchelka? Lütfen?"

Tam dramatik etki için kirpiklerimi ona doğru savuruyorum.

"Evet, sladkiy. Yüz milyon kere evet. Sonsuz evet."

Kalbim neredeyse patlayacaktı. Ayağa fırlayarak kollarımı sıkıca ona doluyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırırken ellerim boynunu okşuyor ve nişanlımla geçirdiğim anın tadını çıkarıyorum.

Nefesimiz kesilene kadar onu öpüyorum, sonra yüzüğü titreyen parmağına g e ç i r i y o r u m .

"Bu çok güzel, Alexei. İyi bir gözün var. Benim için mükemmel."

Onu belinden çekiştiriyorum.

"Ben Lara konusunda uzmanım. Yirmi yıldır çalışıyorum, hatırladın mı? Belki bir sertifika alabilirim."

Eli göğsüme dokunduğunda, sıcaklığının tenime sızdığını hissedebiliyorum.

"Evlilik cüzdanı mı? Muhtemelen en iyisi bu."

Kaburgalarım bastırıldığında gözlerim şaşkınlıkla açılıyor,

"Kızım kontrolü geri almak mı istiyor? Hmm?"

I İnme benim horoz olarak o saunters
doğru Ben, Yani Kalçalarımı açtım.

"Misafirim ol. Elinden geleni yap." Ona göz kırpıyorum. Eğlenceli olacak.

Şımarık bir Lara favorilerimden biridir. Onun güçlü hissetmesini istiyorum.

Ona karşı zayıfım, hep öyleydim.

BÖLÜM 86

LARA

Şarkı- Body Loud, SWIM, Limi.

Heyecandan başım dönüyor ve o kadar heyecanlıyım ki patlayabilirim.

Kontrolün bende olmasını mı istiyor?

Nereden başlasam ki?

Kalçalarının arasına girdiğimde, elini çekip yerine kendi elimi koyduğumda gözleri kararıyor. Görmesi için bilerek yeni parlayan sol elimi kullanıyorum.

"Vay be, güzel görünüyor."

Kendimi var olan en seksi kadın gibi hissetmemi sağladı, ben de bunu benimsiyorum.

Onunla olmak istediğim kişi olabilmem için bana güvenli bir alan yarattı.

Ve doğru Şimdi.İ istiyorum onu muhtaç,
Çaresiz, ve benim için yalvarıyor.

Hmm.

Çekmeceme yönelip bir kemer çıkardım.

"Ellerini başının üstüne koy, sladkiy."

Dudağını ısırdığı anda yüzünde sinsi bir gülümseme oluşuyor. Tanrım, çok ateşli.

Ben şanslıyım.

Dediğimi yapıyor ve gerilirken kollarındaki damarlara hayran kalıyorum. Vücuduna tırmanırken, kasıtlı olarak amımın sikine sürtünmesine izin veriyorum ve o inliyor.

"Biraz daha ister misin?" Bileklerini altın kemerimle birbirine bağlarken kulağına fısıldıyorum.

"İstediğimi biliyorsun."

"Hmm." Parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum. Karnının üzerine otururken aklıma bir fikir geliyor. "Dizlerini benim için kaldır."

Başını eğip bana şüpheyile bakıyor ama dediğimi yapıyor. Sırtımı onun kalçalarına yaslıyorum.

"Şimdi yeterince iyi görebiliyor musun?" Bacaklarımı göğsünün iki yanına açtığımda başını öne eğiyor.

"Tabii ki. Yaklaş, yememe izin ver."

Başımı salladım ve dudak büktüm.

"Hayır. Kontrol bende, hatırladın mı? Seni kızdırmak istiyorum. Sana binmem için bana yalvarmanı istiyorum. Seni o kadar çaresiz bırakacağım ki, içine girdiğin anda içime boşalacaksın. Benim için vahşileşene kadar durmayacağım."

Göğüslerimi iki elimle kavriyorum ve o kısıtlamasını çekiştirirken dilimi alt dudağımda gezdiriyorum.

"Anlaşıldı mı?"

Dudaklarını büzüp başını sallıyor ve bileklerindeki kemerle oynuyor.

Ellerimi önümden aşağı doğru indirirken, iki parmağım klitorisimin etrafında dönerken o da bir inilti çıkarıyor.

"Lütfen oturüzerinde benim yüz, bebeğim," o yalvarıyor, ama henüz yeterince umutsuz değil.

Başımı sallıyorum. "Daha iyi yalvar."

"Siktir," diye tıslıyor bacaklarımı daha da açıp iki parmağımı içeri kaydırduğımda.

Öne doğru eğilip dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Ağzını açıyor ama dudaklarını içeri kaydırmıyorum. Onun yerine arkama yaslanıp manzaranın tadını çıkarmasına izin veriyorum.

"Tam bir baş belasısın, pchelka." Sırıtarak başını yastığa geri bırakıyor.

Yeterince iyi değil. Daha muhtaç olmalı.

Bu yüzden kendimi ters çeviriyorum, bacaklarımı başının iki yanına dikkatlice yerleştiriyorum, amım bakabileceği ama tadamayacağı kadar uzakta.

Şaftına kadar yalıyorum. Bakışlarımı yukarı çevirdiğimde aynada kendimi yakalıyorum.

Lanet olsun, bu çok ateşli.

Onu boğazımdan olabildiğince aşağı çekerken izliyorum. Arkamdan homurdandığını ve inlediğini duyabiliyorum.

"Senin içinde olmalıyım, Lara."

"Hmm, mmm," diye inliyorum horozunun etrafında.

"Lütfen bebeğim, yalvarıyorum. Her şeyi yaparım. İçine boşalmama izin ver. Boğazından aşağı boşalmak istemiyorum. Seni doldurmak ve dışarı taşmasını izlemek istiyorum. Sonra parmaklarımla içine geri sokmak istiyorum. Lütfen. Lara."

İşte orada. Sözleri çaresizlikle dolu.

Kalçalarını geri çekerek, tadına bakmasına izin veriyorum. O da tattı.

"Siktir. Çok ıslaksın. Çok lezzetlisin. Daha içine giremeyecek miyim?"

Hâlâ ağızımdayken başımı sallıyorum. Kendimi yukarı iterek arkamı dönüyorum.

Kızarmıştı ve vahşi görünüyordu. Kendimi geri itmeden önce dudaklarımı onunkilerin üzerine çarpıyorum ve aletini hizalıyorum.

"Kahretsin," diye bağıriyorum.

Hâlâ bağlı olan kollarını başımızın üzerine kaldırıyor ve kışımı tutuyor.

"Ellerimi senden uzak tutamıyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ben böyle iyiyim. Şimdi sik beni."

Hızlı bir hareketle kalçalarını yukarı kaldırdı ve çok derine vurdu. Kemer yere çarpıyor ve boğazımı tutarak beni sırtüstü çeviriyor.

"Senin için deli olmamı mı istiyorsun?"

Sıkıca kavradığı kollarım başımın üzerinde açılıyor.
"Çok. Lanet. Mükemmel," diye homurdanıyor her itiş
arasında.

Boşta kalan eliyle arkamdaki yatak başlığını tutuyor ve
onu kullanarak içimde daha derinlere dalıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırdım.

Ayak parmaklarımın kıvrılma hissi ve kulaklarımdaki
çınlama beni bunaltıyor.

"Benim için gel." Sözleri dünyamı yıkıyor, içime
dökülürken ismim dudaklarında bir ilahiye dönüşüyor. Bir
öpücükle tüm nefesimi alıyor.

Hissedebildiğim tek şey o. Her duyum ona ait. Ve bu
mükemmel.

Biz birbirimizin eksik parçalarıyız.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Boynuma sokuldu.

BÖLÜM 87

ALEXEI

Güneş, kamara yatak odamızın penceresinden içeri giriyor. Lara çarşafların arasına dolanmış, başını göğsüme yaslamış.

"Günaydın, Pchelka."

Nikolai'dan bir mesaj aldım, bana ihtiyaçları varmış. Ivan'ın adamları kumarhanelerin etrafını kokluyor gibi.

Ve Mikhail onları korkutup kaçırmak için orada değil. Gittiğini bilmelerine izin veremeyiz. "Günaydın, Alexei. Erken kalkmışsın." "Hmm, seni uyurken izlemeyi seviyorum."

Belki de bir gün Ben yaparım. söyle onu nasıl birçok zamanlar I onu izledim.

"Yalanlar. Aklında bir şey var, dökül."

Tırnakları boğazımı tırmalamaya başlıyor ve ben inliyorum. "İz bırakırsan oraya da dövme yaptırırım," diyorum.

Şaka yapıyorum ama ciddiylim.

Bir esnemeyi bastırıyor.

"Lütfen yap, arkada yaptırdıkların çok seksi.

İşaretli ve benim. Ama konuyu saptırmayı bırak, konuş benimle." Beni ne kadar iyi okuduğunu görünce sırtımdan edemiyorum. "Peki. Beni yakaladın. Nikolai'nin bana ihtiyacı var. Yani bize."

Sarı saçlarını yüzüne savurarak kendini yukarı itiyor.

"O zaman gidiyoruz. Aile önemlidir. Özellikle de şimdi. Artı, haberlerimiz var." Elini kaldırıyor ve parmaklarını yüzünün önünde oynatıyor.

"Öyle. Ben de düşünüyordum..." Sözümlü kesiyorum. "Oh, Tanrım. Ne?"

K ı ç ı n ı tokatlıyorum ve örtüyü geri çekip çıplak vücudunu ortaya çıkarıyorum.

Çok güzel. Ve dikkat dağıtıcı.

Ellerini başının üzerinde sabitleyerek dönüyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum.

"Düşünüyordum da, sana aldığım eve taşınırız ve burayı birlikte dekore ederiz?"

Bacaklarını kıcıma doluyor ve beni içine itiyor.

"Anlaştık. Hadi yapalım şunu. Bir sinema odası yapalım mı?"

"Kalbin ne isterse, bebeğim. Dünya senin."

BÖLÜM 88

LARA

Şarkı- Aldırmazdım, O Biziz

Gelinliğimin önünü düzeltiyorum. Dizlerimin üzerine oturan ve biraz kabaran bir elbise seçtim ama beni tüm doğru yerlerden sarıyor. Hatta elmas bir bel bandı bile eklettim. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez aynadaki yansımamı bakıp gülümsedim. Gördüğüm şey hoşuma gitti.

Ve Alexei bunun için çıldıracak. Daha sonra onu koparması için sabırsızlanıyorum.

Sadece küçük bir düğün istedik, özellikle de Mikhail gitmişken.

Sikeyim.

Bugün ağlamak istemedim. Ağabeyimi özledim. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bildiğim kadarıyla ölmüş bile olabilir. Hayatlarından birini daha kullanmış olabileceği umuduna tutunuyorum.

Ama biliyorum ki, insan kendini yakalamadan önce ancak bu kadar uzun süre pervasızca yaşayabilir.

İçimden bir ses hala hayatta olduğunu söylüyor.

Nikolai, Alexei ve Enzo'nun o bize dönene kadar rahat etmeyeceklerini biliyorum.

Kapının çalınması dikkatimi küçük spiralimden uzaklaştırdı.

Açtığımda kocaman bir leylak ve beyaz çiçek buketi, bir tabak çilek ve üzerinde karalamalar olan küçük beyaz bir zarfla karşılaştım.

Alexei.

Gözyaşlarımı tutarak tepsiyi ve çiçekleri masanın üzerine koydum ve mektubu yırtarak açtım.

Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.

Ne olursa olsun, sen benim diğer yarımısın.

Evrendeki en güçlü, en bilge ve en güzel kadın.

Pchelka'sı olmadan Alexei olmaz.

Hayatımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum.

*Seninle gurur **duyuyorum** ve seni anlatamayacağım kadar çok seviyorum.*

*Ama **ben** seni / ya da bugün olduğun, şimdiye kadar olduğun ve olacağın her şeyi seviyorum.*

Senin versiyonun ne olursa olsun, sonsuza dek Lara.

Eminim şu an çok güzel görünüyorsundur.

Şimdi iyi bir kız ol ve gelip erkeğinle evlen.

*Bunu yeterince bekledim.
Yirmi yıl önce sana söz verdiğim gibi bu
çılgın işi birlikte yapalım.
Sladkiy'ni sevdim.*

Lanet olsun Alexei. Hıçkıldım ve gözyaşlarımı sildim. Herkesin bu gezegene diğer yarısını aramak için geldiğini söylerler. Hayatlarının tek aşkını. Kendimi bildim bileli benimki hayatımda olduğu için şanslıyım.

Her dönüm noktasında yanımda o vardı.

İyi, kötü ve korkunç anlarda elimi tuttu.

Benimle birlikte ağladı, bana sarıldı ve acımı unutana kadar beni güldürdü.

Beni gülümserken görmeyi hayatının amacı haline getirdi.

Kendimden nefret ettiğim zamanlarda bile, o adam beni kafamın içinden çekip çıkardı.

Kimsenin benimle konuşmasını istemediğim günlerde, beni hala sevdiğini bilmemi sağladı.

Buna layık olduğumu.

Bana işe yaramaz ve çirkin olduğumu söyleyen seslerden daha yüksek sesle konuştu.

Kendi güzelliğimi hiçbir zaman tam olarak göremeyebilirim ama bana bakarken onun gözlerinde bunu her zaman görebileceğim.

Biz gerçekten hayatı hep birlikte yaşadık.

Mektubu yastığının üzerine koyarken kapı bir kez daha çalınıyor.

"İçeri gel!"

Nikolai boşluğu dolduruyor. Tanrım, takım elbisesinin içinde çok rahatsız görünüyor.

"Zeki görünüyorsun, kardeşim."

Alay ediyorum. "Ve sen de harika görünüyorsun, küçük kardeşim."

Kirli sakalını kaşıyarak çiçeklere ve çileklere bakıyor.

"Yemek yedin mi?"

Başımı salladım.

"Sofia ve Mila ile kahvaltı yaptım. Tam olarak yulaf ezmesi."

Bazen yediklerimi kontrol ettikleri için kendimi çocuk gibi hissediyorum ama terapiye başladıktan sonra anlıyorum ki bunu önemsedikleri için yapıyorlar.

Onları korkuttum. Ve kendimi.

Ölmeyi hiç istemedim. Onları bırakmak istemiyorum, yapamam.

Ailem ve Alexei benim her şeyim. Sadece kontrolümü kaybettim.

Yeme alışkanlıklarım, beni yavaş yavaş öldürüyor olsa bile, sarmal olmadığımı hissettiren tek şeydi.

Ama bu hayatımın geri kalanında idare etmek zorunda kalacağım bir şey. Burada sihirli bir çözüm yok.

Her seferinde bir adım atıyoruz. "İyi misin?"

Nikolai'ye bakıyorum ve kollarına atılıyorum. Biz sevimli bir aile değiliz ama o beni güvende hissettiriyor.

"Bugün, aşağıda seni çok mutlu eden o çılgın adamla evleniyorsun. İyileşiyorsun, Mikhail'i arıyoruz. Hepimiz senin arkadayız. Hep arkadaydık ve hep arkanda olacağız. Beni duyuyor musun?"

Onu daha sıkı sarıyorum. "Mikhail'i özledim."

"Bu ikimiz yapar. Onu tanıyorsun, neyin peşinde olursa olsun, güvende olacak. Onun acımasız kışına güvenin."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Onu en kötü halinde gördüm. Çok korkutucu biri. Ama altın gibi bir kalbi var.

"Şu lanet flamingolar ortalığı kasıp kavurmadan ve hepimizi kapı dışarı etmeden gitsek iyi olacak."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ev eğitimi almamışlar. Ama Alexei'yi dinliyorlar."

Kıkırdıyor. "Sanırım bozuk İngilizceyi anlıyorlar."

"Anlıyor olmalılar."

BÖLÜM 89

ALEXEI

"Flamingolarınızı giydirip düğünüze getirdiğinize İNANAMIYORUM. Burası bize ait olduğu için şanslısın."

Sheila'nın başının üst kısmını okşuyorum ve o da pazuma yaslanıyor.

"Beni ve Lara'yı seviyorlar. Onlar bizim bebeklerimiz, onları evde bırakamazdım."

Jax, Bruce'un yanından temkinli bir adım atıyor.

"Yemin ederim o şey bana tısladı." Başının arkasını kaşıyarak kuşa bakıyor.

Omuz silkiyorum.

"Belki de onu Enzo'nun kulüplerinden b i r i n d e güvenlik olması için eğitiyorumdur."

Enzo gözlerini deviriyor.

"Neden olmasın. Eğer Jax'i korkutabiliyorsa, bir şeyleri doğru yapıyor demektir."

"Hey! Ben değil Korktum. Korkuyorum. sadece değil Tabii ki hakkında niyetleri."

Nikolai kahkahayı basıyor ve karnını okşarken penguen gibi paytak paytak yürüyen Mila'ya göz kırpmıyor.

"Silahını alabilir miyim, tuvalete gitmem lazım." Eğilip yanağından öpen kocasına tatlı tatlı gülümsüyor.

Bugün ekstra güvenlik önlemleri aldık, küçük bir düğün olmasına rağmen Ivan'a güvenmiyoruz. Özellikle de Mikhail'in kaybolduğu duyulursa.

Onun öldüğünü söylemeyi reddediyoruz.

Bunu kabul etmeyeceğiz.

Silahı ona verdikten sonra dikkatini bana çeviriyor.

"O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Alexei, evli. Kız kardeşimle."

"Sanki hepimiz bunun olacağını tahmin etmemişiz gibi," diye şaka yapıyor Jax ve Nikolai kaşlarını kaldırıyor.

Enzo omuz silkiyor.

"Bu doğru. Dışarıdan belli oluyordu. Hepimiz sadece eşeğin farkına varmasının ne kadar süreceğini görmeyi bekliyorduk."

"Gerçekten mi? Özel günümde bile ben eşeim."

Bruce öne çıkar ve Enzo kuşu işaret eder.

"O şey beni ısırmaaya çalışırsa, onu vururum. Beni test etme." Aralarında durup Bruce'un gagasına vuruyorum.

"Sen Bruce'umu vur, ben de karşılığını vereyim."

Enzo'ya en çılgın gülümsememi veriyorum.

"Şimdi, Şimdi, Oyna Güzel. Sen ihtiyaç Bana." Enzo kendini beğenmiş bir şekilde cevap verir.

O haklı.

Bruce'u Sheila'ya geri götürürken papyonunu yeniden ayarlıyorum ve başını onunkinin üzerine koyuyor.

"Awww, bak." Elena oturduğu yerden kuşları işaret ediyor. Evet, çok sevimliler.

Rahip arkamızdan boğazını temizliyor ve kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hepimiz yerimize oturabilirsek, tören başlamak üzere."

Pembe çiçek kemerinin altında durmak için sürünüyorum ve yakamı çekiştiriyorum.

Hay sikeyim. Burası çok sıcak.

Ön sıradaki Jax'e dönüyorum.

"Bir pencere falan açabilir miyiz, yanıyorum."

Gülüyor ve başını sallıyor.

"Daha önce hiç gergin olmadın mı?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

Ana kapılar açılıyor ve yemin ederim zaman duruyor.
Gözleri anında bana kilitleniyor ve gülümsüyor.

Bütün odayı aydınlatıyor. Her zaman olduğu gibi.

Hayatımı aydınlatıyor, ruhuma hayat üflüyor. Sağ elindeki pembe gül demetine tutunarak bana bir öpücük gönderdiğinde, onu yakalamış gibi yapıyorum.

Sanki attığı her adımda zaman ağır çekimde ilerliyor.

Şu anda karım olmasını istiyorum.

Kendimi koridordan aşağı atıyorum ve onu kollarıma alıyorum, yakınımda tutuyorum ve oraya geri dönüyorum.

"Cidden, Alexei. Altmış saniye ve sen bekleyemedin mi?" diyor eğlenceli bir sırıtışla.

Eğildim ve yanağından
öptüm. "Hayır. Artık
sonsuza dek istiyorum."

BÖLÜM 90

LARA

Şarkı- Lolipop, Çerçeveleme Henley

Asansör kapıları kapanır kapanmaz, bana doğru bastırmaya başladı bile. Bizi Mikhail'den ödünç aldığım çatı katına götürecek düğmeye basmayı başarıyorum.

Vegas'ın en iyi manzarasına sahip, tabandan tavana pencereler. Bayılana kadar o cama ve korkuluklara yaslanmayı planlıyorum.

Ne de olsa bu bizim düğün gecemiz.

Ateşli öpüşmeler arasında, bir noktada asansör çalışıyor.

Alexei eğilip beni nazikçe kucaklayıp güçlü kucığına alırken ciğerlerimdeki hava hızla boşalıyor.

"Bunu filmlerde yaptıklarını görmüştüm." Göz kırpıyor, odamıza giriyor.

Ben hala kollarının arasındayken, kendinden emin adımlarla yemek masasına doğru ilerliyor ve onun için hazırladığım sürprizi gördüğümde heyecanım artıyor.

"Vay canına." Ağzı bir karış açık, yemek masasına bakıyor.

Gizlice baktım.

Odanın ortasındaki sekiz ayaklı cam yemek masasının tamamı şekerle kaplanmış. O kadar çok var ki masayı bile göremiyorsunuz.

Her tür, her lezzet. Hepsi orada.

"Mutlu musun?"

Bir bana bakıyor, bir de tatlılara. "Hayatımın en mutlu günü." Bir öpücük konduruyor ve bir şekilde bana daha sıkı sarılıyor. "Beni yere bırakabilirsin, biliyorsun değil mi?" Alay ediyorum.

İnançsızlıkla başını sallıyor, sonra şeker kaplı sakızlardan birini kapmak için öne eğiliyor.

Dudaklarının arasına alıp emiyor, sonra da önüme uzatıyor.

"Tatmak ister misin?" Dudaklarını yalıyor.

Ağzımı açarak onu yerleştiriyor ve tat alma tomurcuklarımda çilek patlamasına neden oluyor.

"Mmm. Güzel."

"Başka neyin tadı güzel biliyor musun?" diye soruyor, şekeri geriye doğru fırçalayarak bir yığın oluşturuyor ve benim oturmam için yer açıyor.

"Oh, hiçbir fikrim yok." Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum.

Öne doğru bir adım atarak bacaklarımı açıyor ve ortama rahatça yerleşiyor.

"Baştan çıkarıyorsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, çenemi işaret parmağı ve başparmağının arasına alıyor.

"Karımın amı çok tatlı." Alt dudağımı ısırıp beni inletiyor.

Arkama yaslandığımda bir avuç ödül maması alıp aramızda tutuyorum.

"Bunlardan daha mı iyi?"

"Sana dünyadaki her şeyden daha fazla bağımlıyım. Şeker de dahil." Onları avuçlarımdan alıp masanın üzerine fırlatıyor.

Elleri kalçalarımdan yukarı kayıyor ve çene çizgimden kulağımın kıvrımına kadar nazikçe yalamaya başlıyor.

"Benim için iyi bir kız ol ve arkana yaslan."

Omzumun üzerinden etrafa saçılmış şekerlere bir göz attım.

"Yap şunu." Kaşlarını kaldırarak emrediyor. Daha baskın tarafına geçtiği zamanki derin sesine bayılıyorum.

Sözlerimi tutarak isteklerine itaat ediyorum ve o da bacaklarımı masaya doğru açıyor.

Parmağını külotumun kenarında gezdirirken nefesim kesiliyor.

"Ne mükemmel bir eş, kocası için kasıksız beyaz dantel. Düğün gününde yenmek mi istiyorsun? Hmm?"

"Dışarıda mı yedin? Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Beni sakinle boğ. Beni şu cama doğru bastır ve raylara oturt. Saçımı çek. Ağzıma tükür. Elin boğazımı sıktığında nasıl nefes alacağımı unutmak istiyorum. Ciddiymişsin gibi sik beni. Senin pis küçük fahişenmişim gibi sik beni."

Çenesinin düştüğünü görünce hemen doğruluyorum ve kapatmak için çenesine hafifçe dokunuyorum.

"Ve belki de iyi bir önlem için bana güzel ve sert bir şaplak at. Karını işaretle. Mağara adamım ol ve üzerimde hak iddia et."

Bana bakıyor, birkaç kez göz kırpıyor, bir yandan da başparmağını dudağında gezdiriyor. Hızla boğazımı tutarken yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor.

"Dizlerinin üzerine çök, pchelka."

Beni masadan çekerek önüne yığılmama neden oluyor. İnanılmaz yakışıklı kocama bakıyorum.

Kemerini çözüp pantolonunun çemberlerinden geçirirken bakışlarım ona sabitleniyor, derinin avucuna çarparken çıkardığı ses odada yankılanıyor.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Sikeyim. Bunu üzerimde istiyorum. "Bu senin gözlerini aydınlattı.

Olmak istiyorsun

şaplak mı?" Alt dudağımı geri çekip pantolonunu ve boxerını aşağı itiyor.

"Devam et o zaman bebeğim. O arsız ağzınla beynimi uçur."

Aleti yüzümün önünde hazırolda duruyor. Onu ağzıma alırken, dilimle ucuna ve deliciliğine odaklanıyorum.

Elimi şaftının üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimi kaldırdığımda yüz ifadesinde bir parça eğlenceyle beni izlediğini görüyorum. Dudaklarından kırmızı bir lolipop sarkıyordu.

"Daha derine git. Sikimin ne kadarını alabiliyorsun?"

Şeker dişlerine çarpıyor ve onu etkilemek isteyerek boğazımı gevşetiyorum. Tabana doğru indikçe gözleri kararıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve o onları kayıtsızca siliyor. Boğazımın arkasına vurduğunda geriliyor ve öğürüyorum.

Ama ağzından çıkan inilti beni devam etmeye itiyor. Aletin üzerinde aşağı yukarı sallanırken tırnaklarımı kalın kalçalarına geçiriyorum.

Dokunuşumla gerilmeye başladığı anda parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni geri çekiyor. Aleti ağzımdan fırlıyor ve dudaklarımın kenarını kaydırıyorum.

"Boğazımdan aşağı inerken kendini durduramadığın kadar iyi mi?" Alay ediyorum.

Eğilerek beni nazikçe yukarı kaldırıyor, güçlü kolları sallanan bacaklarımı destekliyor.

Tek dizinin üzerine çöktüğünde bileğime yumuşak bir dokunuş dikkatimi çekiyor. Bileğimi onun kalçasına koyup bir elimi omzuna koyarak kendimi sabitliyorum, o da topuğumu çıkarıp işlemi diğer ayağımla tekrarlıyor.

Ayağa kalkmadan önce kalçamın iç kısmına bir öpücük konduruyor.

"Elbiseyi bırak. Güzelliğinin her santimini görmeme izin ver, pchelka."

Heyecandan titreyen parmaklarımla, öngörülemeyen kışının bir sonraki adımında ne yapacağını bilmemek beni her türlü kızdırıyor.

Talimatlarına uyarak yan taraftaki fermuarı açtım ve bıraktım. İşte tam da bu yüzden daha kısa bir elbise tercih ettim. Çıkarması daha kolay.

Ayaklarımın etrafında toplanıyor, beni ona karşı savunmasız ve açıkta bırakıyor.

Gözleri yoğun bir arzuyla bedenimi izliyor.

"Tut şunu." Elindeki lolipodu havaya doğru itiyor, ben de alıp ağzıma atıyorum.

Bu bana bir sırtış kazandırdı.

"Hmmm." Parmakları kıcımda geziniyor.

Belimden tutup beni omzuna doğru eğdiğinde bir çığlık attım, sonra ayağa kalktı.

Bir de baktım ki yemek masasının üstünde dört ayak üzerindeyim, etrafım şekerlerle çevrili ama ana yemek benim.

"Geri çekil, bebeğim. Ver şu kıcı bana."

Elimden geldiğince geri çekilerek sabırla onu bekliyorum.

"Sadece hissetmeni istiyorum. Bununla iyi misin, bebeğim?" Parmağını omurgamda gezdiriyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Sana güveniyorum."

"Aferin kızıma. Gözlerini kapat."

Dediğini yapıyorum ve pembe kravatı olduğunu düşündüğüm şeyi gözlerimin üzerine sabitlerken içimden bir beklenti dalgası geçiyor.

"Baş aşağı. Kıç yukarı. Sana çığlık attıracak şeyler yapmak üzereyim, tıpkı istediğin gibi."

Dış baldırıma bir tokat atıyor ve ben şaşkınlıkla öne doğru sıçırıyorum.

Parmağını amımda gezdirip beni açarken ağzımın içini ısıırıyorum. Sıcak nefesi hassas tenime çarpıyor. Dili temas ettiği anda çığlık atıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Yükselen duyularım sadece onun inlemelerinin seslerine ve bana karşı yalamalarının hislerine odaklanmış durumda.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Ona söylememe gerek yok. O haklıydı.

O beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor.

BÖLÜM 91

ALEXEI

Ellerimi kalçalarına dolayarak onu geri çekiyorum, böylece amcığı yüzümü boğuyor.

Ve her saniyesine bayılıyorum.

Şekerden daha tatlı.

Ona bağımlıyım. Sade ve basit. Ve artık sonsuza kadar benim.

Keşfetmek için benim. İtmek için. Korumak için. İşaretlemek için. Sevmek için.

El üstünde tutmak için.

Yemek masamızda yemek için.

Bacakları avuçlarımın arasında titrer titremez geri çekiliyorum ve göğsü kabarıyor.

"Sabırlı ol bebeğim. Senin için daha çok planım var."

O cevap vermeden önce iki parmağımı içine sokuyorum ve bir inlemeyle ödüllendiriliyorum.

Çıkardığımda sırılsıklam olmuşlardı, bu yüzden kıçını ayırdım ve arka girişine doğru takip ettim.

Sessizleşiyor ve bu beni gülümsetiyor. "Kıçını benim için kurtardın, ha?"

Bu sikimin seğirmesine neden oluyor. Onun kıçı benim, sadece benim.

"Evet."

Kendimi toparlamak için geri çekilip elimi çenemde gezdiriyorum.

Yanından bir kırmızı lolipop daha kapıyorum ve ambalajını soyuyorum.

Vişneli. Benim favorim.

Olabildiğince ıslattıktan sonra ağzımdan çıkarıp amının içinde gezdiriyorum.

Hmm. Merak ediyorum.

Şekeri yanaklarının arasında sürükleyerek, kışını daha yukarı kaldırmak için omuzlarını aşağı itiyorum. Arasını açarak lolipopun topunu büzülmüş deliğinin üzerinde döndürüyorum ve dilimle şeker arasında gidip gelerek eğiliyorum.

Geri çekerek, lolipopu kızdıracak kadar içeri itiyorum ama sonuna kadar değil ve döndürüyorum.

"Ohhh," diye bağılıyor, neredeyse şaşkınlıkla. Hoşuna gitti.

"Kirazını patlatan ben olmayabilirim ama az önce kışını kiraz gibi tatlandırıdım. Bahse girerim bunu sana daha önce kimse yapmamıştır," diyorum ona, emiciyi çekip yerine dilimi koyarak.

"Daha fazla," diyor nefes nefese.

Dikkatimi kışında tutarak, üç parmağımı damlayan amına sokuyorum.

"Daha iyi mi?"

Parmak boğumuna kadar geldikten sonra parmaklarımı kıvrarak onun deli olduğunu öğrendiğim noktaya vuruyorum.

Ve bir anda ellerim sırlıslıklam oldu. Bu çok eğlenceli. Ve çok ateşli. Başka ne deneyebilirim merak ediyorum.

Kızımı çevreleyen rengarenk diziyi tararken, patlayan şeker paketinin üzerinde duruyorum ve beynimde bir ampul anı gerçekleşiyor.

Bunu izlemesini istiyorum.

Masanın etrafından dolaşarak göz bağıcı dikkatlice çıkarıyorum. Birkaç kez göz kırptır ve kızarmış yanakları ve cam gibi gözleriyle bana bakıyor.

Elimde değil. Boynunun arkasını kavrıyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Dillerimiz birbirini keşfederken, onu ustalıkla sırt üstü yatırıyorum. Elimini karnına götürüp öpücüğü derinleştirirken, bacakları benim için açılıyor ve dudaklarına karşı sırtıyorum.

"Daha fazlası için çaresizsin, ha?"

Beni daha yakına çekerken parmakları saçlarıma dolanıyor ve ben de klitorisinin etrafında usulca dönüyorum.

"Sana çok ihtiyacım var."

"Güzel. Çünkü sana takıntılıyım." Son bir sert öpücükle geri çekiliyorum ve patlayan şekeri dişlerimle yırtıyorum.

Klitorisinden göbek deliğine kadar düz bir çizgi yaladığımda ağzı mükemmel bir 'o' şekli alıyor. Kalçalarını daha da geriye iterek pakete dokunuyorum ve küçük pembe kristallerin amının her yerine düşmesini izliyorum.

Başım bacaklarının arasındayken bakışlarımızı kilitliyoruz. Şimdiden patladığını duyabiliyorum.

"Aman Tanrım, bu gıdıklıyor!" Kalçalarını sallıyor ve ben de işe koyuluyorum, her bir parçayı yalayıp dilimde çözülmelerine izin veriyorum.

Yutmadan önce ağzımda çıtırdamalarına izin veriyorum ve üzerine eğilip boğazından tutarak başparmağımla dudaklarını aralıyorum.

Dilimdeki tüm şekeri ve tükürüğü toplayarak onun üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımı dudaklarına çarpmadan önce benimkinden onunkine tükürüyorum ve onu daha da yaklaştırıyorum.

Ağzımın içinde inliyor ve lanet olsun, o kadar sertleşiyorum ki neredeyse acı veriyor.

BÖLÜM 92

LARA

Ağzım titriyor ve amım da titriyor. Onu kendime çekmek için gömleğine tutunuyorum, böylece ağırlığı neredeyse beni eziyor. Bacaklarımı onun etrafına sararak kalçalarımı döndürüyorum.

"Sikeyim. Beni. Lütfen." Her kelimeyi umutsuzca söylüyorum.

Beni o kadar çok uçurumun kenarına getirdi ki artık dayanamıyorum.

Ondan bir hırıltı yükseliyor ve beni kaldırıp yüzümü cama bastırırken her şey bulanıklaşıyor. Ellerim içgüdüsel olarak başımın her iki yanına yayılıyor ve kendini sırtıma bastırıyor.

Pencerenin serinliği içimdeki öfkeli yangına karşı keskin bir rahatlama sağlıyor.

"Siktir. Seni seviyorum," diye fısıldıyor omzuma, bacaklarımı tekmeleyerek açıyor.

"Ben de seni seviyorum."

"Güzel." Kıcıma hafifçe vuruyor.

"Şimdi-" Elini boynuma doluyor ve başımı geriye çekiyor. "-Kocan seni kucaklayıp güzel yansımanı izlerken sen de o güzel manzaraya bakacaksın."

Girişimi hizalıyor ve içime sert ve hızlı bir şekilde girerken beni kalçamdan tutuyor.

göğüslerini cama dayadı. Onun büyüklüğüne uyum sağlarken nefes alıyorum.

Boynumdaki noktalara bastırıyor, bu beni sersemletmeye ve kulaklarıma kan hücum etmesine yetiyor.

Beni tüketiyor. Beni ateşliyor. Tamamlıyor.

Beni tekrar serbest bırakmanın eşiğine getirmesi uzun sürmüyor.

"Sikerim böyle işi." Homurdanıyor.

"Benim için parçalanırken gözlerinin içine bakmam gerek. Ve senin tatlı amcığına sahip çıkarken sana ne kadar deli gibi aşık olduğuma tanık olmalısın."

"Evet." Nefes nefese kaldım.

Beni döndürüyor, sırtımı cama bastırıyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı ona doladım. Beni kalçalarımından tutuyor ve tekrar içeri kayıyor.

"Çok daha iyi. Şu haline bak, benim için ne kadar iyi bir kız oldun."

Vay anasını.

Dudağımı sertçe ısırdım.

"Çok yaklaştım, Lara." Elini saçlarımdan arasına sokup dudaklarını dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor.

Çılgınca ve aç bir öpücük, beni nefessiz bırakıyor.

"Şimdi," diye fısıldıyor dudaklarıma, düşmemi işaret ederek

onun için ayrı. Beni ona bakmaya zorlarken parmakları yanaklarıma batıyor.

Karanlık gözleri ruhumu yakıyor.

Ve işte bu. Tüm hayatım tek bir adamda. Beni olduğum gibi gören kişi.

Beni düzeltmeye çalışmayan.

Beni tüm kırıklıklarımla kabul ediyor ve her parçama değer veriyor.

Görünüşte imkansız olan bir şeye inanmamı sağlayan adam.

Arzuladığım sevgiye layık biriyim.

SON.

EPILOG

ALEXEI

"ALEXEI! Alexei! Oh benim Tanrım!" Lara
Çığlıklar Alt kattan.

Boya fırçamı yere atıyorum ve gri boya kotuma
sıçrıyor.

"Siktir."

Dağınıklıkla uğraşacak zaman yok. Lara'nın bana ihtiyacı var.

Kalbim küt küt atarak merdivenlerden aşağı koşuyorum
ve onu oturma odasında, gözyaşları yanaklarından aşağı
süzülürken ve elleri ağzının üzerindeyken gördüğümde
duruyorum.

Yüzünü bana döndü ve "sessiz ol" dedi. "Ne?"

Kaşlarımı çattım.

Başını odanın köşesine doğru salladı. Sheila ve
Bruce'un küçük alanı.

Parmak uçlarımla Lara'ya yaklaşıyorum ve elimi beline
dolayarak onun görüş alanını takip ediyorum.

"Bebeklerimiz," diye fısıldıyorum.

Sheila ve Bruce küçük beyaz bir tüy yumağı için
telaşlanıyorlar.

"Yumurtadan çıktı. Bir bebeğimiz var." Lara
parmaklarını ağzının üzerine bastırır.

Lanet olsun. Neden ağlamak istiyorum?

"Onlarla çok gurur duyuyorum. Ne kadar iyi olduklarına bakın." Lara kuşlarımıza başıyla selam veriyor, yüzünde saf bir sevinç ifadesi var.

Lara'dan harika bir anne olurdu. Belki bir gün. Henüz değil. Vücudunda bu baskının olmasının iyi olacağını düşünmüyoruz.

İyileşmesi çok iyi gidiyor. Mutlu görünüyor. Yemek yiyor.

Mikhail'i bulduğumuzda her şey onun için mükemmel olacak.

Avucunu bileğime dayadı. "Veteriner falan çağırmamız gerekiyor mu?"

Kahretsin, bunu neden düşünemedim?

"Hiç sanmıyorum. Sağlıklı görünüyorlar. Bir veterinerin onları tutmamıza izin vereceğinden emin değilim."

"Yozlaşmış birini bulacağım. Gitmelerine asla izin vermem." Lara'yı kendime yaklaşıtıyorum.

"Bebek flamingolar çok tatlı. Takıntılıyım."

Şakağına bir öpücük kondurarak, "Sen daha tatlısın," diyorum.

Düğünümüzden hemen sonra Lara'ya doğum günü için aldığım eve taşındık. Sadece üç hafta oldu ama birkaç odayı dekore ettik.

Mikhail'i ararken bizi meşgul ediyor. Enzo elinden geleni yapıyor ama Mikhail sanki bir hayalete dönüşmüş gibi.

Uçaktan hiçbir kalıntı yok. Ondan bir iz yok.

Ne gördüğümü biliyorum.

Ama Mikhail'i de tanıyorum.

Bu adam zaten bir kez cehenneme gitti ve hayatta kaldı. Bunu tekrar yapabileceğinden hiç şüphem yok.

Bonus sahne

BIRAZ DAHA ALEXEI VE LARA İSTER MISIN?

Bir cadılar bayramı maskesi sahnesine ne dersin?

Bonus baharatlı sahne almak için haber bültenime
kaydolabilirsiniz.

Buradan alın: <https://bookhip.com/DCPLFWB>

MIKHAIL GERÇEKTEN ÖLMÜŞ OLAMAZ MI? ÖLEBİLİR MI?

I tahmin et sen var için bekle kadar İddia

Bültenler Ocak 2025'te!

Kralın maskesi düşecek.

Sen canpre-order

İDDİA

Burada:

<https://mybook.to/ndUnT>

Serinin ilk kitabı olan CHAOS'u okudunuz mu?

Bir kardeş eşi, motorcu, boksör ve titreşimli dil
piercingi, rica ederim.

Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta mevcuttur.

BURADAN OKUYUN- <https://mybook.to/qyAgjg>

LUNA MASON'DAN DAHA FAZLASI

Beneath The Mask, Luna Mason'ın Beneath The Secrets ile aynı evrende geçen ilk serisidir. Eğer seriyi okuma şansınız olmadıysa, hepsi şu anda Kindle Unlimited'ta yayında.

Mesafe, Kitap Bir, Keller ve Sienna-
<https://books2read.com/u/mgPk2X>

Patlat, Kitap İki, Grayson ve Maddie-
<https://mybook.to/3tIYU>

Kendini adamış, Kitap Üç, Luca ve
Rosa- <https://books2read.com/u/brB0xA>

Gözaltına alındı, Kitap Dört, Frankie ve
Zara- <https://mybook.to/PfoRNy>

Roman Petrov, bir mantık evliliği romanı.

Petrov Ailesi Antolojisi 12 Temmuz'dath 2024 adresinde yayınlanacak. ROMAN için buradan ön sipariş verebilirsiniz: <https://mybook.to/I5APQd>

YAZAR HAKKINDA

Luna Mason, Amazon'un en çok satan 12. yazarı ve uluslararası en çok satan yazarıdır. İngiltere'de yaşıyor ve eğer iğrenç adamlarını yazmıyorsa, onu kafası baharatlı bir kitapta bulabilirsiniz.

Gelecek kitaplarından ilk siz haberdar olmak için buradan haber bültenine abone olabilirsiniz:

<https://dashboard.mailerlite.com/forms/232608/79198959451506438/share>

Yazarın okuyucu grubuna (Luna Mason'ın Mafya Kraliçeleri) katılarak özel

ve güncel projeler ile yayın tarihlerinden ilk siz haberdar olun.

<https://facebook.com/groups/614207510510756/>

SOSYAL MEDYA BAĞLANTILARI:

<http://www.instagram.com/authorlunamason>

<https://facebook.com/groups/614207510510756/>

https://www.tiktok.com/@authorlunamason?_t=8j38HlkCYmP&_r=1

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.